DERVİŞ ŞENTEKİN

BEŞ PARASIZDIM VE KADIN ÇOK GÜZELDİ

"BU İŞLER SATRANÇ OYNAMAYA BENZEMEZ" DEDİ

ÜÇ EL SİLAH SESİ DAHA DUYDUM

KAFAMA SIKMIŞ OLMALIYDI

3. BASIM

ROMAN

Kırmızı Kedi Yayinevi: 99
Türk Edebiyati: 17

Beş Parasızdım ve Kadın Çok Güzeldi
Derviş Şentekin

©Derviş Şentekin, 2011
©Kırmızı Kedi Yayinevi, 2011

Editor: İlknur Özdemir
Kapak Tasarımı ve Grafik: Yeşim Ercan Aydın

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni alınmak- sızın, hiçbir şekilde kopyalanam az, elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

Birinci Basım: Kasım 2011
Kırmızı Kedi Sertifika No: 13252

Kırmızı Kedi Yayinevi
www.kirmizikedikitap.com / kirmizikedi@kirmizikedikitap.com
Ömer Avni M. Emektar S. No :18 Gümüşsuyu 34427 İSTANBUL
T: 0212 244 89 82 F: 0212 244 09 48

Dervi§ §entekin

BE? PARASIZDIM
VE KADIN QOK GUZELDI

ROMAN

Dunyalar giizeli kizim §iir’e

Bu kitapta geçen kişi, kurum ve kuruluşların tümü hayal ürünüdür ve gerçek kişi, kurum ve kuruluşlarla olası benzerlikler tesadüfidir.

Onca öfke duyduğum katilim kim, hiç beklenmedik bir şekilde beni niye öldürdü? Merak edin bunları. Älem beş para etmez alçak katillerle dolu, ha biri, ha digeri mi diyorsunuz? O zaman sizi şimdiden uyarıyorum: Ölümümün arkasında dinimize, geleneklerimize, alemi görüş şeklimize karşı iğ- renç bir kumpas var.

Orhan Pamuk, Benim Adım Kırmızı

1
“Bu işler satranç oynamaya benzemez”

Namlunun ucundan, filmlerdeki gibi bir ateş çıktı mı bilmiyorum; çünkü uzaklardaki geçit vermez dağların ardından yükselmekte olan güneşin do- ğaya bin bir can katan o pırıl pırıl ışıkları, hain gecenin karanlık hükmü- nün bittiği şu saatlerdeki alacakaranlıkla iç içe geçmişti. Ancak işini bilen bir usta katil böylesine incelikli yollayabilirdi bu kurşunları. Ne de olsa son yirmi yılın en azılı katiliydi o.

Cesedim kurda kuşa yem olacak, kanlar içinde kurumuş yaralarıma böcekler dolacaktı. Kurtlar, kokuşmuş cesedimin çürümüş etlerini sıyıra sıyıra yiyecek, kemiklerimi de sırada bekleyen çakallara bırakacaklardı.

İlk kurşunu göğsümün tam ortasına doğru göndermişti, ikincisini onun iki santim altına; diğer dört kurşun ikişer santim arayla alt alta sıra- lamıştı.

“Bu işlere bulaşmamalıydın harika çocuk” dedi katil. “Bu işler satranç oynamaya benzemez.”

Haklıydı. Satranç oynamaya benzemiyordu.

Ne diyordu satrancın altın kuralı:

Satrancı çok iyi bilmeniz değil hangi hamleyi ne zaman yapacağınızı iyi bilmeniz önemlidir.

Ayağını, sol yanağıma koyup sertçe bastırdı, yüzümün sağ tarafı topra- ğa biraz daha gömüldü.

“Şah-mat, muhallebi çocuğu” dedi.

Üç el silah sesi daha duydum.

Kafama sıkmış olmalıydı.

Hiçbir şey hissetmedim.

Sıcaktı... Çok sıcak...

2
“Seni bir kadın aradı”

Soğuktu... Çok soğuk...

Kar yağıyordu...

41″in cam kapısını itip içeri girdim. Sıcacık bir hava çarptı yüzüme. Barın arkasındaki bilgisayarın başında gözlerini ekrana dikmiş oturan - internetten gazeteleri okuyordu büyük ihtimalle- Cengiz’i başımla selamlayıp her zamanki yerime, cam kenarındaki masaya doğru yürüyüp koltu- ğa oturdum; içinde üç kitap olan poşeti masanın üzerine bıraktım.

“Hoş geldin” dedi.

Devamında başka bir şey söyleyecek mi diye bekledim ama hiç umur- samadı bile. Mutlaka o anki ruh durumuna göre bir şey söylerdi: Ayağı yanmış kediler gibi ne dolaşıyorsun?; İstikläl’deki kalabalığı saydın mı, kaç kişiymişler?; n’oldu bugün erken geldin, evden kovuldun diyeceğim ama evden kovacak kimse de yok be oğlum senin evde. Hah hah ha...

Okuduğu her neyse fena kaptırmıştı.

Ben evden çıkarken gökyüzü oldukça huzursuzdu. Bulutlar, güneş altında kalmış kirli beyaz koyunlar gibi birbirine sokuluyordu. Boğaziçi Köp- rüsü’nü geçerken de, huzursuzluğunu yüz milyonlarca minik soğuk beyaz noktaya bölerek tepemizden aşağı dökmeye başlamıştı gökyüzü...

Kar taneleri, birbirleriyle insanların henüz bilmediği çeşitli oyunları oynayarak sokağa düşmeye başlamıştı.

Çok soğuktu ama insana huzur veren bir kar yağıyordu -ben kar yağınca huzur bulanlardanım. Yağsın, dedim içimden; yağsın da göt donduran soğuk biraz kırılsın. Bu, babamın sözüydü. Kiş aylarında ne zaman hava çok soğuk olsa, “Kar yağsa da şu göt donduran soğuktan biraz kurtul- sak” derdi. (“Oturmakla hiçbir hait olmaz” da derdi babam ve ben bir yıl- dan beri şu koltuğu tapulamıştım.) Kitap poşetini masanın ortasına doğru ittirdim, dirseklerime yer açmak için. Sağ elimi yumruk yapıp sol avucu- mun içine aldım ve işaret parmağımla orta parmağımın arasında oluşan rahat boşluğa çenemi yerleştirdim. Bir süre öylece durdum. Kar taneleri- nin yarattığı, insanı içine çeken o müthiş, o inanılmaz ilüzyona bıraktım kendimi. Lodosun da etkisiyle taneler havada bir coşku, bir karmaşa yaşı- yor sonra da bütün o etkilerden kurtulup hızla yere çakılıyorlardı. Yere ça- kılan her tane birkaç saniye içinde bir su zerreciğine dönüşüyordu; der- ken, zerreciğin yanına bir başka kar tanesi, onun da yanına bir başka tane, belki ikisinin üstüne bir tane daha...

“Ne o?” dedi Gengiz barın arkasından, “evden Tarzan gibi çıktım, gece nasıl dönerim, diye mi düşünüyorsun?”

Gazete taramasını bitirmişti anlaşılan. Sesinden keyfinin yerinde olduğunu anladım. Keyfı yerinde insanları severim, onlar da kar gibi bana huzur verirler. Kar yağarken keyfi yerinde olan insanları daha çok severim. İki kez huzur...

“Hayır, onu düşünmüyorum” dedim. “Olmadı, senin paltoyu kapıp gi- derim.”

Yaklaşık bir-bir buçuk saat önce uyandığımdan sesim normalden daha kalın çıkmıştı. İki yıldan beri kalkıp gidecek bir işim olmadığı için neredey- se her gün geç uyanıyordum ve konuşacak kimsem de olmayınca sesim uzun süre bir borudan çıkıyormuş gibi oluyordu... Bugün de uyandığımdan beri kimseyle konuşmamıştım. Kadıköy’den bindiğim minibüste önümdeki koltukta oturan adama ‘Bir Taksim uzatır misiniz?’ dememi saymazsak eğer.

Dört bir yana savrulup duran, çıldırmış gibi dalğalanan kar denizinden ayırmamıştım gözlerimi ama Gengiz’in pis pis sırıttığını görebiliyordum.

Hangi oyunu oynuyorlardı acaba?

Küçük soğuk beyaz noktaların karmaşasının arasına daldım...

Önce kahvenin mis gibi kokusu ardından Gengiz’in sesi geldi: “Kahvaltı ister misin?”

Neredeyse bir yıldan beri haftada üç ya da dört gün bıkıp usanmadan bu soruyu soran Cengiz’e, neredeyse bir yıldan beri bıkıp usanmadan ver- diğim yanıtı verdim: “Yemek yemek üstüne ne düşünürsünüz bilmem ama kahvaltının mutlulukla bir ilgisi olmalı.”

Kar tanelerine bakarken koşuşturup duran insanlara neredeyse hiç dikkat etmediğimi fark ettim. O çılğın beyazlığın dalğaları arasında boğul- mamak için kaçışıyorlardı. Koşuşturmak iyidir; insana yaşadığını hissetti- rir. Zaten koşuşturarak yaşıyor, koşuşturarak hissediyorlardı... Hepsi ama hepsi ekmek derdinde. Mağara günlerinden beri kendilerinden kaçıp duran, bir türlü yakalayamadıkları o ekmeğin derdindeler. Gecekonduda, ne gecekondusu, üzeri tenekeyle kaplı bir göz odada elektriksiz-susuz oturanlar da, lüksün de lüksü rezidanslarda yaşayanlar da o ekmeğin peşinde. Bir ben, yalnız ve yalnızca ben böyle kös kös oturuyorum... Vay be!

Yüzünde her zamanki aydınlıkla masanın başında belirdi Gengiz. Elin- deki tepsiyi masanın üzerine bıraktı, karşımdaki koltuğa oturdu.

İçinde sütlü kahve olan fincanı önüme koyup hafıfçe karıştırdım, kul- pundan tutup burnuma yaklaştırdım. Nefıs kokuyordu, bir fırt çektim; di- limle damağımın arasında bir süre tutup mideme gönderdim. Tabaktaki poğaçalardan birini aнp küçük bir ısırık attım, fincandan bir fırt daha.

"Kahvaltı için çok teşekkür ederim Gengiz'im. Annem olsa yapmaz babam olsa yapmaz... Size baba diyebilir miyim?" dedim arsızca.

Bunu da kim bilir kaçıncı kez söylediğim için umursamadan yüzüme bakmakla yetindi. Dışarıdaki manzarayı seyretmek için koltuğunu cama doğru hafıfçe döndürdü.

"Çok güzel yağıyor" dedim.

"Çok güzel" dedi. "Şu mübareğin yağışını, şırtını ormana dayamış bir dağ evinde ya da denize bakan bir tepedeki şömineli bir dubleksten izlesek daha güzel olmaz mıydı?"

Onun doğal hayallerini sulandırmak benim için büyük keyifti. "Yahu Gengiz'im" dedim boru sesimle, "yedi yıldızlı hayaller kurmayı bir türlü öğ- renemedin gitti. Varsa yoksa tek yıldızlı hayaller, ki bunlara hayal bile den- mez, sıradan durumlar... Bak, hayal kuracaksan bari adam gibi bir hayal kur: İsviçre'de beş yıldızlı bir otelin, nefıs yemekler yapan göl manzarah restoranında, ağızda buruk bir tat bırakan şarabı yudumlarken yağan karı izlemek, senin o dağ ya da tepe evinden daha keyifli olmaz mıydı?"

Bir küfür sallamasını bekledim ama o gözlerini dikmiş kımıltısız duru- yordu.

"Seni bir kadın aradı" dedi.

Bana değil de yere düşmek için çırpınıp duran kar tanelerinden birine söylemiş gibiydi. Hangisine söylediyse o tanenin Cengiz'e 'Bir kadın mı?' diye sormasını bekledim. O kar tanesinden ses çıkmadı niyeyse. Kahvesin- den bir yudum aldı. (Bunu en az yüz kez konuşmuştuk: Ben fırt çekerdim, o yudum alırdı.) Tepside duran kibrite uzandı, sigara paketinden bir sigara çekip dudaklarının arasına yerleştirdi. Kibritten bir çöp çıkarıp sigarasını yaktı. (Ona göre kahveden fırt çekilmez sigaradan fırt çekilirdi -ya da derin bir nefes.)

"Bir saat falan oldu" dedi yaktığı sigarasından içine çektiği dumanı tavana doğru üflerken.

"Ben de onu arıyordum" dedim cama dönük yüzüne bakarak. Neredeyse iki yıldan beri ne arayanım olmuştu ne soranım. "Güzel miydi bari?" dedim dalğa geçerek.

"Sesi oldukça güzeldi" dedi.

Gülünce gözleriyle de gülenlerdendi Gengiz. Sigarasının henüz uzamamış külünü kül tablaşma dökmeye çalıştı, gözleriyle bir kez daha güldü:

"Telefonda yüzünü göremediğim için güzel miydi, çirkin miydi bilmiyo- rum ne yazık ki."

Şaka yapmıyordu.

"Bir kadın mı?" dedim, gözlerimi gözlerine dikerek.

Attığı kahkaha barı doldurdu. Az önce sessiz sakin duran o değilmiş gibi. Kahkahasının bitmesini bekledim.

"Üçüncü sinif bir film repliği oldu" dedi. Dudaklarının arasından çıkan dumana ve gülmesine karıştı sesi: "Bir kadın mıymış..."

Hayat onun için yaşanıp gidilecek bir yerdi; ne çok dibini oymalı ne de tepesini merak etmeliydik. Bunu, bir yıldan beri yaptığımız her konuşma- da, birbirinden keyifli örnekler vererek tekrarlayıp dururdu. (Bir yılhk ar- kadaşlığımız ya da dostluğumuz diyemiyorum, çünkü Gengiz'e göre benim gibi eski bir istihbaratçıdan ne arkadaş olurdu ne de dost.) Küçük şeylerin mutlu ettiği adamlardandı. Her ne kadar "Benim de hayatta birtakım hırs- larım var" dese de ben bir yılhk bu sürede o hırslarının peşinden gittiğine neredeyse hiç rastlamamıştım. Gengiz'in mutlu olmasını seyretmek bile insanın mutlu olmasına yeterdi. Şu an ikimiz de mutluyduk: O benim şap- şal sorum nedeniyle mutlu olmuştu, bense onun mutlu olmasından.

Sigarasını kül tablaşma bırakıp gülmekten nemlenen gözlerini avuç iç- leriyle ovuşturdu, sonra da kahvesinden bir yudum aldı.

"Çok sevdiğin kar taneleri bugünkü muhabbetimize ortak olamayacak ne yazık ki. Bugünkü konumuz, seni arayan şu kadın" dedi.

“Boş ver kadım madını Gengiz’im... Ben şu minik beyaz mucizelerden konuşmayı tercih ederim” dedim, başımı cama doğru döndürerek.

“Ama seni arayan o kadım konuşacağız” dedi.

Peynirli poğaçamdan bir ısırık daha aldım, “Madem o kadından kurtu- luş yok o halde baştan alalım” dedim.

“Telefon çaldı, açtım, bir kadın” dedi. Gengiz’in gazetecilikten kalma bir alışkanlığıydı bu; ilginç bir başlık bulup öyle başlardı söze. Şimdi biraz bekleyip öyle devam edecekti konuşmasına. Öyle de oldu; yüzünü cama döndürüp bir süre dışarı baktı.

“Sabah, niyeyse, erkenden daha ezan okunurken pat diye uyandım. Ya- takta dönüp durdum uzun süre.”

“Yani her şey henüz toz ve buluttan ibaretti” dedim.

Beni duymazdan gelip tatlı tatlı anlatmaya devam etti: “Oyalanacak bir şey bulamayınca da evden çıktım, bara geldim. Dün gece de temizlik yapmadan çıkmıştım, Hüdaverdi de bugün izinli olduğuna göre gider temizli- ğimi yaparım diye düşündüm. Yerleri temizledim, masaları düzeltip, kirli kadehleri bulaşık makinesine dizmiştim ki telefon çaldı. Saate baktım, bi- racıların araması için henüz erkendi. Açtım, bir kadın. ‘Ben Aslı Çinar’, dedi ve seni sordu. Valla arada bir uğrar, dedim. Önemli, çok acil, cep telefonunu biliyor musunuz gibi bir şeyler söyleyince, bir an ev telefonunun numa- rasını vermeyi düşündüm sonra vazgeçtim. Telefon numarasını verdi ve çok kibar bir sesle ‘Eğer uğrarsa numaramı verip beni mutlaka aramasını söyler misiniz?’ deyip kapattı.”

Gengiz’in konuşması boyunca, zihnim, Aslı Çinar ismini bir yüzle bu- luşturmak için milyonlarca sayfa karıştırdı ama öyle bir yüz yoktu. ‘Aslı Çinar’ dedim içimden, zihin çekmecelerimi bir kez daha karıştırmak için.

“Aslı Çinar diye birini tanımıyorum... Hayatımda ilk kez duyduğum bir isim” dedim. “Bu ismi ilk kez şu an senden duyuyorum.”

Geketinin cebinden çıkardığı küçük kâğıdı uzattı, aldım.

İki buçuk yıldır cep telefonu kullanmıyordum ama hafızamın çöplüğü, unutmak istediğim yüzlerce telefon numarasıyla doluydu. Birkaç numara daha belirgindi: Kızımın -iki yıldan beri cep telefonu kullanıyordu; karımın -eski karımın; Oğuz abinin -değiştirmediyse tabii; Gengiz’in. Kâğıttaki rakamlara bir kez daha baktım. Rakamlarla arası iyi olan birinin kolayca ezberleyebileceği bir numaraydı, yılların verdiği alışkanlıkla -istemesem de- hafızama kaydettim.

“Beni arayan şu güzel sesli kadını, Aslı Çınar’ı kesinlikle tanımıyorum ama yirmi beş yaşında olduğunu biliyorum” dedim.

“Kadın buraya gelip telefon numarasını bıraktı, demedim oğlum” dedi, biraz sinirli bir sesle. “Telefon etti, dedim, te-le-fon. O numaraları da o kâ- ğıda ben yazdım. Eğer elindeki kâğıda bakarak yazıyı yazanın kaç yaşında olduğunu tahmin ediyorsan yanıldın, çünkü arada bir on beş yıl fark var.”

Hiç komik değil, der gibi dudaklarımı büktüm.

“Bugün ayın kaçı?” dedim karşımdaki duvardaki tabloların arasında bir takvim arayarak. (Gengiz’in fırçasından çıkma siyah-beyaz dört tablo. Gruyyf, Ardiles, Sokrates ve Sabri Dino’ymuş. Gengiz’in en sevdiği futbolçular... Herkeslerin, hele de erkeklerin ayıla bayıla izlediği şu ayaktopunu sevmediğim için hiçbirini tanımıyordum.) Duvarda takvim olmadığını bili- yordum ama gözlerim yine de o takvimi aramıştı...

Kolundaki saate bakıp, “Eğer doğruysa bugün ayın dördü” dedi. Yarısından biraz fazlasını içtiği sigarasını kül tablasında söndürüp kahvesin- den bir yudum aldı. Önce gözleriyle masanın üstünde bir şey aradı, sonra elleriyle ceketinin ceplerini yokladı, aradığını pantolonunun sağ cebinde bulup çıkardi; cep telefonuydu. Birkaç tuşa basıp, “Doğruymuş” dedi, “ayın dördü. Hangi ayda olduğumuzu bilmek ister misin?”

“Onu biliyorum” dedim. Dışarıdaki minik beyaz şeytanların milyonlar- casi yere çakılırken, sokaktan gelip geçenler birer karartıya dönüşmüştü. “Eğer böyle yağmaya devam ederse iki saate kadar yollar kapanır.”

“Boş ver şimdi yolların kapanmasını falan. Araya laf katarak kurtula- cağını sanma. Kim bu kadın, sen onu söyle” dedi.

“Dedim ya, tanımıyorum ama yaşının yirmi beş, bugünün de doğum günü olduğuna iddiaya girebiliriz” dedim.

İşaret parmağını hınzırca sallayarak, “O halde tanıdığın biri. Söyle oğlum, benden sır çıkmaz, gazeteciyim ben” dedi.

Sol kolumun dirseğini masaya dayayıp kaşınmadığı halde alnımı kaşı- dım. “Hayır, tanımıyorum” dedim. “Kendisini tanımadığım o kadının bugün doğum günü olduğuna adım gibi eminim.”

“Bana gizem ayakları yapma oğlum. Tanımadığın bir kadının doğum günü olduğunu

nereden biliyorsun öyleyse?" dedi. Masanın üzerinde duran cep telefonunu önüme doğru itti, "Al, ara bakalım kimmiş öğrenelim. Doğum gününü de kutlarsın, hadi ara."

Gözlerine baktım, kaşlarımı hafifçe kaldırıp indirdim: "İstemem."

Küçük kâğıttaki numaralara dikkatlice baktı. "Nasıl anladın doğum günü olduğunu?"

Kâğıdı önüne doğru ittirdim. "İlk dört numarayı kapat" dedim.

Kâğıda değil bana bakıyordu.

"Kapatsana oğlum" dedim sırıtarak. "Kadının bugün doğum günü olduğunu iddia ettim ve o iddiamı kanıtlıyorum şimdi."

Parmağını küçük kâğıdın üzerine koydu.

"Şimdi; kalan yedi rakamı görüyor musun?" dedim keyifle.

"E, ne var bu rakamlarda?"

"Aslı Çınar'ın yirmi beş yaşında ve bu günün de doğum günü olduğu yazıyor" dedim. "Bir de gazeteci olacaksın."

"Başlatma gazeteciliğinden. Ne var o yedi rakamda?"

"İlk üç rakam doğum yılını, sonraki iki rakam doğduğu ayı, son iki rakam da doğduğu günü gösteriyor."

"Doğru" dedi. Parmağıyla kâğıdı önüme doğru sürükledi. "Ya kadın kırk yaşındaysa ve bu telefon numarasını da tesadüfen almışsa?"

"O da bir ihtimal. Ama benim iddiam bu..."

"Kim olduğunu merak etmiyor musun?" dedi.

Hiç tanımadığım birinin beni aramış olmasına elbette ki şaşırmıştım.

"Hayır, merak etmiyorum" dedim.

"Garip adamsın vesselam. Aynı durumda ben olsaydım da görseydin beni. Sen, bana seni bir kadın aradı deseydin, içim içimi yerdi; kimmiş, neymiş, neden arıyormuş beni. Saniye beklemez arardım valla" dedi.

"Sorsaydın ya" dedim yine dalğa geçen bir sesle. "Aslı Hanım kimsiniz, arkadaşımı neden arıyorsunuz, diye soramadın mı?"

"O kadar da meraklı değilim. Kadın seni sordu; adını soyadını söyledi, telefon numarasını bıraktı, gerisini niye merak edeyim ki... Zaten eğer iste- seydi, ne istediğini bana anlatırdı. Şu şu nedenlerden dolayı arıyorum, ge- lince söyler misiniz, derdi. Demek ki özel bir durum. Yahu kadın adınla soyadınla sorunca da bir şey soramadım, şaşırdım açıkcası. Sen olsaydın şaşırmaz mıydın?"

"Haklısın" dedim, "şaşırırdım."

Bir süre konuşmadan oturup, camdan dışarı baktık. Kar denizinin dalğaları gittikçe kabarıyordu...

"Ne yaptınız Yasemin'le?" dedim. Amacım sessizliği bozmak, beni arayan kadın konusundan da uzaklaşmaktı. "Limoni mi hälä aranız?"

"Birkaç saat önce aradı. Sanırım onun da suyu ısındı" dedi. O hınzır sı- rıtması yüzündeydi. "Asıl benim suyum ısındı. Yok oğlum gazeteci, gazete- ciyle sevgili olmaz, olmamalı, doğanın kanunlarına aykırı bu. Hem boşver
şimdi Yasemin'i. Benim için ayrılıp ayrılmamamız çok da önemli değil. Sen şu Aslı Çınar'dan haber ver."

"Siktir et. Tanımam etmem. Benim için de bir anlam ve önem arzetmi- yor."

Sen bilirsin der gibi boynunu eğdi, sonra da dönüp dışarıyı seyre daldı...

Beyoğlu, cuma ve cumartesi gecelerinde olduğu kadar olmasa da pazar kalabalığını karşılamaya hazırdı. Şemsiyelerinin altına sığınanlar, şapkalarını gözlerine kadar indirenler, paltolarının yakalarını kaldırıp omuzlarını kulaklarına değdirenler bir görünüp kayboluyorlardı... Aslı Çinar... Hayır, bu isim hiçbir çağrışım yapmıyordu bende. Soyadıyla düşündüm; Çinar, Çinar, soyadı Çinar olan biri... Yok... İlk ve ortaokuldan böyle bir soyadı? Yok.. Liseden... Yan sınıflardan... Yok... Satranç takımından.. Yok... Üniversi- teden... Yok... Halam ve iki çocuğundan başka akrabam yok... Nilgün'ün ya da ailesinin bir tanıdığı... Belki? Bugün doğum günü olan bir kadın!

"Ne oldu? Kamın doydu muhabbet bitti anlaşılan" dedi Cengiz sakin bir sesle.

Aklımda Aslı Çinar ismi, gözlerim kar denizinde... Gengiz ne düşünüyor bilmiyorum ama onun da gözleri aynı denizde öylece oturduk...

Masadakileri tepsiye koyup, kalktı.

Barın arkasına, mutfağa doğru yürüdü. "Ne meraksız adamsın sen yahu" diye söylendi. "Şu senin yirmi beş yaşında ve bugünün doğum günü olduğunu iddia ettiğin kadına, bugün uğrayabileceğini söyledim." John Lennon'ın yüzü ikiye bölündü, Gengiz'in söylediği cümlenin yarısını duydum: "Akşam belki..."

3
“Yalanları severim”

Masanın üzerindeki kitap poşetini kendime doğru çektim. Kitaplardan birini açıp birkaç oyun çözebilirdim ama kar izin vermedi. Rüzgarın sokağa sıkıştırıp hoyratça savurduğu beyaz tanecikler cama çarpmaya başlamıştı. Yere düşen kar artık erimiyordu, hızla kalın bir tabaka oluşmaya başlamış- tı bile. Oysa cama çarpan taneler minicik bir su damlacığına dönüşüp usulca aşağıya süzülüyordu. Doğaya her zaman sayğı duymuşumdur. İnsan aklının eremeyeceği derecede müthiş bir düzen kurmuş kendine; her şey yerli yerinde. Ne güzel anlatmıştı kızım, Büyük Patlama’yı. (‘Bir düşün baba: Sonsuz uzaklıkta, sonsuz bir patlama gerçekleşiyor ve bugün bizim içinde yaşadığımız evren oluşuyor.’) Kızımı ne çok özlediğimi düşündüm...

Kar taneleri... Kızım... Evren... Kara Delik’lerden birinin içine düşüp sonsuza kadar orada debelenmek üzereydim. Korktum. Çok korktum. En iyisi birkaç oyun çözmekti. Kitaplardan birini aldım, biraz karıştırdım da, ama canım oyun oynamak istemiyordu. Şu dışarıdaki lanet kar bırakmı- yordu, seyret beni diyordu, tane tane, beyaz beyaz. Bana bak... Bana bak... Gönüllüce teslim oldum. Koltuğu cama doğru biraz daha çevirdim, sol kolumu masaya koydum, cama çarpan kar tanelerine ve sokakta koşuşturan insanlara baktım...

Şu beyaz beyaz mutluluk tanecikleri kafamın içinde karmakarışık olmuş her şeyin üzerine de yağıp kısa bir süreliğine de olsa huzur bulmamı sağlasalardı ya...

Geçen yıl, bu kadar olmasa da yine böyle soğuk bir günde bu barı keş- fettiğim geldi aklıma. (Kar yağmıyordu ama...) Beyoğlu’nda avare avare dolaşmış, izlemek için sevebileceğim bir film bulamamış, ara sokaklardan bi- rine sapmıştım. Soğuk kulaklarımı, burnumu sonra da ayak parmaklarımı sızlatmaya başlamıştı. (Dışarıda ne kadar dolandıysam artık...) Soğuktan kurtulurum umuduyla sokak sokak gezip şöyle biraz sakin bir yer aramış ama onu da bulamamıştım, önüme çıkan bir başka sokağa dahp, üç katlı eski bir binanın giriş katındaki camekânın önünde durup burnumu cama dayayarak içerisini görmeye çalışmıştım. Bir şey görünmüyordu. Birkaç adım geri çekilip kapısını aradım, az ileride bir giriş olduğunu gördüm. Üzerinde 41 yazan cam kapıyı yavaşça itip içeri girdim. Kimse yoktu. Sekiz- on masa, her masanın etrafına dizilmiş üçer koltuk, loş bir karanlık. Nere- den geldiğini tam çıkaramadığım bir ses, “Saat dörtte açılıyoruz” dedi.

Kapıyı kapatıp, sekiz-on metre ilerideki bara doğru sanki orada biri varmış gibi konuştum: “Bir kahve içmek istiyorum ama...”

Barın yanındaki duvarı boydan boya kaplayan John Lennon’ın yüzü ikiye bölündü. Burnuyla ağzının olması gereken yerde orta boylu, zayıfça biri sırıtarak bana bakıyordu. “Dörtte açıyoruz dedim ama dörde de kalmış şurada yarım saat. Buyrun bir masa seçin ve oturun. Türk kahvesi mi isti- yorsunuz?” dedi. Sesi, içeriden daha sıcaktı.

“Hayır, şu gavur kahvelerinden hangisi varsa ve biraz da süt, ama süt çok az olsun lütfen” dedim.

Orta boylu adam kayboldu, kapı kapandı ve John Lennon’ın yüzü yeni- den tamamlandı.

Üç duvar da tablolarla doluydu. Girdiğim kapının sağındaki duvarda dört tablo vardı; siyah-beyaz. İlkinde düz saçlarını alnına düşürmüş bir adam, tanımıyordum; yanında elmacık kemikleri çıkık sakallı bir adam, ta- nımıyordum -sanırım koşuyordu ve nefes nefeseydi; yanındakinde tam sayılmasa da kıvırcık denilebilecek bir adam, tanımıyordum; dördüncüde ise bir yüz değil bir futbolçu vardı, çok zayıf bir kaptan -kaptan olduğunu kolundaki beyaz banttan anladım. Zayıf kaptanın biraz ilerisinde ise tepe- sinde ‘Lavabo’ yazan bir kapı vardı.

Önünde altı tane yüksek sandalyenin durduğu barın olduğu duvara döndüm, az önce yüzünün yarısı kapı olan John Lennon’ı tanıyordum. Barın arkasındaki duvara üç kadın çizilmişti. Bunlar siyah-beyaz değildi ama renkli de sayılmazdı. Kadınların dudaklarında belli belirsiz bir kırmızı vardı, gözleri de renkliydi -belki mavi. (Biraz dikkatli bakınca kadınların birbirine benzediğini hatta aynı kadın olduğunu fark ettim.) Uzaktaki du-

varda ise bir orman resmedilmişti, gri gökyüzünde ilk bakışta birer leke gibi duran kuşlar uçuyordu; yine siyah-beyaz.

Masaların arasından geçip, şu an oturduğum koltuğa oturmuştum. Siyah-beyaz ormanla camın kesiştiği köşeye...

Kulaklarım, burnum ve ayaklarım ısınmıştı. Paltomu çıkarıp ortadaki koltuğun üzerine bıraktım. Duvara dayalı olan koltuğa usulca çöktüm.

İçeriyi bir keman sesi doldurdu. Sonra ses kısılınca kemanın sesi de belli belirsiz oldu. Sadeliğiyle bile Beyoğlu’ndaki barlardan farklıydı. Ne tavanda ne işe yaradığı belli olmayan ışıklar ne duvarlardaki resimler ne de şu çalan müzik, daha önce

uğradığım barlardakine benziyordu. Kocaman camdan dışarıyı seyretmek de oldukça keyifliydi.

"Şeker ister misiniz?" sesiyle irkildim.

"İsterim" dedim.

Elindeki fincanı ve şekerliği masaya bıraktı, "Genelde bu saatte gelen- lere kahve vermeyiz" dedi ve bara doğru yürüdü.

"Öyleyse bana acımış olmalısınız" dedim, "eğer kabul etmeseydiniz İstikläl Gaddesi'nin ortasında soğuktan donacaktım."

Elinde bir fincanla döndü. "Donmazsınız canım, niye donacakmışsınız. Beyoğlu'nun her tarafı artık adım başı bar ve kahve dükkânlarıyla doldu. Giriverirdiniz birine... Benim neyim eksik dedim ve bir tane de ben açtım... Ayrıca size acımış falan da değilim. Birilerine acımayalı çok uzun zaman oldu, bundan sonra da acıyacağımı sanmıyorum. Bu saatlerde..." dedi ve bir an durup kolundaki saate baktı - saatin kaç olduğuna değil, sıradan bir alışkanhkla öylesine bakmış gibiydi. "Bu saatlerde ben ikinci kahvemi içe- rim. Genelde yalnız iç erim. Yani eğer o kahveyi içmek istiyorsanız, masanıza benim oturmamı da kabul edeceksiniz." Gülüyordu.

"Lütfen, buyrun oturun" dedim

"Adım Gengiz" deyip elini uzattı. "Gengiz Aykan."

Adımı söyleyip uzattığı elini tuttum.

Karşılıklı memnun olduk.

Oturdu.

"Neden dört buçukta açıyorsunuz?"

"Çünkü şerefsiz Hüdaverdi, yani yardımçım haftada sadece iki gün gelir. Ve onun izinli olduğu günler ister istemez temizlik şu bu biraz uzu- yor. Hoş, erken açsak ne olacak, benim bara erkenden gelen giden olmaz pek. Müşterim bellidir: gazeteci tayfası. Arada bir de sizin gibi yolunu kay- betmişler... On bir-on iki gibi açıyorum, ilk işim bilgisayarı açıp bir müzik albümü yerleştirmek; buranın ve arkanın (eliyle John Lennon'ı gösterdi) temizliği ve bulaşık işleri bittikten sonra günün ilk kahvesini alıp camın kenarındaki şu üç masadan birine çöreklenip kitabımı okuyorum. Yıllarca ha bugün ha yarın okurum diye beklettiğim o kadar çok kitap varmış ki" dedi ve birden aklına gelmiş gibi ekledi, "bu masa pek tercih ettiğim bir masa değildir." Eliyle arkamdaki duvarı gösterdi. "Eğer keyfim yerindeyse, yok yanlış söyledim benim keyfim hep yerindedir, havamdaysam ormana birkaç dal ve birkaç karga daha çizerim."

Dönüp ormana baktım. Ne çok karga vardı. "Barın numarası mı kırk bir, adı mı?" diye sordum.

İşaret parmağıyla, 'burası' der gibi havada bir yuvarlak çizdi, "Hem nu- marası kırk bir, hem de adı."

"Bir anlamı var mı kırk birin?" dedim muhabbetin nereye gideceğini önemsemeden. Bu sıcakkanlı adamla (ki ben sıcakkanlıları, girişkenleri sevmem), bu ilginç mekânda belki bir yarım saat, hadi bilemedin bir saat takılmaktı bütün amacım. (Zaman zaman o soruyu düşünürüm; iyi ki Gen- giz'e o soruyu sormuşum. Şu an hayatımdaki en önemli rakam: 41.)

"Olmaz mı... Emekli olunca böyle bir iş yapmayı kafama koymuştum. Aslında çok uzun süre önce de vardı bu fikir ama emekli olmayı bekledim. Emekliliğime birkaç ay kala sağa sola haber gönderdim: Bar açmak için bir yer arıyorum, diye. Emekliliğim geldi fakat ben işimden bir türlü ayrılamı- yorum. Biraz virüse benzer bizim meslek. İnsan emekli olunca pek çalış- mak istemez. Ama aldığım para iyi ve bar yapmak için de bir yer bulamıyo- rum, derken bir arkadaşım, buranın boş olduğunu, İngiltere'de yaşayan sahibini de bir dostu vesilesiyle tanıdığını söyledi. Arka sokakta olduğu için uzun süre boş kalmış. Klasik hikâyedir: Yaşlı bir Rum'unmuş burası, birkaç yıl önce de ölmüş. Çocukları İngiltere'de falan filan... Çok uzatmayayım böylece tutmuş olduk işte" deyip birden sustu. Çok uzak bir geçmişi düşünür gibi dışarı baktı. Sonra yeniden konuşmaya başladı: "Numara kırk bir, benim emekli olma yaşım kırk bir, eh, barın adı da oldu kırk bir."

Kahveme iki şeker atıp karıştırdım, "Pek de kırk bir göstermiyorsu- nuz" dedim ve kahvemden bir fırt aldım.

"Teşekkür ederim. Elimiz babamız gibi kazma kürek mi tuttu ki yaşımız göstersin" dedi ve ekledi: "Nasıl olmuş kahve?"

"Ellerinize sağlık, çok güzel olmuş" dedim.

Güldü. "Yok canım, teşekkür etmeniz için söylemedim. Arkadaşlarım bu kahveyi kimsenin benim gibi yapamadığını söylerler" dedi. "Hoş, bunu bana kahve yaptırmak için mi yoksa gerçekten iyi yaptığım için mi söylerler bilmiyorum. İlki daha inandırıcı geliyor bana" dedi; aklına çok heyecan- h bir şey gelmiş gibi dirsekleriyle masaya abanarak "sütlü kahve içenle sade kahve içen arasındaki en büyük farkı bilir misiniz?" dediği sırada ben beyaz

tişörtündeki resme bakıyordum.

"Bilmiyorum" dedim.

"Sade kahve içenler artık evden kopmuş demektir. Daha doğru bir ifa- deyle bir eve ihtiyaçları yoktur. Yaşadıkları herhangi bir yeri ev olarak be- nimseyip mutlu mesut yaşamaya devam ederler. Yıllarca bir otel odasında yaşayabilirler, örneğin. Ama sütlü kahve içenler hep bir ev ararlar. Evlerin- den iki gün ayrı kalsalar, hemen bir mutsuza dönüşürler. Yataklarını, elle- rini sildikleri havluyu, her gece oturdukları koltuklarını, hatta ne bileyim çorap çekmecelerini bile özlerler. Bunu biliyor muydunuz?" dedi. Bu kez daha bir keyifle gülüyordu. Saçlarının önü dökülmeye başlamıştı ve gözleri yüzüne biraz büyük geliyordu.

Gazetelerin arka sayfalarında çıkan o garip haberlerden birinden öğ- renmiş olmalıydı. "Bunu bir bilim dergisinde falan mı okudunuz, yoksa ga- zetelerden mi? Eğer gazetelerin arka sayfalarındaki o haberler..." demiştim ki sözümü kesti.

"İki yıldan beri neredeyse hiç gazete okumadım. Yirmi beş yıl boyunca günde neredeyse on gazete okudum. Ne verdi bana? Hiçbir şey. Para verip gazete alanlara da şaşarım, ne bulur ne okurlar ve ne kazançları olur anlamış değilim" dedi ve yerinden kalkıp yeniden bara doğru yürüdü. Biraz sonra da elinde bir paket sigara ve bir kutu kibritle döndü. "Günde beş tane içme hakkım var. Bu, ilki; siz ister misiniz?" dedi.

İçmediğimi söyledim. Şimdiye kadar hiç içmediğimi söyleyince daha da çok şaşırdı.

Bir an, 'ne iş yapıyordu da emekli oldu?' sorusunu sormadığım geldi aklıma. Dışarıda hava fazlasıyla soğuk, söhbetimiz fena değildi ve kahve de gerçekten güzel olmuştu. Bir öğretmendi muhtemelen. Öğretmen? Evet, felsefe öğretmeni! Hayır, öğretmen falan değildi. Yıllarca ceket-kravat dolaşmış bir tip gibi durmuyordu. Felsefe öğretmeni değildi ama akıma başka bir meslek de gelmedi. Müşterilerinin gazeteci olduğunu söylemişti. Gazetecilerle kimler dostluk kurar? Doğru bir soru değildi bu, aceleye ge- tirmiştim... İşini bir virüs olarak tanımlamıştı... Mesleğini tahmin etmek- ten vazgeçtim. Fincanın dibinde -öyle severdim- tamamını eritmeden bı- raktığım şekeri de karıştırdım. (Son birkaç yudumun daha şekerli olmasını sevdiğimden, şekeri attıktan sonra bir-iki karıştırır bırakırdım.) En iyisi emekli olmadan önce ne iş yaptığım sormaktı. "Ne iş yapıyordunuz?" dedim.

Sigarasını dudaklarının arasına yerleştirdi, kibrit kutusunu elinde şöyle bir döndürdü, "Aslında yeni tanıştığım insanlara benimle ilgili bir şeyi öğrenmek istediklerinde ya yalan söylerim ya da birkaç tahminde bu- lunmalarını isterim. Hangisini istersiniz?" dedi.

Gümlesini bitirir bitirmez gülümsedim. Uzun süredir bir insana gülüm- sememiştim. (Kızıma, yalnızca kızıma gülümsüyordum.) Kızımı çok özledi- ğimi fark ettim. Burnumun direği sızladı. Gülümsemem keyifli bir kahka- haya dönüştü.

"Yalan olanı isterim elbette" dedim. "Tahmin etmem biraz zor gibi geliyor bana. Üstelik yalanlar bazen gerçeklerden daha çok şey anlatır."

Keyifli sesime denk düşen keyifli bir kahkaha da o attı. Kahkahasının arasından "Güzel" dediğini duydum, "güzel... çok güzel. Vallahi çok güzel. İlk kez birisi, yalanı isterim, diyor."

"Yalanları severim" dedim. Ne de olsa on bir yılımı büyüklü küçüklü yalanlara, - kimselerin hayal bile edemeyeceği kadar büyüklerine daha çok- harcamıştım.

"Gazeteciydim" dedi.

Başımı inanmamış gibi yukarı kaldırdım. "Onlar pek emekli olmazlar, yürüyemeyecek hale gelinceye kadar çalışırlar. Emekli olmak için, işe yaramaz damğası yiyip gazeteden atılmayı beklerler genelde. Öyle bir tanıdığım vardı. Karısı emekli olmasını istiyor, o her gün koşa koşa gazeteye gi- diyor. En sonunda çalıştığı gazeteye transfer olan genç bir yazıişleri müdü- rü kıçına tekmeyi bastı" dedim. "Üzerinize alınmayın ama..."

"Yok, yok. Çok doğru bir tespit, ben de işte sizin söylediğiniz gibi o işe yaramazlardan biri olmuştum artık."

Fincanımdaki son yudumu içtim. Evde beni bekleyen yoktu ama yine de köprü trafiğine kalmamalıydım.

"Fincanın dibine baktığınıza göre ya yeni bir kahve istiyorsunuz ya da kalkmayı düşünüyorsunuz galiba" dedi, kahvesinden bir yudum alırken.

"Hayır" dedim, "söhbet iyi geldi. Gerçi yolum da uzun, karşıya geçece- ğim." Çenemle, dışarıda yağan karı işaret ettim. "Hele bu havada köprü tra- fiğinin halini düşünemiyorum... Belki vapurla geçerim."

"Bu havada vapur çalışıyorsa tabii" dedi.

"E, niye bar açtınız? Bodrum'a yerleşmek varken" dedim. (Trafiğe kal- sam ne olacak ki. Hem İstanbul'da yaşayıp da trafikten şikâyet etmek kadar büyük bir enayilik var mı?)

"Olmaz" dedi ikinci heceyi uzatarak. "İnsanların bana ihtiyacı var. Sos- yal sorumluluk sahibi bir insanım ben. Ne de olsa serde gazetecilik var" dedi ve geriye yaslandı. Sigarasını dudaklarının arasına tekrar yerleştirdi, kutuyu açıp bir çöp çıkardı, yaktı, alevin büyümesini bekleyip sigarasının ucuna yaklaştırdı. Derin bir nefes çekti. "Ben öykü dinlemeyi severim." Dumanı yüksek tavana doğru üfledi, bir nefes daha çekip sigarasını kül tablaşma bıraktı. Sigaranın ucundan kalın bir çizgi halinde yükselen dumanı iz- ledim. "Buraya gelenler, kimi zaman çekinerek, kimi zaman büyük bir iç- tenlikle, gün boyu biriktirdiklerini benim üzerime boca ederler. 'Cen- giz'deydim' derler. 'Gengiz'e uğramak' diye bir şey var hayatlarında. Burası onların günah çıkardıkları yer, ben de çok sevdikleri papazlarıyım. En kar- maşık ruh hallerini de, incir çekirdeğini doldurmaz boktan hikâyelerini de bana anlatırlar. Hayatlarındaki keyifli anlarını paylaşanlar da var benimle elbette. Burası sadece bir bar değil aynı zamanda bir hastane, hasta ruhlara iyi gelen bir hastane. Bakırköy'le yarışır valla. Şimdi kalkıp bir psikiyat- ra gitseler -ki gitmezler, gidemezler- çuvalla para vermeleri gerekir. Oysa burada iki biraya bütün sorunlarını anlatabilirler." Birden durdu, "Bende çene kuwetlidir. Eğer kalkacaksanız hiç çekinmeyin lütfen. Bazen çok ko- nuşup çekilmez olduğumun farkındayım. 'Yeter Gengiz'

deyip kalkan da çok oldu hani, buna da alışığım” dedi gülerek.

Anlatmayı seviyordu.
Sordum, anlattı...
Sorduğum her soruya uzun uzun yanıtlar verdi.
Sorduğu her soruya önce biraz çekinerek sonra uzun uzun yanıtlar verdim.

4
Kar, bir insanın kalabalıkların arasında kaybolmasına yardım etmek için yağar

Kar tanelerinden de sıkılınca kitaptaki oyuna bir göz attım. Kolay bir so- ruydu -beş hamlede mat istiyordu. İki-üç dakika içinde çözdüm. Siyah, ka- lesini feda edip beşinci hamlede şah-mat yapıyordu. Ama kaleyi vermeden kazanabilir mi diye biraz daha kafa yordum. Olmuyordu.

Kitabı poşete koydum ve John Lennon'ın yarım yüzüne doğru "Gengiz" diye bağırdım. "Uyudun mu oğlum?"

"Geliyorum" diye yanıtladı beni.

Çıkıp kitapçılarda biraz zaman öldürmeyi düşündüm. Geketimin iç ce- binden cüzdanımı çıkardım, açtım, bir 2OO'lük, bir lOO'lük, iki de 20'lik vardı. Paraları çıkarıp masanın üzerine koydum. Diğer ceplerimi karıştır- dım, minibüs şoförünün verdiği bozukluklardan başka bir şey yoktu, onları da masanın üzerine bıraktım.

"Ne o" dedi Gengiz, "banka mı soydun?"

"Ayın daha dördü, cebimizde kalan paraya bak" dedim.

Oturdu. "Emekli biri için iyi para" dedi. "Biz de emekliyiz ama senin aldığın maaşı vermiyorlar; geçinmek için şu yaşımızda yeniden iş kurduk, çalışıyoruz. Senin gibi yan gelip yatmıyoruz ki."

Kâğıt paraları yerine yerleştirip cüzdanı cebime koydum. Bozuklukları Gengiz'e uzattım, "Al, üstü kalsın."

Avucundaki paraları sakalına sürer gibi yaptı. "Allah bin bereket versin kardeşim. Siftah senden, gerisi diğer arkadaşlardan."

"Bu çalan ne, biliyorum ben bu şarkıyı. Biliyorum dediğim, duyduğum bir şarkı da nereden duydum?"

"Sen bu şarkılardan anlamazsın. Gavurları sevmem, diyen sen değil miydin?" dedi ve sonra da alaycı bir ses tonuyla söylendi: "Hani bir duyduğunu, bir gördüğünü bir daha unutmuyordun sen. Ne oldu o bilgisayar gibi hafızaya? Sana da bir format attırmanın zamanı geldi galiba."

Şarkıyı biliyordum. "Kötülüklerden arınmak için Tibet'e gidip birkaç yıl kalan adamın şarkısı değil miydi?" dedim. Adamın yüzü gözümün önün- deydi, adını çıkaramadım. "Ne Gohen'di?"

"Bilmediğin de yok maşallah. Leonard Gohen. Hah, o da kafaya format attırmak için gitmişti oralara" dedi eliyle başına dokunarak. "Ama bu o değil. Hallelujah'ın Jeff Buckley versiyonu. Televizyonda gördüğün cenaze sahnelerinin yarısında bu şarkı çalar. Sıkıldıysanız değiştirelim beyim."

"Sıkıldım" dedim. "Sıkıldım ama şarkıdan değil. Çıkıp biraz dolaşacağım." Kalktım, masadaki kitap poşetini önüne doğru ittim. "Bunları arkaya koyuver."

"Geketle çıkma, donarsın. Geç arkaya hem kitaplarını bırak hem de benim paltolardan birini al... E, ayağı yanmış kedi gibi bağırınca ben de şu esrarengiz kadından konuşacağımızı sandım, nereye böyle?" dedi.

"Çok gezeceğimi sanmıyorum zaten. Üşüyünce dönerim" deyip kapıya doğru yürüdüm. Çıkarken, "Kadını unut" dedim.

41'den çıkınca, dondurucu bir soğuk önce yüzümü sonra da tüm bedenimi pençelerinin arasına aldı. Gengiz'in paltolarından birini almadığıma pişman oldum ama geri dönmek de istemedim -nasıl olsa atardım kendimi bir kitapçıya. Yüzüme, omuzlarıma ve göğsüme konan kar taneleri içimi huzurla doldurdu; ayaklarımın altında ezilen karın, duymadığım ama his- settiğim sesi de. Birkaç hafta önce izlediğim filmdeki delikanlı gibi bağır- mak geçti içimden: Kaaaaar neden yağar kaaaaaarr. (Gengiz filmin uyar- landığı kitabı da okumuş, yazarını çok severmiş, benim de okumamı istedi. Zaman zaman bana kitaplar verip sonra da onlar hakkında konuşmak ho- şuna gidiyordu. Dönünce o kitabı mutlaka istemeliyim Gengiz'den. Hem gerçekten de kar neden yağar ki?)

Küçük adımlarla yürüyerek İstiklâl'e çıktım. Ara sokaklardaki gibi de- ğildi yerdeki kar, erimişti. Binlerce ayak izi vardı. (Hayatım boyunca pazar günlerinden nefret etmişimdir.) Bok mu vardı şu caddede? Yıl on iki ay, yağmur çamur, kar kış demeden akın akın geliyorduk buraya.

Şapkalı bir adamın koluna girmiş kadının omzuna çarptım, özür dile- dim, dik dikbaktı. (Bana değil koluna girdiğine sinirliydi herhalde.)

Geketimin yakasını kaldırıp, düğmelerini iliklediim. Kitapçıya falan gir-

meyecektim.

Yarım saatliğine de olsa kaybolmak için kalabalığın arasına karıştım.

Kar, bir insanın kalabalıkların arasında kaybolmasına yardım etmek için yağıyor olabilirdi.

Beyaz tanelerin arasına bir karartı olarak ben de daldım...

5
Aynayla da konuşursun, gölgenle de...

Eve girdiğimde hava kararmıştı. Kar bütün hızıyla devam ediyordu, sabaha kadar da durmayacaktı anlaşılan. Ayakkabılarımı çıkarıp, yıpranmış terlik- lerimi ayağıma geçirdim. İçerisi sıcaktı. Aslan apartman görevlimiz bizi sı- caktan pişirmeye niyetliydi anlaşılan. Ceketimi oturma odasındaki -genel- likle yatak olarak kullandığım- üçlü koltuğun üzerine fırlatıp televizyonun düğmesine dokundum.

Gnbc-e'de günün bu saatinde ne var diye baktım, kayda değer bir şey yoktu. Bir yıldan beri neredeyse bağımlı olduğum, geceyarıları gözümü kırpmadan izlediğim bir Olay Yeri İnceleme ekibinin maceralarını anlatan dizinin tekrarına denk gelmeyi bekliyordum ama komedi dizilerinden biri vardı.

NTV'yi bulup sesini açtım ve mutfağa girdim. Kuru fasulye ve pilavın üstüne demli bir çay iyi giderdi. Haberleri sunan kadının sesi de benimle birlikte mutfağa girmişti. Sabahları kahvaltı etmeyi sevmediğim, akşamları da dışarıda bir şeyler yiyip eve geldiğim için temiz sayılabilecek bir mutfa- ğım vardı. En fazla bir-iki bardak ve bir fincan kirli olurdu, onları da yatmadan önce mutlaka yıkardım. Bu tür şeyler için pek üşenmem; arkamda değirmen taşı bağlı değil ya, pat diye yaparım. Karım -eski karım- en çok bu huyumu severdi. İnsanın karısı sancısıdır ve en büyük sevinci; Gen- giz'in verdiği kitaplardan birinden kalmış olmalı aklımda bu cümle. Doğru hatırladığımı sanmıyorum. Değilse bile buna yakın bir şeydi. İki yıldır sevincim değil, sancımdı... Çaydanlığa musluktan su doldurup ocağa koy- dum, altını yaktım ve salona döndüm.

Koltuğa oturdum. Yorulmuştum. Sehpanın üzerindeki satranç tahtası- na ve etrafa dağılmış taşlara baktım, iyi bir rakip bulsam da sabaha kadar oynasam diye geçirdim içimden. (Emekii olmadan önce oynayacak birileri- ni bulabiliyordum - güleyim bari, emekiiymiş! Şimdi, satranç oynamak için kala kala elimde bir Cengiz kalmıştı. Sıkıhrsak laflaya laflaya bir el atıyor- duk.)

Kumandayı aldım, geriye yaslanıp ayaklarımı sehpanın üzerine uzat- tım. En iyisi televizyon izlemekti. Sesin yüksekiiğinden rahatsız olup biraz kıstım.

Siirt'in Pervari ilçesinde çıkan çatışmada, iki asker ve üç köy korucusu şehit oldu; bir astsubay ve bir er yaralandı. Çatışmada on iki PKK'lı terörist de ölü ele geçirildi, diyordu üst dudağının kenarında minik bir ben olan sunucu. Sürt ili Pervari ilçesi Doğan köyüne beş ayrı noktadan roketatar ve uzun namlulu silahlar ile saldırıldığı belirtildi. Teröristlerin açtığı ilk ateşle biri üsteğmen beş güvenlik görevlisi şehit oldu, bir astsubay ve bir er yaralandı. Genelkurmay, bununla eşzamanlı olarak Doğan köyü, Sarıyaprak arasındaki yola düzenlenen saldırıda da üç geçici köy korucusunun şehit olduğunu açıkiadı... Simsiyah saçları (muhtemelen beyazlamaya başlayan saçlarını koyu bir siyaha boyamıştı) beyaz gömleğinin üzerinden göğüsle- rine doğru akıyordu. Çatışmaların ardından yapılan takipte on iki teröris- tin silah ve teçhizatları ile birlikte etkisiz hale getirildiği ve operasyonun sürdüğü ifade edildi. Bölgeye takviye gönderilen birliklerin başlattığı ope- rasyona, sabahın ilk ışıklarıyla birlikte helikopterler de hava desteği sağla- dı... Gözlerini gözlerime dikmişti, ben de dik dik ona baktım. Şehit Üsteğmen Semih Geylan'ın, Isparta'nın Eğirdir ilçesine tayininin çıktığı ve iki gün sonra görev yerinden ilişiğini keseceği bildirildi... Kadının görüntüsü kaybolmuştu ama sesi duyuluyordu; görüntüde önce jetler belirdi, ardından önündeki taş siperden ateş eden askerler, sonra da bir dağın yamacına atılan bombaların yerden yükselttiği toz duman.

Gencecik çocukları birbirlerine öldürtüp duruyorlar. Devlet dediğin, insanları yaşatmak değil öldürmek için vardı bu ülkede... Alayınızın, diye bir küfre başlayacaktım ki küfrün artık bir işe yaramadığı, insanın küfret- tikçe kendini yiyip bitirdiği geldi aklıma.

Kumandanın düğmesine hırsla bastım, televizyonu kapatıp kalktım... Hepimizi kandırıyorlardı... Çok biliyorlarmış gibi çıkıp televizyonlara car car konuşuyorlardı, yok bu savaş şöyle bitermiş de yok böyle bitermiş de.

Çok biliyorlardı... Çok bildikleri için yıllardır öldürüyorlardı gençleri. Hip- notize etmişlerdi hepimizi, zincirinden tutup salladıkları saate bakıp du- ruyorduk. Saate baaak, saate baaaak diyorlardı, biz de bakıyorduk ve o gençlerin kanından beslenenlerin hiçbirini görmüyorduk saate bakarak hipnotize olduğumuz için... Kendimi bunları düşünürken bulduğum için kendime de şöyle en kalınından bir

küfür savurdum. Hı hı, her şeyi ben bi- liyordum. O televizyona çıkıp car car konuşanlardan ne farkım vardı? Hak- sızlık ediyordum kendime, benim onlardan elbette ki farkım vardı; iki yıl önce kıçıma tekmeyi ne diye vurmuşlardı ki?

Kavanozdaki çayı, demliğe göz karan boşaltırken, dışarıdaki karın ne älemde olduğunu düşündüm, sabaha kadar yağacaktı anlaşılan. Demlikte- ki kuru çayın üzerine sıcak suyu gezdirdim. Bu ay olmazdı ama gelecek ay kendime kışlık bir ayakkabı almalıydım; ayağımdakiler ikinci yılına giri- yordu -belki de üç; Nilgün'le birlikte mi almıştık acaba? Ateşi kısıp, tele- vizyonun karşısına döndüm yeniden. Televizyonu açıp açmamak konusunda kararsızdım. Sehpanın üzerinde duran dergiyi alıp karıştırdım, dün çö- zemediğim sorunun olduğu sayfaya gelince televizyonu açmamam gerekti- ğine karar verdim. Soruyu ne yapıp edip çözecektim.

Soru, Levenfiş-Ryumin, Moskova 1936 partisindendi: "Beyaz, l.Ag3 oy- nayınca taraflar eşitliği bozamadılar. Bakalım daha iyisini yapabilecek misiniz?" diyordu. Sehpadaki taşları toplayıp tahtaya sayfadaki gibi dizdim. Daha iyisini yapabilirdim. Her turnuvada karşılaştığım her rakibime söyle- mek istediğim o sözü hatırladım: Eğer satranç tahtası bir dünyaysa oranın tanrısı benim. (Şu an senden nefret etsem de, kulakların çınlasın Oğuz abi. Bir keresinde oynadığım bir maçı izlemiş, "Ulan eğer sen yetişseydin Osmanlı İmparatorluğu çökmezdi. O atlarla neler yapıyorsun öyle" demişti. Tamam, Çigorin değildim ama atlarımın önünde kimse duramazdı.) Önce kulaklarım hiçbir sesi duymaz, sonra da gözlerim tahtadaki taşlardan başka bir şey görmez oldu.

Daha iyisini yaptım.

Dört hamlede mat...

Taşları yeniden tahtaya dizdim, oyunu yeniden oynadım. Dört hamlede mat.

Bunu birine göstermek istiyordum. Bak, şu taşı şuraya şunu buraya şunu da şuraya oynayınca hop şah-mat. Şikäyetçi değildim ama yalnızlığın en kötü yanlarından biri buy du işte. Yarın -eğer unutmazsam- sayfayı yırtar Cengiz'e götürürdüm ve onunla paylaşırdım. (Sarhoşları dinleyen adam ne yapıyordur şimdi? "Çok gezeceğimi sanmıyorum zaten. Üşüyünce de dönerim" demiştim ama 4Γe dönmemiştim.)

Çayımı alıp sokağa bakan pencerenin önünde beni bekleyen sandalye- me oturdum. İhtiyar sokak lambası değil, kar aydınlatıyordu her tarafı.

"Kar" dedim, "benim gibi yalnızları avutmak için yağar." Kendi sesimi duyunca ürperdim. Ben değil de sanki evde bir başkası vardı ve o söyle- mişti. Dönüp yatak odamın bu eve taşındığımızdan beri neredeyse hiç ka- patmadığım kapısına baktım; birisinin çıkmasını biraz da korkuyla bekle- dim. (Kendi söylediklerini başka birinin söylediğini düşünmeye başlayınca delirirmiş insan... Delirdiğimin farkındaydım.)

Delirmiyorum, dedim kendi kendime; yok kendinin söylediğini başka- sının söylediğini sanmasıymış da yok şuymuş da hepsini götümden uydurduğum açıktı. Yalnız kalınca kime olmaz ki, hele de çok uzun süre yalnız kalınca... Kendi kendine de konuşursun, aynayla da konuşursun, duvarda- ki gölgenle de... Avcumdaki bardağın sıcaklığını hissettim. Hayır, delirmi- yordum... "Haksız mıyım?" dedim bardağa. Bardağı camın kenarına bırak- tım buruk bir gülümsemeyle. Parmak uçlarımla ensemi ovdum. Gözlerim kapah. Parmaklarımı sertçe bastırdım kafama, saçlarımı karıştırdım. "Ne delirmesi oğlum, akıllı insanlar delirir, sana ne oluyor ki?"

Camdan dışarı baktım. Dördüncü kata kadar tırmanmış çınarların ge- cenin karanlığına karışan kar yüklü tepelerine. Karanhk dallarda birikmiş karların arasından eriyip gidiyordu gece.

Bir adam hızh adımlarla geçip gitti uzun süredir kimsenin ayak basmadığı karları adımlaya adımlaya. Ayakkabısının karda bıraktığı minik çu-

kurlara, iki adım arasındaki uzaklığa bakarak adamın karda kaç ayak izi bıraktığını saymaya çalışıyordum ki, bir çift belirdi sokak lambasının tam altında (kadının mantosu ve boynuna attığı atkısı neredeyse ayak bilekle- rine kadar iniyordu). Az önce geçip giden adama inat, küçük adımlarla yü- rüyorlardı. Kadının ağzından çıkan buhar, eldivenli ellerinin havada çizdiği şekillere karışıyordu; adam, bir kadına bir ayaklarına bakıyordu.

Kimi zaman kadın durunca erkek de duruyordu. Kadının ağzından ha bire buhar çıkıyordu.

Karanlığın içine doğru yürürlerken kadın, adamın elini tuttu.

6
Bu vahşi hayatın sivri dişlerinin arasına girmemekti bütün mesele

Elini tutmuştum Nilgün'ün.

On iki yıl önce.

Evlen benimle, demiştim.

Sımsıkı tutmuştu ellerimi, yumuşacık tenini hissetmiştim.

Seni seviyorum, demişti...

Oysa şu vahşi hayat, evliliğimiz sonrasındaki iki-üç yıl içinde bizi önce bir köşeye kıstırmış, pençeleri arasına almış, sonra da salyalar akıttığı dişlerinin arasında paramparça etmişti.

Ben ona, evlen benimle, dediğime pişman olmuştum; o, bana, seni seviyorum dediğine.

Birbirimizi tanıdığımız güne, bizi tanıştıranlara lanetler yağdırmıştık. Oysa bütün mesele, bu vahşi hayatın sivri dişlerinin arasına girmemekti, ikimiz de bunu görememiştik.

Nilgün'e göre, ideallerimiz farklılaşmıştı; bana göre Nilgün haklıydı. Haklıydı çünkü o, ideallerinin peşinden gitmeye, ulaşılması zor hayaller kurmaya ve o hayalleri gerçekleştirmek için çırpınmaya başlamıştı, bense mağaramda kös kös oturmayı seçmiştim.

Üniversite bitmiş, bir yıldır yanında çalıştığım Oğuz Sipahi'nin sağ kolu olmuştum. Emniyet İstihbarat'ın yüz akıydı İstanbul'da. İkimizin de yıldızı parlamaya başladı oğlum, diyordu hiç durmadan. Yıldızımın parla- yıp parlamaması umurumda bile değildi ama hesabıma hatırı sayılır bir maaş yatırılıyordu her ay. Oğuz Sipahi olamayacaktım günün birinde, bunu biliyordum; öyleyse işimi en iyi şekilde yapıp, hesabıma yatan paranın uzun aylar devam etmesi için çırpınmalıydım. Gerisi boştu. Biliyordum. Bugün bakınca çok haklı olduğumu görüyorum.

Bir gün, senin evlilik yaşın geldi galiba, deyiverdi Oğuz abi. Yok, dedim; biraz daha zaman geçsin bakalım. Oysa yedi yıl yurt odalarında kalmıştım, bir yıldan beri de emniyet lojmanlarında küçücük bir evde yaşıyordum. (Lojmandaki evi de otel odası gibi kullanıyordum; haftada iki ya da üç gün kalıyordum.) Kendime ait bir odanın özlemi burnumda tütüyordu. Ne demek biraz daha zaman geçsin oğlum. Hayırlı bir kısmet de buluruz sana, deyince biraz da utanmıştım. Geçen akşam gittiğimiz yemekte karşılaştığı- mız Musa beyin kızına ne dersin? Bir an yemekte karşılaştığımız yüzlerin arasından Musa Bey'in yüzünü hatırlamaya çalıştım. Yahu dipteki masada oturuyorlardı, bak Oğuz bu da kızım Nilgün, deyince ben de bu da benim oğlum diyerek tanıştırmıştım sizi. Yüzünde küçük bir yara izi vardı, Musa'yı nasıl hatırlamazsın? Biz kalkıp yanlarına kadar gitmiştik ama ka- rısı kıçını kaldırıp bir hoşgeldiniz diyememişti de oturduğu yerden elini uzatmıştı. Hatırlamıştım. O biraz küçük değil mi Oğuz abi? Bak sen herge- leye. Küçük mü? Ulan senin yaşın kaç ki? Yirmi beş oldum. E, kız da yirmi beştir. Yok be Oğuz abi, yirmisinde ya var ya yok. E, ne var bunda? Ben senin yaşındayken üç yılhk evliydim. Üstelik Zeynep yengen de çok gençti biz evlendiğimizde. Bak oğlum bizim zamanımızda olsaydı, bu kız karta kaçmış derlerdi yeminle söylüyorum. Sonra birden gözlerini gözlerime dikmiş: Ben çok ciddiyim. Musa da sever beni. Eğer yanlış hatırlamıyorsam kız, neydi adı? Nilgün. Hah Nilgün, bak unutmamışsın kızın adını hergele. Yok, demin sen söylemiştin ya. Dur, kesme sözümü. Kız bir bankada çalışı- yor. Üç-beş yıla kalmaz Musa bulur bir torpilini ve onu müdür yapar. Gül gibi geçinip gidersiniz çift maaş. Hem ben hemen yarın isteyelim demiyo- rum ki; kızla bir görüşün konuşun, bir bakın birbirinize göre misiniz, değil misiniz. Değil mi ama... Görücü usulü olmasın yani. E, ne oluyor peki bu? Ne olacak lan hıyar, şimdi diyelim ki sen aşk evliliği yapacaksın; e, yolda görüp vurulduğun birine mi äşık olacaksın, hayır, yine birilerinin tanıştır- dığı birine äşık olacaksın. Ne? Ne gülüyorsun, yalan mı? Gülme oğlum, bi-

zimki aracı olmak. İlla da evlen demiyorum, bak, tanışın konuşun diyorum. Bakarız Oğuz abi, hem dedim ya, evlilik için daha erken.

Zeynep yengenin de işe dahil olmasıyla, bir pazar buluşuvermiştik Nil- gün'le... Bir pazar, bir pazar daha derken haftada iki-üç gün buluşmaya başlamıştık. Ne zaman İstanbul dışına çıksak dört gözle bekliyordum Nil- gün'le buluşmalarımızı.

Oğuz abi ve Zeynep yengeyle birlikte bir akşam Allah'ın emriyle iste- miştik Nilgün'ü.

Bir ay sonra da Otel Boğaziçi'nin terasında evlenivermiştik. Nilgün, ne düğün salonu istemişti ne de Polis Okulu'nun bahçesini. Bir gör, sen de çok seveceksin Otel Boğaziçi'nin terasını. Hem hayatta kaç kere evleniyoruz ki...

Şimdi, yapayalnız yaşadığım bir evin penceresinin önünde elimde boş bir çay bardağıyla o günlerin aklıma nereden geldiğini düşündüm. Nil- gün'ün boş çay bardağıma bakıp, "Çay ister misin canım?" diye sormasını mı hatırlamıştım, yoksa ben eve girer girmez gömleğimi bir yana çorapları- mı bir yana fırlatınca "Yapma koca çocuk, bak orada bir elbise dolabı, ban- yoda da kirlileri koyduğumuz bir sepet var" demesini mi?

Karda yürüyen çifti düşündüm...
Oysa biz Nilgün'le karda hiç yürümemiştik.
Üşürdü Nilgün... Çok üşürdü.

Cengiz'in tavsiyesiyle aldığım kitaplardan birini okumak için anılan sandalyenin üzerine incitmeden bırakıp, kalktım...

7
Siyah bir kurt girdi 41'in kapısından içeri...

Akşam iyi uyuyamamıştım. Anılar peşim sıra gelip, uyandırıp durmuştu beni; kimi zaman tatlı bir rüya ama daha çok kabus olarak dönüp durmuş- lardı beynimin içinde. Sabahı zor edip, evden kaçarak uzaklaşmış Kadı- köy'de bir börekçide kahvaltı edip Taksim'e atmıştım kendimi -azalsa da anılar yine peşim sıra... Taksim'in kalabalığı iyi gelmişti; anılardan bir anda kurtarıvermişti beni... Sonra kalabahktan da sıkılınca, ayaklarım beni 41'e doğru sürüklemişti...

Her zamanki masamdaydım... Sağ kolum cama değiyordu, şırtım kar- gah duvardaydı.

Dışarıda kar yağıyordu...

Elimdeki kitabın anlattıklarına iyiden iyiye kaptırmıştım kendimi...

Önce çalan müziğin, sonra da okuduğum kitabın etkisinden olacak, kapı açılınca, rüzgarın savurduğu kar taneleriyle birlikte içeriye bir kurt girdi sandım.

Müzik setinde, Gengiz'in sevdiği orkestralardan biri çalıyordu -başta kemanlar olmak üzere orkestradaki enstrümanlar bir korku filmine eşlik ediyor gibiydi.

Okuduğum kitapsa, kurtlarla kadınlar, diyordu; doğaları, araştırıcılık- ları, büyük bir dayanıklılık ve güce sahip olmaları bakımından yakın akra- badırlar.

Siyah bir kurt... Kar fırtınasından göz gözü görmez olmuş bir ormanın derinliklerindeki, yalnızca bir dişi kurdun hisleriyle bulabileceği, sonu hiç- liğe dönüşmüş bir patikadan fırlayıp, 41'in kapısından içeri girmişti.

Benim siyah bir kurt sandığım bir kadındı. Siyah mantolu bir kadın... Bar bankosunda gözlüklerini burnunun ucuna indirerek hesap kitaba dalmış Gengiz'e doğru yürüdü. 41'den içeri giren hemen herkesin ister istemez yaptığı gibi John Lennon'la göz göze geldiğine eminim. (Günün bu saatinde pek az insan gelirdi 41'e; gelenlerse Gengiz'in gazeteden arkadaşları olurdu. Bir röportaj sonrası Gengiz'e uğrayıp çay kahve içip, biraz söhbet edip, "Haydi Gengiz ben kalkıyorum, gidip daha röportajı çözeceğim" diyerek gi- derlerdi. Bu da onlardan biriydi anlaşılan. Kapıdan içeri girer girmez Gengiz'e doğru yürüdüğüne göre...)

Onları göz ucuyla izlerken yakalayınca kendimi, biraz utanarak, sonra da ayıp etmiş olacağımı düşünerek kitabıma döndüm. Kaldığım yeri bul- mak için satırları tararken müziğin sesinin kısıldığını fark ettim, başımı hafifçe sola doğru çevirdim, önce Gengiz'le ardından da kadınla göz göze geldim. Böyle durumlarda hep yaptığım gibi gözlerimi kaçırmayı düşündüm ama kaçıramadım. Kadın gözlerini gözlerime çivilemişti. (Kitabın yazarı haklıydi: kurtlarla kadınlar akrabaydı. Bir kurdun gözleriyle bakıyor- du kadın bana.) Kurdun gözlerinden kurtardım gözlerimi, kitabın satırlarına döndüm.

Gengiz, gazeteci arkadaşlarıyla zaman zaman beni de tanıştırırdı. (Bir yıl içerisinde neredeyse hemen hepsiyle tanışmıştım.) "O da benim gibi emekli" derdi adımı söylemeden önce ve mutlaka eklerdi, "emekli devlet memuru ve aynı zamanda bir zamanların satranç şampiyonu."

Bu arkadaşların birkaçı hoşsohbet çıkmış, uzun uzun konuşmuştuk, geri kalanı ise oldukça sevimsiz tiplerdi. Bir gazeteci değil de küçük bir krallığın astığı astık kestiği kestik kralı gibi davranıyorlardı. Sadece alçak dağları değil, yüksekleri de onlar yaratmıştı. Çoğunu sevmemiştim...

"Merhaba" dedi.

Siyah kurt, bir anda tepemde bitivermişti.

Gözlerinden dudaklarına, sonra yeniden gözlerine kaydı bakışlarım; gözlerimi gözlerine bir kez daha kilitledi. Ayağa kalkmak için çabalarken "Merhaba" dedim.

"Lütfen rahatsız olmayın" dedi biraz da çekinerek uzattığım elimi tu- tarken. "Adım, Aslı... Aslı Çinar."

Adını duyunca yüzüne daha bir dikkatli baktım.

"Buyrun oturun" dedim.

Koltuğunun altındaki küçük çantayı masaya bıraktı. (Gülümsedi. Gü- lünce inci gibi dişlerinin işıltısını gördüm.) Dizkapağının altına kadar inen

siyah paltosunu çıkarıp yanımdaki koltuğun üzerine bıraktı. “Naşılsınız?” dedi.

İyiyim, siz naşılsınız, demek geçti içimden ama demedim, diyemedim.

Ayaklarında kahverengi yarım bot vardı.

Kot pantolon.

Siyah gömlek.

Dışarıdaki rüzgarın bile uçurabileceği incelikte bir beden.

Karşımdaki koltuğa oturdu. Yanılmıştım. Aslı Çinar yirmi beş yaşında değildi. Yirmisine bile gelmemişti. İstanbul baharlarına özgü rüzgarların, o uzak ağaçlardan koparıp pencerelerin tüllerini savurarak evlere doldurduğu kokuya benzer bir koku yayıldı. Kokuyu yavaşça içime çektim ve nefesi- mi bir süre tuttum.

“Kabalığımı bağışlayın” dedi. Dişlerinde gördüğüm işıltı bu kez gözlerindeydi. Çantasını, masanın cama dayanan kısmına, az önce okuduğum kitabın yanına ittirip, üşümüş ellerini ovuşturdu, “Dünden beri Gengiz Bey’i arayıp duruyorum... Bana yalnızca siz yardım edebilirsiniz” dedi. Yü- züne doğru dökülmüş olan bukleli kumral saçlarını incecik parmaklarıyla kulaklarının arkasına sıkıştırdı. (Bir film setinden çıkıp buraya gelmiş gi- biydi.) Kaygılı bir sesle, “Dün Gengiz Bey, haftanın birkaç günü uğrar, de- yince dünyalar benim oldu” dedi.

Hem şaşırmıştım hem de kafam karışmıştı. Oysa böylesi durumlarda ne şaşırırdım ne de kafam karışırdı. Oyunu açmak için, şahın önündeki pi- yonu bir adım yürüttü, diye düşünürdüm. Güzelliği karşısında aklımdaki tüm sorular buharlaşıp uçmak üzereydi, izin vermedim. “Bir saniye dedim” sesimdeki ciddiyeti hissettirerek. “Bir saniye...”

İnce parmaklarıyla, masanın üzerinde duran sol elime dokundu. Teni- me eli değil de yumuşacık bir ipek parçası değmişti. (‘Hani az önce içeriye vahşi bir kurt girmi şti?’ Ya şu tuğla kalınlığındaki kitapta yazanlara ne de- meli? Hani kadınlarla vahşi kurtlar aynı soydan gelirdi? ‘Bir saniye, bir saniye’, derken takındığım ciddi tavrıma ne oldu peki!..)

“Lütfen” dedi masumca, “lütfen...” Uzun kirpiklerinin arasında ışıltıyla yanan bal rengi gözleri, gözlerimin içine değil de beynimin içine baktı sanki. “İnanın” dedi, parmakiarı elimi kavradi; berrak bir sesle, “bana yal- nızca siz yardım edebilirsiniz.” (İnsanlar, özellikle de kadınlar, değil birinin yardımına ihtiyaç duyduklarında, birinden bir şey rica ettiklerinde bile sı- kışıp kaldıkları için neredeyse cansız denilebilecek derecede güçsüz, kork- muş, utangaç, kafası karışmış ve bunların doğal sonucu olarak da kendile- rini kırılgan hissederler. ‘Bana yalnızca siz yardım edebilirsiniz’de bunların tümü vardı.)

Gözlerimin yandığını, boğazımın kuruduğunu, şakaklarımın zonkladı- ğım hissettim. Hayattaki her sorunun küçümseyerek çözülebileceğini öğ- reneli çok olmuştu. İnsanlara da farklı davranılmamalıydi: onlarla başa çıkmanın biricik yolu da onları küçümsemekti. Oysa şu an karşımda oturan kadın beni büyülemişti, küçümseyemiyordum. Aslı Çınar’ın kırılganlı- ğım bütün hatlarıyla gördüğümden olacak, “Yardım edip edemeyeceğimi bilmiyorum ama sizi dinleyeceğim. Buyrun anlatın” dedim.

Elimi bıraktı, geriye yaslandı. “Heyecandan boğazım kurudu” dedi, sağ eliyle sol elinin bileğine dokundu. Gömleğinin kolu usulca geri kaydı ve te- ninin beyazlığını andıran saatine baktı. Onunla birlikte ben de baktım. (İkiye çeyrek vardı.)

Başımı hafıfçe sola çevirdim, Gengiz’le göz göze gelmeyi umuyordum ama yerinde yoktu. “Ne içersiniz?” dedim.

“Bir bardak su olursa çok iyi olur.”

“Gengiz yeni çay demlemişti, ister misiniz?” dedim sesimi yumuşatma- ya çalışarak.

Uzun kirpikleri kapanıp açıldı. “Olur” dedi. Yüzü masum bir çocuğun yüzü, sesi masum bir çocuğun sesiydi.

“Gengiz” diye seslendim. Biraz yüksek perdeden çıkan sesim, usul usul çalan bir piyanonun, duvarlardan üzerimize dökülen notalarının arasından geçip John Lennon’ın yüzüne çarptı. (Aynı yüksek perdeden devam et- meyi çok isterdim: Hani oğlum beni bir kadın aramıştı; karşımda, büyük ihtimalle vahşi doğanın tuzağına düştüğü için benden yardım isteyen liseli bir kız oturuyor.) “Gengiz, çay ve su istiyoruz.”

Bir hiçliğin ortasında, altı milyar hiçten ikisi olarak karşı karşıya otur- muştuk.

Çaresiz kalmış gencecik bir kızın istediği yardım karşısında her şeyi bunca ciddiye almanın ne alemi vardı şimdi. Bildiğim ve otuz beş yıl - özellikle de son on iki yıl- boyunca öğrendiğim bütün itlik kurallarını bir kenara bırakmaya karar verdim. "Sizi dinliyorum Aslı Hanım" dedim. 'Bir saniye'lerim için de pişman olmuştum, utandım, kulaklarım alev alev yanı- yordu.

"Teşekkür ederim... Böyle pat diye..." dedi.

İçerideki loşluğa rağmen yüzüm kızarmıştı anlaşılan.

Benden yardım isteyeceği konu hakkında bir tahminde bulunmadım. Binlerce şey olabilirdi ve ben bu binlerce şeyi eleyerek sekize-ona düşüre- bilirdim -bir otuz saniye bunun için yeter de artardı bile ama onun anlatmasını bekledim. Ne de olsa (Gengiz'in deyişiyle) ben, öykü anlatmayı değil, öykü dinlemeyi seven bir adamdım -az konuşmamın nedeni de buy- muş! Parmak uçlarımla gözlerime şöyle bir dokunmak ya da biraz sonra saç diplerimden damlayacak teri silmek için alnımı şöyle bir avuçlamak is- tedim ama yapacağım her hareketin bir anlamı vardı artık.

"Rica ederim" dedim parmaklarımı dizlerimin üzerinde birbirine ke- netleyerek. "Size neden yalnızca ben yardım edebiliyormuşum, anlatın bakalım..."

Dudakları hafifçe aralandı, "Babamı bulmanızı istiyorum" dedi ve sustu. Yalvaran bir sesle söylemişti.

Ben, bir anlığına sustuğunu sandım. Devam etmesi için bekledim. Yüzü bir bebeğin yüzü, gözleri bir bebeğin gözleriydi bu kez. Biraz sonra ağlaya- caktı. Donmuş gibiydi. Önce gözbebekleri donmuştu, sonra yüzü, elleri ve giderek bütün gövdesi. Nefes ahp vermesi bile durmuştu.

Bir heykele dönmüştü. Bir bebek heykeliydi...

Ne diyeceğimi bilemedim. Heykelin canlanması için usulca sordum: "Babanızı mı bulayım?"

"Evet, bir yıldır kayıp, bugün üç yüz yetmişinci gün" dedi ve yeniden bir heykele dönüştü ama bu kez nefes alıp vermesini işitebiliyordum.

Ne diyeceğimi bilemedim. Biraz sonra ben de onun gibi bir heykele dö- nüşeceğimi düşünüyordum ki Gengiz'in ayak sesleri yardımıma yetişti. Döndüm, elinde bir tepsiyle bize doğru gülerek yürüyordu.

"Neden polise gitmiyorsunuz?" dedim ama dediğime de pişman oldum. Amerikan filmlerinden bir replikle söylemiştim sanki. On yıl istihbaratçı olarak çalışmış olmama rağmen o klasik anlamda polis sayılmazdım. Ken- dimi bir polis olarak hiç görmedim.

"Gittik" dedi ve yeniden sustu. Susmasının nedeni bu kez Gengiz'di.

"Teşekkür ederim" dedi, tepsideki su bardağını alırken. Gengiz'e dönüp gülümsedi: "Çok teşekkürler."

"Aslı Hanım, eğer açsanız kek mek bir şeyler de var hani" dedi Gengiz. Bu arada çay bardaklarından birini kızın önüne, diğerini benim önüme koydu.

Kızın gülümsemesi büyüdü, başını iki yana salladı. (Ben, yine "Çok teşekkürler" demesini bekliyordum.)

Gengiz, bana dönüp, sen ister misin, der gibi baktı.

Ben de başımı iki yana salladım.

Kendisinin gelmesiyle kızın sustuğunu anlamıştı. "Çayınız bitince ses- leniverin" diyerek masadaki boş tepsiyi alıp bara doğru yürüdü.

Aslı Çinar suyundan minik bir yudum aldı, bardağı masaya bıraktı, bana baktı. Konuşma sırasının kimde olduğunu unutmuştum. Çayımdan bir yudum aldım. Sıranın onda olduğunu hatırladım. Bekledim... Konuş- mak yerine suyundan bir yudum daha içmeyi tercih etti.

"Bence polise gitmelisiniz" dedim.

"Gittik" dedi bıkkınhkla. "Hem de binlerce kez gittik. Onların bize yardım edeceği yok. Her seferinde araştırıyoruz diyerek gönderdiler bizi."

Bir yıldır kayıp olan birini bulabileceğimi sanmıyordum. Hem, polisin bulamadığı birini ben nasıl bulabilirim ki? Bir yıldır kayıp olan biri... Buna kayıp denmez ki artık, olsa olsa ölmüştür. (Yeniden bir heykele dönüşmüş- tü. Bu kez, kaşları çatık bir heykel.) Bir kez daha ne diyeceğimi bilemez bir haldeydim. Kusura bakmayın Aslı Hanım, size yardım edebileceğimi san- mıyorum, demekten öteye geçemezdim.

Avucumda tuttuğum sıcak bardağı dudaklarıma yaklaştırdım. Heykel canlandı, çantasını alıp açtı. Sigara çıkarmasını bekliyordum. İkiye katlan- mış bir kâğıt çıkardı. Kâğıdı açıp önüme koydu. Hamiline yazılmış bir çekti. Gözüm ister istemez rakamlara kaydı, 200 bin lira yazıyordu.

"Bu çek karşılığında sizden babamı bir ay aramanızı istiyorum. Sonunda bulup bulmamanız önemli değil. Babamın ölmüş olabileceği fikrine ken- dimizi alıştırdık. Ben, babamın bulunamayacağını biliyorum. Benim esas merak ettiğim babama ne olduğu. Ne oldu da babam birdenbire ortadan kayboldu? Merak ettiğim tek soru bu." Bir an durdu. Önce bir süre dışarı baktı sonra başını yavaşça bana döndürüp gözlerimin içine bakarak, "Sa- dece bir ay" dedi. Sesindeki çaresizlik en derin noktadaydı. "Babama ne olduğunu

araştırmanızı rica ediyorum. Sadece bir ay...”

Elimdeki sıcak bardağı yanağıma değdirdiğimi fark ettim. Çaresizlik bu kez yüzündeydi. Bardağı masaya bıraktım.

“Lütfen hemen yanıt vermeyin” deyip ayağa kalktı. Paltosunu giyip masadaki çantasını aldı. “Telefon numaramı Gengiz Bey’e bırakmıştım.” Uzattığı elini uykudan yeni uyanmışım gibi tuttum. “Hayır demeyeceğinizi umuyorum” dedi. (Şahın önündeki piyonu bir adım ileri çıkarmakla kalma- mıştı; veziri, filleri ve atı benim sahama geçmişti bile.)

“Sizi burada bulacağımı Oğuz amca söyledi: ’41 diye bir bar var, bir sü- redir oraya takılıyor’ dedi.” (‘Oğuz amcayı duyunca, kızın, ‘Şah’ dediğini sandım.) “Sizi yarın arayacağım, lütfen bana hayır demeyin” deyip döndü, kapıya doğru yürüdü.

Kapı açılınca, rüzgar içeriye binlerce kar tanesi savurdu. Saçları ve paltosunun etekleri aynı anda uçuştu. Kapı kapandı...

Oğuz amca... Oğuz abi... Oğuz Sipahi... Bu ismin beni çok uzaklara gö- türmesine izin vermedim ama neredeyse iki yıldır görüşmediğim Oğuz abi- nin, Aslı Çınar’ın deyişiyle ‘buraya takıldığımı’ nereden bildiğine de biraz şaşırdım. (İki yıldan beri milyonlarca kez gitmiştim o eskilere. Mutsuzluk- tan başka bir şey değildi benim için... Hem buraya takıldığımı bildiğine neden şaşırıyorum ki. O, bir dönemin istihbarat kralı değil miydi? Emeklili- ğini benim gibi bir bar köşesinde geçirecek hali yoktu ya.)

Ben uzun uzadıya anlatılacak bir hikayeye hazırlamıştım kendimi. Oysa birkaç dakika sürmüştü. Çeki elime aldım. Küçük kâğıtta yazan her şeyi okudum; imza kısmında el yazısıyla yazılmış Aslı Çınar’ı belki on kez. Beynim zonkluyordu. Geriye yaslamp başımı yukarı kaldırdım. Bir süre yüksek tavana bakıp durdum. Tavana bakarken, Gengiz’in John Lennon’ın ağzından çıktığını yarı rüyadaymış gibi fark ettim.

“Ne oldu? Aslı Hanım hemen kaçmış.”

Yanıt vermedim, başımı önüme eğdim. Masanın üzerinde duran dışı buğulanmış su bardağına baktım, yarısını içmişti; çay bardağına ise elini bile sürmemişti. Çeki ikiye katladım. Bardağımı alıp bir fırt çektim.

Gengiz karşıma oturmuştu.

“Vay zilli” dedi hınzırca gülerek. “Çayımı mı beğenmedi?”

“Ne boktan bir çay bu böyle, dedi ve çekip gitti” dedim, çeki Gengiz’in önüne doğru ittirirken.

Çeke baktı. Bir anlam verememişti haklı olarak.

“Ne bu?”

“Hamiline yazılmış iki yüz bin lirahk bir çek.”

“Güzel” dedi, “dalğalar boyumuzu aşıyor.” Çeki masanın üzerine attı. (Dalğalar boyumuzu aşıyor, Gengiz’in aptalca olduğunu düşündüğü bir açıklama sonrasında söylediği sözdü. Bir gün, “Her çizgi romanda böyle yüzlerce açıklama var: O söylemezse biz anlamayacakmışız gibi açıklayıp duruyorlar her şeyi” demişti. İnanmamıştım. Meğerse saklıyormuş o çizgi romanlardan birini. Çıkarıp göstermişti. Çizgi romanın kahramanı ve yardımcısı azgın sularla boğuşan salın üzerindeydiler ve bir şelaleye doğru sürükleniyorlardı. “Bak” demişti Gengiz, “hem dalğaların boylarını aştığı çizilmiş hem de yardımcısı kahramanımıza ‘Dalğalar boyumuzu aşıyor’ diyor”. Sonrasında ne zaman böyle bir durum olsa aynı şeyi söylüyorduk: Dalğalar boyumuzu aşıyor.)

“Ama dalğalar gerçekten de boyumuzu aşıyor” dedim.

İki elini birden açıp başını salladı, açıkla, der gibi.

“Bu çek karşılığında kayıp olan babasını bulmamı istiyor. Daha doğru su aramamı.

“Ara o zaman. Güzel para.”

“Kibritini versene.”

Sol elini gömleğinin cebine soktu, önce sigara paketini ardından kibriti çıkardı. Sigara paketini masanın üzerine attı. Ne yapacağımı anlamıştı, kibritten bir çöp çıkarıp yaktı. Masanın üzerinde ikiye katlanmış olan çeki aldım, açtım ve aleve yaklaştırdım. Kâğıt alev aldı. Yarısına kadar yanmasını bekledim, hızla yandı. Sıcaklık parmaklarıma doğru yayılmaya başladı, ateşin sıcaklığında kavrulan kâğıdı yere bıraktım. Kül olmuştu.

“Çevreye sayğın olsun biraz” dedi gülerek. Elindeki kibriti masaya, sigara paketinin yanına bıraktı. “Daha çok erken ama birer viskiyi hak ettik.”

Başımla onayladım.

“Bir kibrit çöpüyle iki yüz bin lirayı harcamış adamlarız biz ne de olsa.” Yerinden kalktı. “Başla artık şu sigaraya. Yalnız başına içilmiyor bu meret.”

Güldüm...

8
Beş parasızdım ve kadın çok güzeldi

Gengiz'in bara bıraktığı tepsiyi getirip masanın üzerine koydum. İki bar- dak, iki şişe maden suyu, içi buz dolu minik bir kova, bir tabak çerez ve bir şişe viski.

Küçük adımlarla gelip bir şey eksik mi diye masanın üzerine şöyle bir baktı. Masadakilerin yeterli olduğuna karar vermiş olmalı ki koltuğu çevi- rip arkasını cama dayadı. Yan masadaki koltuklardan birini kendi koltuğu- nun önüne çekti; cama dayadığı koltuğa oturup ötekine ayaklarını uzatır- ken sesi, çalan müziğe karıştı: "Tahıl, su ve maya fermantasyonuyla elde edilen mayşenin iki defa damıtılması ve meşe fıçılarda en az üç yıl bekle- tilmesiyle elde edilen yüksek alkollü içkiye viski denir."

"Gayet güzel bir bilgi" dedim. "İnsan içtiği şeyin nasıl yapıldığını bilme- li, değil mi ama."

Dalğa geçer gibi söylediklerimi duymazlıktan geldi. "Viski kelimesi Kelt dilinde hayat suyu anlamına gelir ya da öyle bir şey." Bardakları doldur, der gibi salladı elini ve "Daha fazla bilgi ister misin?" dedi. Başımla devam et- mesini işaret edip gülümsedim. "Gümlede geçen fermantasyonu biliyorum ama mayşeyi bilmiyorum. Sen biliyor musun?"

"Mayşe değil o kelime, Ayşe olacak" dedim bardağa attığım buzun üzerine viskiyi dikkatli bir şekilde dökerken.

Üzerindekileri el alışkanlığıyla boşaltıp tepsiyi yanındaki masanın üzerine bıraktı. "Bak oğlum, şu saatten sonra yerimden kalkmam, bu gece kıçımı şu koltuktan kaldırmayı hiç düşünmüyorum, istediğin başka bir şey varsa kalkar alırsın. Yok ben kalkamam, diyorsan çağır Hüdaverdi'yi gelsin hizmet etsin sana." Bardağını kaldırıp "Şerefe" dedi.

Bardakları tokuşturup, birer yudum aidik.

"Ben biraz maden suyu isterim."

Viskisine maden suyu koydum.

Bir yudum daha al, dedi babam, hemen bir yudum daha al ki ağzının acısı gitsin. Annem büyük bir keyifle kıkırdayarak babamla beni izliyordu. İnandım babama. İkinci yudumu daha az aldım. Boğazım ve midemde başlayan yangın burnumdan ve gözlerimden alev olarak fırlamıştı dışarı. Babamın gür kahkahası annemin kıkırdamasına karıştı. İç benim aslan oğlum, içeceksen babanla iç... İstersen bir yudum daha al. Elimdeki bardağı babama uzatıp başımı hızla sağa sola salladım. Yandım, yandım. Boğazım, gözlerim yanıyor baba. Babam elimden aldığı bardağın dibinde kalan viskiyi bir dikişte bitirdi. Erkek adamsın, bir bardak viskiyi mi içemeye- ceksin, dediğin şeye bak. Bebek misin sen? Kocaman adam oldun; ortaokul dedin mi artık kocaman adam oldun demektir. Orta bire gidiyordum. Kız- larda Eda, erkeklerde bendim birinci. Bir bardak daha ister misin derken mutluluktan uçuyordu babam. Tamam artık, dedi annem. Çerez tabağını al, gel yanıma otur küçüğüm... Gülme sen de öyle. İlk kez viski içiyor çocu- ğum... Ben sana değil babana gülüyorum bebeğim, sana güler miyim hiç. Haydi, al çerezleri gel yanıma...

İstihbarat'a başladığım ilk günün akşamı. Sana birlikte neler yapacağımızı anlatırken ikişer kadeh viski çakalım, diyor Oğuz abi. Sen bana diğer elemanlar gibi amirim deme, Oğuz abi, de. Bundan sonra abi kardeşiz biz, baba oğuluz. Onların amiriyim ama senin amirin değilim. Sen benim için özelsin. Ben seni bir kardeş, bir oğul olarak aldım, kabul ettim; sen de beni bir abi ya da baba olarak görürsen ne mutlu bana. Hilton'un bahçesine gir- diğimizde, öğren buraları, diyor. Arabayı kapının girişinde bırakıp, hiç acele etmeden iniyoruz. Ana kapıdan girince uzun boylu bir adam karşılı- yor bizi. Saygıyla eğilerek, başkomiserim hoşgeldiniz, diyor, tokalaşıyorlar. Adam bana da hoş geldiniz, diyor. Adımı söylüyor Oğuz abi, bu delikanlıya iyi bak Gemil, yeni yardımçım, diyor. Hayırlı olsun, diyor adam. Teşekkür ediyorum. Asansöre kadar eşlik ediyor, terasta yeriniz hazır efendim, diyor; Aykut bey yukarıda bekliyor sizi, onun misafirisiniz bugün. Siz çı- karken ben ona haber veririm. Benim de gelmemi ister misiniz? Oğuz abi sırıtıyor. Aykut'un ev sahipliği de seninki gibiyse yaşadık Gemil, diyor. Ne demek müdürüm, diyor Gemil saygıyla. Bir solukta çıkıyor asansör.

Gemil'in gösterdiği saygının daha abartılısıyla karşılaşıyoruz. Aykut'la da tanışıp tokalaşıyoruz, o da hayırlı olsun diyor.

Yemekler hazırlanıncaya kadar iki viski versinler bize Aykut, diyor Oğuz abi. Viskilerimiz geliyor, daha önce viski içtin mi? Küçücük bir çocuk- ken babamın bana

viski içirdiği günü hatırlıyorum. Yok abi, diyorum; ben pek içmem daha doğrusu içemem. Ayda yılda bir-iki bira içmişliğim var. Bardağını kaldırıp, birlikte içtiğimiz ilk içkinin şerefine içelim, diyor. To- kuşturuyoruz. Küçücük bir yudum alıyorum... Boğazım yanıyor... Gözlerim- den alevler çıkmıyor ama...

Annemin kıkırdamalarına karışıyor babamın keyifli kahkahası...

"Duyuyor musun beni oğlum. Pek bir derinlere daldın, midye bekliyor- duk ama sen inci çıkarıyorsun galiba."

"Daldım" dedim yüzümde buruk bir ifadeyle.

"Şimdi sana bir şey soracağım ama kızmaca darılmaca yok. Kabul mü?" "Olur" dedim. Dışarıda kararan havaya, yağan kara baktım.

"Şu fani dünyada seni heyecanlandıran bir şey söyle bana" dedi züppe- ce olduğu kadar merak da eden bir sesle.

Masadaki çerez tabağından iki tane fındık alıp ağzıma attım. Herhangi bir şey beni heyecanlandırmayalı uzun zaman olmuştu. Fındıkları dişleri- min arasında ezerken en son neyin beni heyecanlandırdığını düşündüm. Kızımın doğması, yürümesi, konuşmaya başlaması, diğer çocuklar gibi 'Baba' demeyip ismimi söylemesi... Bunların tümü beni hep heyecanlandır- mıştı. "Kızım" dedim, züppece sorusuna yanıt olarak. Bu yanıtın onu tat- min etmeyeceğini bilerek söylemiştim ama en azından saldırgan davran- mayacaktı konuşmamızın devamında.

Sağ kaşı hafifçe yukarı kalktı, yüzü ciddileşti. "İki yıldır senden altı- yedi saat uzakta bir kentte yaşayan, dört-beş ayda bir o da sadece ve sade- ce birkaç günlüğüne gördüğün kızın mı seni heyecanlandırıyor?" dedi. Gırtlağıma sert bir yumruk vurup sonra da hiçbir şey olmamış gibi karşı- ma geçmiş oturmuştu sanki. Dişlerimin arasında çenemi ağrıtırcasına bas- tırarak un ufak ettiğim fındıkları yutamadım, boğulmak üzereydim, viski- den bir yudum aldım. "Öyle heyecansızsın ki, bir ölüden tek farkın var o da nefes almak. Senin hirsin bitmiş oğlum" dedi. Ayaklarını koltuktan indirip gövdesini öne doğru eğerek yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Söyleyeceklerini kadehlerimizin bile duymasını istemiyordu.

Beni dermansız bırakacak şeyler söyleyeceğini hissettiğim için konuş- masına izin vermedim. "Az sonra dizine yatırıp bir güzel döveceksin de galiba" dedim. Sesimin tınısı çok üzüldüğüm zamanlardaki gibiydi.

Gözleri büyümüştü. "Bak... Sen bu dünyada işinin bittiğini, öldüğünü düşünüyorsun ama değil, sadece ruhun zedelenmiş" dedi.

'Zedelenmiş' hafif bir kelimeydi. Ne zedelenmesi, benim ruhum önce bir balyozla ezilip sonra da rendelenmişti.

"Neredeyse bir yıldan beri haftanın üç-dört günü buradasın. Şurada oturup kahve içtiğimiz o ilk günü dün gibi hatırlıyorum. Bu bir yılda birbi- rimizi daha yakından tanıdık. Etrafına çelikten bir duvar ördüğünü, her insanın o duvarı delip sana ulaşmasının derin bir sabir gerektirdiğini, tanış- tığımız o gün anlamıştım. Ben o sabrı gösterip, duvarı delenlerdenim, sen de kabul edersin ki... İlk olarak karından ayrılman, pardon yanlış söyledim, karının seni terk etmesi ve dolayısıyla o çok sevdiğin kızından uzak kal- man; ikinci olarak da işinden senin deyişinle kovulmuş olmak, kendini kullanılıp çöpe atılmış bir kâğıt mendil gibi hissetmene neden olmuş."

"Ne istiyorsun oğlum benden?" dedim. Söyledikleri canımı sıkmıştı ve devamında daha da çok sıkacaktı. Korkmaya başlamıştım. Gengiz karşıma bir boy aynası koyacakti; her köşesinde korkunç birer yaratığa dönüşmüş anılarımın yattığı karanlık tünelleri, girdiğim her koridorunda çürüyüp kokmaya başlamış kendi bedenimle karşılaşacağım labirentleri göstere- cekti bana o aynada. Midem bulanmaya, başım dönmeye başlamıştı. "Boş ver şimdi yaralı ruhumu ameliyat etmeyi, bak dışarıda ne güzel kar yağı- yor" dedim gülümsemeye çalışarak. "Kardan konuşmak istemiyorsan şu kızdan konuşalım ha ne dersin?"

Geriye yaslanıp ayaklarını önündeki koltuğa uzattı yeniden. "Olur, kardan da konuşuruz, kızdan da ama önce şu korkak ruhlarımızdan konuşalım biraz. Ne diyordu şarkıdaki sakallı adam: Yaşadıklarını yüzleştir hayat-
la ve sınamaktan korkma. Korkma oğlum, ben sanki iyi bir bok muyum? Değilim. Ben de aynı bokun soyuyum. Senden ne farkım var ki benim, şu kadar kısa sürede boşuna mı kaynaştık seninle? Ama ben en azından bir şeyler yapıyorum. Sevdiğim bir mekân yaratıp sevdiğim bir işi yapıyorum; şu du varlardaki resimleri yapmak bile yaşadığımı hissettiriyor bana. Peki ya sen?"

Peki ya ben? Ben yıllardır hep korkup durdum. Kendimle karşılaşmak- tan, gerçeklerle yüzleşmekten. Korktum, korktum, korktum; hep kaçtım, hep kaçtım.

"Korkuyorum oğlum" dedim.

Müzik mi susmuştu, ben mi bağırarak söylemiştim bilmiyorum ama sesim duvarlarda yankılanıp durdu.

“Gerçekten korkuyor musun?” dedi. Akşam erken inmişti. İçeride ışık olmadığı için birer karartıdan ibarettik. Gengiz’in karartısının yüzünde işıldayan dişlerini gördüm.

“Korkuyorum tabii” dedim. Bardağımın dibinde kalan viskiyi boğazımdan aşağı akıttım. “Ne oldu oğlum şimdi durup dururken başımıza Freud kesildin.”

Yüzünün ortası işıldamaya devam ediyordu. “Şu kız” dedi ve kısa bir anlığına sustu. “Aslı Çinar... Senin asıl Freud’un o olacak gibi geliyor bana. Şimdiye kadar korktuğun her şeyin ortasından seni bağırta bağırta geçi- recek. Korkudan altına sıçacaksın.” Bardağını kafasına dikti. “Doldur” dedi, “doldur ki korkularımızı konuşalım.”

Sustuk.

Bir kadın, Fransızca bir şarkıyı canımı sıkıncaya kadar söyledi. Gengiz sıkıcı şarkıya zaman zaman eşlik etti. (Şimdiye kadar kim bilir kaç kez din- ledi ki Fransızca şarkının kimi yerlerini kadından bile iyi söyledi.) Sonraki şarkıdaysa uzun uzun trompet çaldı; o da sıkıcıydı.

“Hep böyle sıkıcı şarkılar mı dinleyeceğiz. Adam yarım saattir kamyon komasına basıyor” dedim.

“Sana şimdi öyle tumturakii bir küfür sallardım ki, neyse. Adam dedi- ğin Miles Davis, kamyon koması dediğin de trompet. Bilmem o trompete eşlik eden piyanonun nefıs sesini ayırt edebildin mi?”

Yeniden sustuk. Doldurduğum bardaklar bir kez daha boşaldı. Gengiz, sigarasının birini söndürüp birini yaktı. Yeni şarkıya mırıldanarak eşlik etti: “You can’t always get what you want.” Boşalan buz kovasını doldur- mak için mutfağa gidip döndüm, yerime oturdum, bardakları doldurdum. Kar yağmaya devam ediyordu, tanelerin savruluşu içimi serinletti.

“Ne diyorsun şimdi?” dedi, ben kar tanelerini izlerken. (Kar altındaki insanlar da birer karartıya dönmüşlerdi bizim gibi; biz sabit karartılardık, onlar şöyle bir görünüp kayboluyordu.)

“Bu, fena şarkı değilmiş” dedim.

“Şarkıyı demiyorum, Aslı Çınar’ın babasını arama meselesini soruyo- rum.”

“Bak Gengiz’im” dedim sertçe söylememeye özen göstererek. “Bu işler boktan işlerdir. Ha, deyince olacak şey değil. Evde kaybettiğin televizyon kumandasını aramaya benzemez. Kayıp bir insanı arıyorsun. Üç-beş gün değil, bir yıldır kayıp bu insan üstelik. Hem adam bir yıldan beri kayıpsa ve bugüne kadar haber alınamadıysa keşin ölmüştür. Eceliyle ölseydi cesedi bir yerlerde bulunurdu. E, o da yok. Geriye ne kaldı? Adamın öldürülmüş olabileceği. Neresinden bakarsak bakalım polisi ilgilendiren bir mesele bu. Çalacağın ilk kapı kimin kapısı olacak? Elbetteki polisin. E, ben polis emek- lisi değilim ki tanıdığım bildiğim adamlar olsun, onlara sorayım. Altı üstü sıradan bir istihbaratçıydım. Beni seven sayan üç-beş arkadaşım vardı. Aradan geçti iki yıl. Kıçıma tekmeyi vurup yolladıkiarı o günden bu güne neler değişti bilmiyorum. Öyle küçükhanımın söylediği gibi, bir ay araya- lım falan da olmaz.”

Elini kaldırdı. Sıralayacağım daha tonlarca şey vardı. Sustum.

“Söylediğin diğer şeyler için üç saat konuşurum. Sen söyleyince daha iyi anladım. Neyi daha iyi anladığımı biliyor musun?”

Hem konunun bana sıkıntı vermesi hem de viskinin kanıma karışmaya başlaması daha yavaş düşünmeme neden oluyordu. “Bilmiyorum” dedim merak etmeyen bir sesle.

“Bilmiyorsun, çünkü bir satranç ustası olman da çöpe gitmek üzere... Oysa dikkat etmen gereken bir hamle vardı...”

O hamleyi benim sormamı bekler gibi sustu. Dışarının karanlığı iyiden iyiye içeriye dolmuştu... O hamlenin ne olduğunu söyleyecektim ki susup dinlemem gerektiğini anladım.

“Bak oğlum ben gazeteciyim. Ve bu meslek, daha önce söyledim mi bil- miyorum, meslek değil virüstür. İnsanın kanına girmeye görsün bir kez ancak ölünce çıkar. Sen, Aslı Çınar’a hiçbir şey sormadığımı sanıyorsun. Hah hayt! İstihbaratçılığını da sevsinler senin, satranç ustası olmanı da. Çok değil, iki soruyla onun ne istediğini anladım. Kız senden, babasına ne olduğunu öğrenmeni istiyor. Hepsi bu.”

İyi hamle gibi görünüyordu Cengiz’inki, ama o kadar iyi değildi.

“Peki” dedim yumuşak bir sesle, “bunu neden istiyor, ne işine yaraya- cak babasının neden öldürüldüğü? Bak uyanık gazeteci, kız oldukça akılh; ‘neden’ sorusunun yanıtı bulununca ‘kim’ sorusunun da yanıtı gelmiş ola- cak. Evet, kız çok akılh, işi basitleştirmek için sadece sonucu istiyormuş gibi davranıyor. Gelelim bunun

kızın ne işine yarayacağı konusuna. Bunun da iki yanıtı olabilir. Birincisi, intikam almak; ikincisi, babasının mirasına konmak için."

"İntikam ve miras" dedi belli belirsiz bir sesle. "İntikam kısmını çok tutmadım. Ne intikamı lan bu devirde. Nikita mı oğlum bu kız? Peki, bu miras meselesi nedir, onu çözemedim."

"Bunu sana ev ödevi olarak vermemi ister misin?" dedim dalğa geçe- rek.

"Siktirtme ev ödevini, söyle" dedi.

"Öyle görünüyor ki Aslı Çınar'ın babası çok zengin. Bunu da nerden çı- karıyorsun demeyeceksin herhalde. Baksana kız iki yüz bin liranın altına imzasını çakmış. Şimdi, parası olan kaybolunca värisler pat diye mirasa konamıyor. Varislerin parayı alabilmesi için beş yılın geçmesi gerekiyor, ben kabaca söylüyorum ama böyle bir kanun var. Devlet, 'Durun bakalım ya ölmediyse ya yarın çıkıp gelirse' diye dirseği çeviriyor varislere. Demek ki neymiş, Aslı Çinar ya intikam almak istiyor ya da babasının ölmüş olduğunu kanıtlayıp mirasına konmak..."

"E, böyle bir durumda adamın etrafında kim varsa şüpheli durumuna düşer" dedi şaşkın bir sesle.

"Elbette. Fakat bu iş öyle değil, kızın anlattıklarından anladığım kada- rıyla adam evden çıkmış ve bir daha dönmemiş. Yani aileden şüphelenecek bir durum yok ortada. Şu intikam ve miras konusuna dönersek: Bence ikisi de değil. Polis bu işi çözmeye pek gönüllü davranmayınca kız bunun altın- daki nedeni merak ediyor olabilir. Bence soru şu: Polis neden uğraşmadı?"

"Eğer öyleyse ya boylarını aşan ya da işlerine gelmeyen bir durum var."

"Öyleyse?" dedim soran bir sesle.

"Öyleyse, ne?" dedi şaşkınlıkla.

"Bu iş senin benim altından kalkacağımız bir iş değil."

Ayağa kalktım. Viskimden bir yudum aldım. John Lennon'a doğru bak- tım, karanlıktan görünmüyordu.

"Aslı Çınar'ın bana yapacaklarıyla ilgili söylediklerini işerken düşüne- ceğim" dedim.

Tuvaletten çıkınca John'a bir selam daha çaktım.

"Buz falan lazım mı?" diye seslendim camdan dışarıyı seyre dalmış Gengiz'e. Masadaki kovayı kontrol etti, elini hayır anlamında salladı. (Çe- nesi oldukça kuwetli olmasına rağmen başını ve ellerini de konuşturan insanlardandı Gengiz.) Dikkatlice yürüdüm. Sarhoş olmama bir kadeh kal- mıştı anlaşılan. Yerime oturdum. "Evet, hatırlatıyorum" dedim.

"Neyi hatırlatıyorsun?"

"Bana sallayıp duruyorsun ama senin beyin de hoşaf olmaya doğru gi- diyor galiba beyim."

Güldü. "Yaşlanıyoruz oğlum" dedi. Gözleri de güldü.

Bardağını kafasına dikip masaya bıraktı ve eliyle doldur diye işaret etti. Yarısına kadar viski doldurup iki parça buz attım. Bardakları yan yana koydum, ölçüleri eşitti. Hayır, sarhoş olmama bir değil iki kadeh vardı daha. "Evet önce ciddiyete davet ediyorum seni, sonra da şu anlatacağın şey neyse onu anlatmaya."

Anlatacağı şey tavanda yazıyormuş gibi yukarıya baktı. Ben de baktım.

"Bir gün bir kitabın tam altmışıncı sayfasında takılıp kaldım" dedi. Hala tavana bakıyordu. Gözlerini tavandan ayırmadan ellerini ensesinde birleştirdi. "Bir türlü diğer sayfaya geçemiyordum. Öyle sıkıcı bir kitap falan da değildi hani, bayağı heyecanlı bir kitaptı. İtalyanda geçen bir hikä- ye... Kahramanımız, ki çulsuzun teki, İngilizce dersi verdiği zengin kızla birlikte bir yaz tatiline çıkıyor. Daha doğrusu kızı kandırıp tatili bedavaya getirmek istiyor. Kıza, ailene bir şey söyleme ikimiz bir haftahk bir tatile gidelim, diyor. Yanlış hatırlamıyorsam kız on sekiz yaşından küçük, olur, diyor. Tatilde bizimkinin aklına bir itlik geliyor. Kızın ailesine telefon edip kızlarını kaçırdığını söylüyor; şu kadar parayı falanca gün falanca yere bı- rakmaz sanız kızınız ölür, diyor. Tam buradayım ama gel gör ki takılıp kal- dım. Üç gün, bir hafta, bir ay... Yok, satır okuyamıyorum. Hem hikäyenin sonunu deli gibi merak ediyorum hem tek satır okuyamıyorum. Onu oku- yamadığım için başka bir şey de okuyamıyorum işin kötüsü. Bir başka kitaba başlıyorum ama aklım benim çulsuz kahramanın macerasında."

Ellerini ensesinden çekip koltuğun kenarına bıraktı. Çenesi göğsüne değmek üzereydi ki göz göze geldik. "Sonunu öğrenemedin mi?" dedim.

"Öğrendim elbette... Bir solukta bitirdim kitabı. Baktım ben kitabı ne zaman açsam altmışıncı sayfa durduruyor beni. Ben de o sayfayı yırtıp attım."

"Buradan şunu anlıyorum: ben de hayat kitabımın altmışıncı sayfasın- da takılıp

kalmışım. Doğru mu?"

"Doğru."

"Öyleyse benim hayatımdaki şu altmışıncı sayfa her neyse yırtıp atmalıyım."

Bir şey söylemedi.

"Gengiz'im. Satrancın bana öğrettiği en önemli şey nedir biliyor musun?"

Dudaklarını büktü.

"Herkes satrancı problem çözmek sanır. Oysa öyle değildir. Çözdüğün her problem çok daha zor bir problemle başbaşa bırakır seni." İçkimden bir yudum alıp geriye yaslandım. İçimdeki karanhk gittikçe koyulaşıyordu. Kalbimi karanlığın azğın dişlerine kaptırmamak için "Kar yağıyor" dedim.

Sustum.

Gengiz de sustu.

Ne kadar sustuk bilmiyorum.

Beşinci ya da altıncı şarkının ortalarıydı. "Ne yapmayı düşünüyorsun?" dedi.

Viski şişesine baktım, "Şunu bitirdikten sonra bir taksiye atlayıp eve gidip yatmayı."

"Aslı Çinar" dedi.

"Bilmiyorum" dedim harfleri eze eze. Başım dönmeye başlamıştı. "Bilmiyorum" dedim bir kez daha. Gengiz'e değil de elimdeki viski bardağına söylemiş gibiydim. Derin bir of çektim, bardağı kafama diktikten sonra Gengiz'in gözlerine baktım ve yine harfleri eze eze konuştum...

"Beş parasızım ve kadın çok güzel."

9
“Ahmet Çinar diye biri sanki hiç yaşamamıştı bu ülkede”

Taksiden inip sahile doğru yürüdüm. Karşıda, İstanbul ışıklar içindeydi. Kar iyice azalmıştı, acımıştı İstanbullulara; neredeyse utanarak yağıyordu. Eğer bu kafayla eve gidersem sabaha kadar baş ağrısı çekeceğimi ve büyük ihtimalle kusacağımı biliyordum.

Ne diyordu Gengiz: Sarhoş olunca kafamızı soğuk suyun altına tutarlar, saçma. Oğlum, alkol dediğin meret, doğrudan kana karışıyor, haliyle de beynimizin dengesini bozuyor. Kana, alkol kadar hızlı karışan bir şey daha var, o da oksijen. Onun için kafayı musluğun altına değil oksijenin altına sokmalıyız.

Küçük adımlarla yürürken Gengiz’e “Git ulan başımdan” dediğimi ben de duydum. Başka duyan oldu mu diye etrafa göz attım, kimseler yoktu. Kolumdaki saate baktım, biri yirmi geçiyordu. Derin derin nefes aldım. So- ğuğa karışan yosun kokusu genzimi yaktı.

Başımın dönmesi azalmıştı.

Eve girdiğimde, birine sımsıkı sarılma isteği duydum. Evimin çok iyi bildiğim o kokusundan başka bir şey yoktu... Sarılacak biriymiş... Hem de sımsıkı.

Kafamı oksijenin altına yeterince tutmuştum. Banyoya girip yüzümü yıkadım.

Aynada kendimle göz göze geldim. Saçlarımın önü dökülmüştü. Neredeyse beş-altı aydır berbere uğramamıştım. Elindeki makasın ucunu bir an için havaya dikip onuruma içilecek kadeh gibi yavaşça kaldırarak ‘Hoş gel- din beyim’ diyecek bir berber bulmak da zordu. Seyrekleşen saçlarım dar- madağınıktı. Aynaya yaklaştım, iki haftahk sakahma dokundum, gözlerim- le göz göze gelince korktum. (Kızım yerden göğe kadar haklıydi: “Babişko, senin gözlerin sanki bir şey görmüş de korkmuş ya da bir şeye çok şaşırmış gibi bakıyor hep.”)

Ayağımdan çıkardığım ayakkabılarımı boşluğa fırlatıp, oturma odasına doğru yürüdüm. Gengiz, ‘Yürü bana gidelim, şimdi buralardan kalkıp ta karşılara gitmeye üşenmiyor musun?’ demişti ama ben şu kızın babasını arama hikâyesiyle ilgili olarak doğru bir karara varmak için yalnız kalmak istemiştim.

Bu kafayla doğru bir karar vermek mümkün müydü onu da bilmiyor- dum.

Odaya girip pencereyi açtım; paltomu çıkarıp koltuğun üzerine attım, telefon çaldı. Gengiz’dir, eve gelip gelmediğimi kontrol etmek için arıyor- dur diye düşündüm. Telefonu açıp, “N’oldu oğlum o sarhoş kafayla eve gelip gelemediğimi mi merak ettin?” dedim.

“Merak ettim” dedi ama Gengiz değil Aslı Çınar’dı.

“Affedersiniz Gengiz sandım” dedim şaşkınlıkla. Sonra da kendisi git- tikten sonra biraz içtiğimizi, uzun zamandır bu gece içtiğim kadar hiç iç- mediğim için başımın döndüğünü, eve gelmeden önce sahilde biraz yürü- düğümü ama başımın hälä döndüğünü ve biraz da ağrıdığını falan gevele- dim.

Güldü. “Sahilde gezme kısmı hariç geri kalanını biliyorum” dedi. Kısa bir sessizlikten sonra, “Eğer kapıyı açarsanız size kahve yaparım. Belki başınızın ağrısına iyi gelir” dedi.

“Kahve mi yapacaksınız?” diye sordum.

“Evet. Kahve yapacağım ama önce kapıyı açmanız gerekiyor. Telefonda biraz daha konuşursak, bu pek mümkün olmayacak çünkü ben donmuş olacağım.”

“Neredesiniz?” diye boş bulunarak sordum ama apartmanın önünde olduğunu anladım.

“Evinizin önünde, giriş kapısındayım. Niyetim size sürpriz yapmaktı ama zilde isminizi göremeyince telefon etmek zorunda kaldım. Hadi açın şu kapıyı lütfen.”

Anlaşılan adamakıllı sarhoş olmuştum.

“Dördüncü kat” dedim ve telefonu kapattım.

Ağır adımlarla kapıya doğru yürüdüm -ağır ağır yürümemin sarhoş- lukla ilgisi yoktu, şaşırmış ve oldukça da heyecanlanmıştım. Apartmanın giriş kapısının açılması için duvardaki düğmeye bastım.

Ev dağınık mı diye etrafa bir göz attım, benim için değil ama misafir geliyorsa en derli toplu ev bile bir kez daha düzenlenir. Az önce fırlatıp at- tığım ayakkabılarımı düzelttim bir telaş, biraz daha toparlansa iyi olurdu ama bu kadar kısa sürede hiçbir şeyi toparlayamazdım... O, yukarı çıkar- ken ben hem ne yapacağımı bilmez bir haldeydim hem de az önceki heye- canım birdenbire uçup gitmişti, sanki geleceğini biliyormuşçasına rahat- tım.

Kapıyı aralayıp ayak seslerini dinledim. (Bazı günler Nilgün'ü de böyle beklerdim. O, topuklarını bilerek sert vururdu basamaklara.) Acele etme- yen adımlarla çıktı. Beni görünce, başındaki şapkayı çıkarıp gülümsedi. Ben de ona gülümsedim. Elini uzattı, 41'deki gibi usulca tutup bıraktım, içeri girmesi için geri çekildim. Önce parfümünün kokusu sonra kendisi girdi.

"işığın olduğu yere galiba" dedi.

Başımla onayladım.

Odaya girerken paltosunu çıkardı, "Ben kiş aylarını severim. Soğuk havalar tam bana göredir ama bugün gerçekten çok soğuk" dedi.

Peşinden yürüdüm.

Paltosunu koltukta duran paltomun üstüne attı, "Bu soğukta siz bir de pencereyi açmışsınız" dedi. (Siyah boğazlı kazak ve siyah bir kot giymişti.)

"İçeride bana bile ağır gelen bir koku vardı, en son ne zaman havalandırdım bilmiyorum. Kokuyu siz de fark etmişsinizdir. Biraz hava alsın..." Cümlemin sonunu getiremedim.

Pencereyi kapatıp, "Yeterince havalanmış, şimdi sıra kahvede. Evde Türk kahvesi olmayabilir diye düşündüm ve yanımda bir paket kahve ge- tirdim" dedi gözlerini gözlerime dikerek.

"Evde kahve olacaktı" dedim belli belirsiz bir sesle.

Paltosunun ceplerini karıştırıp küçük bir poşet çıkardı. "Mutfak" dedi soran gözlerle. "Fincanları çıkarıp ocağı da yakarsan gerisini ben hallede- rim."

Mutfağa girip işığı açtım. Nilgün gittiğinden beri, yani neredeyse iki yıldır fincanları kullanmamıştım. Hangi rafta, hangi dolapta oldukları hak- kmda da en ufak bir fikrim yoktu. Ocağın üstündeki dolabın kapaklarını açtım, yoktu. Diğer dolaba doğru hamle yapmıştım ki "Anlaşıldı" dedi se- sinde ince bir alayla, "bu evde uzun süredir Türk kahvesi içilmemiş."

"Doğru" dedim biraz utanmışça. "Gelen gidenim olmayınca..."

"Ben fincanları bulurum. Lütfen gidip oturun" dedi.

Ne diyeceğimi, hatta ne yapacağımı bilemedim.

"E, hadi" dedi tatlı bir sesle, "lütfen."

Mutfaktan çıkıp odaya girdim, üçlü koltuğa oturdum. 41'deki o vahşi kurt değil miydi bu kız? Genç bir kız kılığına girmiş bir büyücü müydü yoksa? Ve bana neler oluyordu? Ne zamandan beri inanmaya başlamıştım ki büyücüye falan?

"Size de sade yapıyorum" diye seslendi mutfaktan.

Boğazımı temizleyip, "Olur" dedim.

Neler oluyordu bana; aklın, o dünyayı ya siyah ya da beyaz olarak gös- teren zehrine yıllardır teslim olmuş biri değil miydim ben? Her şeyimin önünde değil miydi akıl? İstemesem de, nefret etsem de, tutup kulağımdan beni mantıklı biri yapmıyor muydu akıl? En küçük bir şeyi bile aklın ince eleğine koyup, neşesini ya da kederini kırk kere eleyen, duyğularına bir tek kere bile teslim olmayan ben, şimdi, hem de birdenbire yirmi beş yaşında- ki bir kızın karşısında eli ayağı birbirine karışmış, ne yapacağını bilemeyen bir yeniyetmeye dönüşmüş dağılıp gitmekteyim.

Bu gece, aklımı çok uzaklara gödermeye karar verdim.

"Su" diye bağırdım, düşündüklerimin verdiği cesaretle; "buzdolabında soğuk su var. Rica etsem gelirken su şişesini de getirir misiniz?"

Sehpanın üzerindekilere ilişti gözüm. Usulca doğruldum, satranç tah- tasını dikkatlice kaldırıp sehpanın sol tarafına bıraktım. Kitapları üst üste dizdim. Dibine çay taneleri yapışmış bardağı satranç tahtasının ortasına bıraktım. Mutfaktan süzülüp odayı dolduran kahve kokusunu içime çek- tim, geriye yaslanıp gözlerimi kapattım. "Sikmişim aklını" diye fısıldadım.

“Ohooo, sızmışsınız siz” der demez gözlerimi açtım.

Elindeki tepsiyi sehpanın üzerine, benim az önce boşalttığım yere bı- raktı, geçip yanıma oturdu; uzanıp su bardağını aldı ve bana uzattı, kendi suyunu alıp bir yudum içti, sonra incecik parmaklarıyla kulpunu kavradığı fincanını aldı tabağıyla birlikte kırmızı dudaklarına yaklaştırdı (sorumu sormak için kahvesinden de bir yudum almasını bekledim, suyumu içip boş bardağı sehpanın üzerine bıraktım), kahvenin köpüğünden bir yudum aldı, “Çok güzel olmuş, ellerime sağlık” dedi.

“Evi, Gengiz hıyarı tarif etti sanırım.”

“Gengiz Bey’in bir suçu yok. Ben öyle çok israr ettim ki dayanamadı... Bilseydim lokum da getirirdim... İçsenize kahvenizi, soğuyor” dedi sanki saatlerdir söhbet ediyormuşuz rahatlığıyla. “Ama eve neredeyse bir saat geç geldiniz... Sahilde olduğunuzu bilseydim...” Gümlesinin sonunu getir- medi, kahvesinden bir yudum daha aldı. Dudaklarında kalan kahve telvesi- ni diliyle temizledi.

“Kahveyle birlikte sigara iyi gider, ne dersiniz?”

“İyi gider...”

“İçebilir miyiz?”

“Elbette.”

Bir an sessizlik olunca durumu anladım. “Ben sigara kullanmıyorum. Evde de iki yıldan beri sigara olduğunu sanmıyorum” dedim gülümsemeye çalışarak.

“Hay Allah” dedi, yerinden kalkarken. Koltuğun üzerinde duran paltosunun ceplerini bir kez daha karıştırıp sigara paketini ve çakmağını aldı, “Mutfakta kül tablası görmüştüm ama” dedi.

Mutfakta gördüğü kül tablaları Nilgün zamanından kalmaydı. Onlar Nilgün’den kalma cümlesi dilimin ucuna kadar geldi ama söyleyemedim.

Mutfaktan dönerken sigarasını yakmıştı bile. Yanıma oturup, zarif bir hareketle bacak bacak üstüne attı. Kül tablaşım, sigara paketini ve çakma- ğını sehpanın üzerine bıraktı.

“Gengiz, beni taksiye bindirir bindirmez sizi aradı, anladığım kadarıy- la.”

Herhangi bir şey söylemedi. Tatlı bir tebessüm belirdi yüzünde.

“Bir şey rica edebilir miyim?” dedi. Kırmızı dudaklarının arasından inci dişleri gözüktü: “Lütfen kahvenizi içer misiniz?”

Fincanı alıp köpüğü sönmüş kahveden bir fırt çektim. “Rica etmeseniz de içecektim zaten” dedim, ricasının o olmadığını bilerek.

Kıkırdadı. “Lütfen bana siz deyip durmayın artık, Aslı deyin, ismimi söylemeniz yeterli.”

“Aslında böylesi durumlarda o geçişi kolayca yapan insanlardan değil- im, ne yazık ki. Gengiz’in oraya gelen arkadaşlarının bir kısmıyla haftada iki-üç gece aynı masada oturmamıza rağmen çoğuna hala siz diyorum... Peki Aslı Çinar... Sen de bana siz deme artık. İsmimi söyle yeter.”

“Neredeyse konuşmayı öğrendiğim günden beri annem ve kız karde- şim dışında herkese siz diye hitap ettim.” Sigarasından bir nefes aldı, dumanını üfledi. “Babama da siz derdim.” Fincanını şöyle bir sallayıp son yu- dumunu da aldı, “Sonra falıma bakarsınız belki” dedi gülümseyerek. Fincanı sehpaya bıraktı.

“Şimdiye kadar tek bir kez bile fal bakmış değilim ama...”

Konuyu babasına mı getirmek istiyordu, yoksa öyle mi denk geldi, kes- tiremedim.

“Benimki ilk olur” dedi şımarıklıkla, “kötü mü? Ama isterseniz ben si- zinkine seve seve bakabilirim.”

Şımarıklığı hoşuma gitmişti, işin tuhafı o şımarıklığın beni uzun süre- dir olmadığım kadar rahatlattığını ve üzerime bir iyilik serptiğini anladım.

“Hayatta hiç fal da baktırmadım ama sen benim falıma bak” dedim üzerimdeki iyimserliği sesime de yansıtmaya çalışarak. “Her şeyin bir ilki vardır ne de olsa.”

Yine kıkırdadı, uzun kirpikleri, bal rengi gözlerini perdeleyip, açıldı.

Son yudumu da içip ben de onun gibi tabağı fincanın üstüne ters çevirdim.

“Bir dilek tutun ve fincanı kendinize doğru çevirin” dedi. “Çok şey bek- lemeyin ama. Yolunuz var mı, yakınlarda bir haber alacak misiniz, ağız
ağıza vermiş birilerinin sizin hakkınızda konuşup konuşmadıklarını ve birkaç da hayvan, kuş, yılan falan görebilirim ancak.”

“E, daha ne olsun” dedim, elimdeki fincanı sehpaya bırakırken. Sehpa- daki sigara paketi gözüme takılınca “Ben de mi bir sigara yaksam acaba?” dedim.

“Eğer bugüne kadar hiç içmediyseniz, bu ilki benim sigaramla gerçekleştirmeyin rica ederim” dedi sesinde eski Türk fılmlerinden alınmış yalandan bir sertlikle.

“Yok, hiç içmedim. Bir-iki denemişliğim var. İçime çekmeden dumanını üflüyorum. Gengiz’in söylediğine göre yalnız içilmezmiş sigara denilen meret.”

“Gengiz bey çok doğru söylemiş. Gerçekten de yalnız içilmiyor. Şimdi düşünüyorum da annem yalnız içmek istemediği için başladım ben sigara- ya. ‘Hiç başlamasan iyi ama madem içiyorsun it kopukla içeceğine bari otur benimle iç şu zıkkımı’ demişti ben tek tük içtiğim zaman.”

Annesinin kendisine de bulaştırdığı ‘günün ilk sigarasını asla kahvesiz içmemek’ alışkanlığından; havaların çok güzel olduğundan, dört yıl kaldığı Londra’da hiç kar yağmadığı için kiş tatillerini hep Türkiye’de geçirmek istediğinden; benim sigaraya başlamamın mümkün olmadığını, çünkü daha yakmayı bile beceremediğimden (sigarayı yakamamam çok hoşuna gitmiş- ti, kıkır kıkır güldü, “Nefesi içinize doğru çekeceksiniz, fıltreye üflemeye- ceksiniz” dedi); akşamüzeri içmeyi sevdiği Türk kahvesini içmeden önce bir ısırık lokumun fincanın kenarında olmasını çok sevdiğinden; şu her ta- rafta açılıp duran kahve dükkânlarının kahvenin yanında lokum yerine çi- kolata vermelerine sinir olduğundan bahsetti çok ayrıntısına girmeden - ben sordukça küçük açıklamalar yaptı. (O konuştukça başımın ağrısının geçtiğini hissettim.)

Laf mekânlara gelince 4Ti bir kez görmesine rağmen çok sevdiğini söy- ledi.

“Daha içeri girer girmez insana huzur veren bir yanı var. Gengiz Bey’in yaptığı resimler de ayrı bir hava katmış elbette.”

“Yetenekli çocuk... Heyhat burası Türkiye... Kimse yeteneğinin olduğu işi değil, para kazanmak zorunda kaldığı işi yapıyor ne yazık ki.”

“Sizi de çok seviyor.”

“Hani sizli bizli konuşmayacaktık.”

“Doğru” dedi utanmış gibi yaparak. Masum bir çocuk gibi gözlerini ka- çırdı gözlerimden. “Bilmem, sanırım sert ve ciddi duruşunuz korkutuyor beni. Yoksa ben o sizin bahsettiğiniz alışamama durumunu pek önemse- mem, çarçabuk alışırım. Öyle utanan, çekinen biri değilimdir ama bugün bara gelip sizi gördüğüm anda sert duruşunuzdan korktum açıkçası. Kar- şınıza oturur oturmaz, bu adam ya gülmeyi bilmiyor ya da unutmuş, dedim kendi kendime. Öyle sert baktınız ki bana... Zaten Gengiz bey olmasaydı şu an burada da olmazdım.”

Sözünü kestim. “Duruşumun itici, hatta korkutucu bir yanı olduğunu biliyorum. Ama şu andan itibaren, benden ne kork ne de çekin. Ne de olsa misafirimsin... Evet Aslı hanım” dedim, “şimdi şu hikâyeyi en başından itibaren anlat bakalım.”

“Şu botlarımı çıkarabilir miyim?” dedi sigarasını söndürürken.

“Durduğun kabahat.”

“Durum, şu” dedi botlarının bağcıklarını çözmek için eğilirken. “Oğuz amcadan kırkbire takıldığınızı öğrenince...”

Devam etmesine izin vermedim. “Kırk birden değil Oğuz Sipahi bölümünden başlayalım istersen” dedim. Sanırım biraz sertçe söylemiştim. Dizlerine doğru eğilmiş olan başı hafıfçe bana doğru döndü, göz göze gel- dik.

“Hani kızmayacaktınız, misafirinizdim” dedi şımarık bir çocuğun se- siyle. Botlarını çıkardi; siyah içine pembe minik çiçeklerin desenlendiği ço- raplarını yeni giyiyormuş gibi düzeltti, kalktı, botları iki parmağıyla tutup odadan çıktı. “Buzdolabında yarısı içilmiş bir votka şişesi görmüştüm” diye seslendi.

“Sebze çekmecesinde meyve suyu da bulabilirsin” dedim.

“Bendeniz, kutu meyve sularının güzelim votkaya karıştırılmasına kar- şıyım efendim. Bir parça limon ve bir parça buz yeterli. Size de bir bardak

hazırlamamı ister misiniz?”

“Ben bugün içeceğim kadar içtim, istemem... Limon ve buzu bulursun herhalde... Yardım etmemi ister misin?”

Soruma yanıt vermedi. Elimdeki sigaradan bir nefes daha almak iste- dim ama dumanı gözlerimi yakınca kül tablaşma bastırıp söndürdüm. Seh- pada duran suyu alıp kafama diktim.

Elinde bardakla döndü.

“İstemediğinize emin misiniz?” diye sordu kibarlıkla.

Başımla hayır dedim.

Elindeki bardağı özenle tutup yerine oturdu, “O halde tanışmamızın şerefine içelim” deyip bardağını bana doğru uzattı. Sehpadaki boş su bardağını alıp bardağına değdirdim, küçük bir yudum aldı. Bir şey unutmuş- çasına gözlerime baktı. “Ve bu gece buraya gelmem için bana cesaret veren Gengiz Bey’in de şerefine.”

“Oğuz Sipahi demiştin en son” dedim.

Küçük bir yudum daha aldı ve bardağını sehpaya bıraktı. “Oğuz Sipahi, babamın eski arkadaşıdır. Ben çok tanık olmadım ama annemin anlattığı- na göre bir dönem babamla aralarından su sızmazmış. Annem, bir on beş yıl olmuştur, diyor. Nereden tanıştıklarını ise ne annem biliyor ne de ben. Babam birdenbire ortadan kaybolunca önce ne yapacağımızı bilemedik. Aslında birdenbire değil. Bir sabah, evden on gibi çıkmış, çıkarken de an- neme, ‘İki-üç gün eve gelemeyebilirim’ demiş. O sırada ben Londra’daydım. Okulum bitmişti. Niyetim, kendime bir iş bulup orada yaşamaktı. Bir gün annem arayıp ilk uçakla Türkiye’ye dönmemi isteyince, ben her zamanki huysuzluklarından biridir diye düşündüm; çünkü o İngiltere’de değil Tür- kiye’de bir işe girmemi istiyordu. Bir iş bulduğumu ve yakında başlayacağımı söyledim, israr etmesin diye. Babamın bir haftadır eve gelmediğini ve cep telefonunun da kapalı olduğunu söyledi. Babam zaman zaman birkaç günlüğüne bir yerlere gider, merak edip telefon ettiğimizde de kızar, ‘Çocuk muyum ben yahu’ diye terslerdi bizi. Ben çocukken gittiği yerden haftalarca dönmediğini de hatırlarım. Yine öyle bir şeydir diye düşündüm... Anneme merak etmemesini söyledim ama içim içimi yemeye başladı. Hemen korumasını ve şoförünü aradım, ikisi de bir şey bilmiyordu. Annemin telefonundan iki gün sonra Türkiye’ye döndüm. Birkaç gün daha döner diye bekledik. İki hafta sonra da büyük halamın kocası, polise haber verdi. Babam hatırı sayılır bir iş adamıdır. Tanıdıkları arasında başkomi- serler hatta emniyet müdürleri bile vardı. İki enişte m ve annem günlerce emniyet müdürlüğüne gidip geldiler. Her seferinde, ‘Siz hiç merak etmeyin, tüm Türkiye’deki polis teşkilatı Ahmet Bey’i arıyor. Birkaç güne kalmaz izini buluruz’ deyip duruyorlardı. Önce yurtdışına çıkmış olacağından şüp- helendiler. Babamın kaybolduğu günden o güne kadarki bütün yurt dışı ve yurtiçi uçuşları tarandı, yok, yok, yok. Buharlaşıp yok olmuştu koca adam. Ahmet Çinar diye biri sanki hiç yaşamamıştı bu ülkede. Altı ayın sonunda, o birkaç güne kalmaz izini buluruz, diyenlerin hiçbiri kalmamıştı ortalıkta; en küçük bir haber bile yoktu. Emniyet’in mangalda kül bırakmayan yetki- lilerinin verdikleri tek bir yanıt vardı artık: ‘Valla biz elimizden gelen her şeyi yaptık ama hiçbir ize rastlayamadık. Bu... Hepsi bu...”

Bardağını yanlamış, bir sigara daha yakmıştı. Üst üste iki nefes aldı, “Beş aydan beri de morgları geziyoruz” dedi gözlerinden yaşlar süzülür- ken.

Ne diyeceğimi bilemedim. Derin bir acı içindeydi. Ne söylesem anlam- sız kahrdı zaten. Yeniden anlatmaya başlamasını beklemekten başka ya- pabilecek bir şeyim yoktu. (Bir an, başını usulca tutup omzuma yaslayıp ‘Üzme kendini’ demek geçti içimden ama bunun da anlamsız bir hareket olacağına karar verdim.) Sehpanın üzerinde ya da etrafta peçete var mı diye baktım yoktu. Kalktım, mutfağa gidip çekmecelerin birinin dibinde bulduğum peçeteleri paketiyle getirdim. Paketi açıp içinden birkaç tanesi- ni çekip uzattım. Sigarasını kül tablaşma bıraktı, teşekkür ederek peçeteyi aldı, göz yaşlarını kuruladı.

“Gece gece evinize gelip böyle...” dedi cümlesini tamamlayamadan hıç- kırarak ağlamaya başladı.

Biraz önce anlamsız bulup yapmadığım şeyi yaptım: Elindeki bardağı aldım. Başını usulca omuzuma yasladım. Hıçkırarak ağlamaya devam etti.

Elimi yanağına koydum...
Bir süre öylece kaldık...
Omuzları sarsıla sarsıla ağladı...

Sonra başını kaldırdı, "Sert, hatta biraz korkutucu görünüşünüzün altında yumuşacık bir kalbiniz olduğunuzu tahmin etmemiştim doğrusu" dedi gülümsemeye çalışarak.

İçten bir gülümsemeydi bu; içinin gülümsemesi yansımıştı yüzüne.

"Ben hayatımda hiç sert biri olmadım Aslı hanım" dedim, ben de gülümsemeye çalışarak. "Senin yaşındayken ben de güler yüzlü biriydim ya da daha doğrusu bu kadar asık suratlı ve korkutucu değildim."

Biraz sakinleşmişti. Kül tablasında sönmek üzere olan sigarasını alıp derin bir nefes çekti, söndürdü; dumanı televizyona doğru üfledi. Elimde öylece duran votka bardağını istedi elini uzatarak, verdim. Bardağı kafası- na dikti, gözlerini kapatarak içkiyi yuttu. Bardağı sehpaya bırakıp, bana doğru döndü, "Normalde bu kadar duygusal biri değilimdir" dedi; başını önüne eğerek anlatmaya başladı: "Babam kaybolduktan sonra anlatılmaz, ama gerçekten anlatılmaz bir boşluk oluştu içimde, her şeye ağlar oldum. Babam büyük ihtimalle ölmüştür, ki ben öldürülmüş olduğunu düşünüyo- rum. Ama hiç değilse bir mezarı olsun istiyor insan. Babamın bir mezarı olsa... Her sabah uyandığımda, bugün babam çıkıp gelmiş midir diye dü- şünmek bile delirtiyor insanı. Her gece, bir uyansam ki babam gelmiş, diye yatıp sabah o heyecanla uyanmak beni de, kardeşimi de hele annemi peri- şan ediyor. Böyle bir ihtimalin olmadığını hepimiz biliyoruz ama o sonsuzda bir hatta yarım ihtimal bile gelip yerleşiyor insanın aklına... Evde başka hiçbir şey konuşulmaz oldu. Neredeyse birbirimizin yüzüne bakmadan ko- nuşuyoruz artık... Bilmiyorum... Bilmiyoruz... İnsan böyle bir durumda ne yapacağını bilmiyormuş. Bir mucize bekliyoruz; en çok da annem, en çok o... Neslihan ve ben yanında üzüntümüzü saklıyoruz ama annem..."

Durdu. Sonra yeniden ağlamaya başladı -eliyle ağzını kapatmaya çalı- şıyor, sesi çıkmasın istiyordu. "Annem... dünyaya küstü, 'Ölmek istiyorum' diyor başka bir şey demiyor..." dedi hıçkırıkların arasında.

Elinde buruşturduklarını alıp birkaç peçete daha uzattım. Peçeteleri gözlerine bastırıp bir süre öylece durdu.

Yine ne diyeceğimi bilemiyordum.

Sevdiğini kaybeden birinin yaşadığı derin acıyı ise biliyordum. Asla iyi- leşmeyen kabuklu bir yaraydı. Bu acıyı birine anlatabilmek, yaşadığın acıyı bir başkasının anlaması gerçekten çok zordu... Acı, kendi acımız olunca bir anlam kazanıyordu çünkü... Yoksa hüzünlü bir kelimeden öteye geçmiyor- du...

O, doldurulması imkansız boşluk... Derinlerin derini asla aydınlatıla- mayacak karanlık... Düşünce kurtulması imkansız uçurum... Ve her geçen gün anlamsızlaşan hayat... Biraz daha susarsak ikimiz el ele tutuşup mut- fağın balkonundan aşağı atlayacaktık.

"Oğuz Sipahi, demiştin" dedim hem karanlığı biraz dağıtmak hem de Oğuz Sipahi'yle ilgili biraz daha bilgi alabilmek umuduyla.

"Geçen hafta bir akşam evde konuşurken, annem, 'Bugüne kadar niye hiç aklıma gelmedi ki, bir de Oğuz Bey'e sorsak mı?' dedi. Anneme şimdiye kadar niye aklına gelmediği için kızınca da 'O polis gibi değil ki, istihbarat- çı olduğunu biliyorum, istihbaratçılar bu işlere bakar mı bilmem ki?' dedi. Ben de ertesi sabah uyanır uyanmaz birkaç telefon görüşmesinden sonra Oğuz amcanın telefonuna ulaştım. Bakmayın siz benim 'Oğuz amca' deyip durmama. Buluşup bir saat ya konuştuk ya konuşmadık. O, bana 'Hoş gel- din Aslı kızım' deyince ben de 'Hoşbulduk Oğuz amca' deyiverdim Bir de babamın yıllar önce arkadaşı olduğu için... Konuştuğumuz süre boyunca da Aslı kızım- Oğuz amca' devam etti. Babamın ortadan kaybolduğunu duymuş, ama kulağına gelen bir şey olmadığını söyledi. Bir buçuk-iki yıl önce emekliye ayrılmış. Emniyetten ve istihbarattan kimseyle görüştüğü de yokmuş. Bütün bunları uzun uzun anlattı. O öyle uzun uzun anlatırken, benim yapabileceğim bir şey yok, demeye getirdiğini anladım. Uzun za- mandır görüşmeseler de babamı kardeşi gibi sevdiğini ve kaybolduğuna çok üzüldüğünü söyledi. Teşekkür ettim, tam kalkıyordum ki, 'Bir dakika kızım' dedi. Sonra da sizin isminizi söyleyip, 'Çok güvendiğim bir arkada-

şımdır. Benim ekiptendi, on yıl yardımcılığımı yaptı. Kendi isteğiyle emekli oldu... Babanı aradan bir yıl geçtikten sonra emniyetten hiç kimse aramak istemez. Onlar yapacaklarını yapmışlar. Bu işi dışarıdan birine rica etmeli- sin' dedi. Bunu da en iyi sizin yapacağınızı, yani sizin bir sonuca ulaşacağınızı düşündüğünü söyledi. Emekli olduktan sonra hiç görüşmediğinizi, kırk bire takıldığınızı da sizin ekipteki çocuklardan birinden duyduğunu söyledi."

41'de 'bizim ekipteki çocuklar'dan birine rastlayıp rastlamadığımı düşündüm -

hayır, bugüne kadar hiç kimseyi görmemiştim.

Sertçe sordum: “İki yüz bin liralıkbir çek ver, o halleder mi dedi?”

“Devam edebilir miyim?” dedi yumuşak bir sesle. Kendisine sinirlendi- ğimi düşünmüştü.

Öylece yüzüne baktım.

Bir an kararsız kaldı, sonra o anı yeniden yaşamak istiyormuş gibi boşluğa baktı. “Anlattıklarım bire bir olmayabilir, aklımda kalanları anlatıyo- rum. Zaten sizin isminizi söyleyip, ‘Bulsa bulsa o bulur’, deyince bir an önce kırk biri bulmaktan başka bir şey geçmiyordu aklımdan. Para mesele- sine gelince, o tamamıyla benim fikrimdi. Babama ne olduğunu öğrenmek için tüm servetimizi harcamaya hazırım. Babamla ilgili bir şeyler bilip bil- mediğinizi bilmiyorum ama Türkiye’nin hatırı sayılır zenginlerinden biridir.” Kaşları çatılmıştı. Köşeye sıkıştırılmış vahşi bir yaralı kurdun gözle- riydi gözleri. Dudaklarının hafıfçe titrediğini gördüm. “Bugün kırk birde size de söylediğim gibi; babamı bir ay aramanızı istiyorum; hepsi bu. Teklif ettiğim parayı sadece bir ay için düşünmüştüm... Evet... Babamdan kalan tüm parayı bu yolda harcamaya hazırım.”

Sorumun yanıtı ya da en azından benim istediğim yanıt değildi anlat- tıkları. Ben Oğuz Sipahi denilen o namussuzun, o alçağın neden benim ismimi verip böylesi bir işin içine beni sokmak istediğini anlamak istiyor- dum. Oğuz Sipahi’nin böyle bir açık vermesi mümkün müydü? Elbette hayır. O, her adımını planlar, her sözünü binlerce kez tartarak konuşurdu; ne bir gram eksik ne bir gram fazla... İkimiz de aynı kazığı yemiştik, onun yediği kazık benimkinden daha büyüktü üstelik. Ama onunki artık gerçek emeklilik olmuştu, benimki ise mahvolan bir hayat. O, kalan ömrünü bah- çesinde çiçekleriyle uğraşarak geçirebilir, karısını alıp dünya turuna çıka- bilirdi. Yazlığının bulunduğu sitedeki sokak kedilerine hazır mamalar verip onların bacaklarına sürtünüp miyavlamalarıyla mutlu olabilirdi.

Peki ya ben!

Aslı’nın adımı mırıldanmasıyla kendime geldim. Yumuşacık bir sesle iki kez üst üste söylemişti adımı. (Adımın sonuna bey falan da eklememiş- ti. Cengiz’in seslendiği gibi seslenmişti.) “Ne düşünüyorsunuz bilmiyorum ama bu gece buraya sizi ikna etmek için gelmedim dersem yalan söylemiş olurum. Evet, ikna etmeye geldim. Bunun çok zor olacağını Gengiz Bey söylemişti. Hatta, evinizin adresini istediğimde, bu fikrimin çok saçma olduğunu, sizin hem bana hem de kendisine çok kızacağınızı, beni eve almaya- cağınızı bile söyledi, defalarca. Size yalvarmaya geldim. Acımı size anlatmaya geldim, anladığınızı da sanıyorum.”

İki eliyle saçlarını toplayıp ensesinde bıraktı. Saçları şırtına yayıldı.

Ayağa kalktı. Eliyle sehpayı işaret etti, “Amatör biriyle oynamak ister misiniz bilmem ama bir gün satranç oynamak için de gelirim” dedi.

Sehpadaki satranç tahtasına baktım.

Yavaşça yürüdü. Odadan çıkıp biraz sonra geri döndü, botlarını giy- mişti. Koltuğun üzerinde duran paltosunu aldı. “Sizi de uykusuz bıraktım” dedi.

“Bu saatte nereye gidiyorsunuz?” dedim. (Kalmasını, daha da anlatmasını istediğimden mi, yoksa uzun süredir bu evde ikinci bir insanın olmasının bana verdiği mutluluğun devam etmesini istememden mi söylemiştim bunu, bilmiyorum.)

Kolunu beline kadar kaldırıp, bileğindeki saate baktı. “Beşe geliyor” dedi mırıldanırcasına.

Öylece oturmuş yüzünü seyrediyordum.

İnci dişleri yeniden işıldadı.

“Hadi ama... geçirmeyecek misiniz beni.”

Kalktım.

“İsterseniz kalabilirsiniz. Öteki odada bir yatak var.” Daha önce böylesi bir şey yaşamadığım için ne diyeceğimi de tam olarak bilmiyordum. israr mı etmeliydim, kolundan mı tutmalıydım, bilemiyordum. “Çok ciddiyim” dedim o kararsızlığımla.

“İnşallah başka bir gün.”

Kapının önünde durdu, gülümsedi.

Elini uzattı. Tuttum.

Yüzünü yüzüme yaklaştırdı. İki yanağımdan öptü.

“Beni anlayacağınızı bildiğim için geldim bu gece size. Çok teşekkür ederim. Telefonunuzu bekliyorum” diye fısıldadı.

Yanağımdan bir kez daha öptü.

Kapıyı açıp çıktı. Döndü, “İyi uykular” dedi.

“Taksi çağırsaydım” dedim, bu saatte nasıl gidebilir telaşına kapılarak.

“Teşekkür ederim” dedi fısıldamayı sürdürerek. “Şoförüm aşağıda bek- liyor. Camdan bakarsanız el sallarım size.”

Basamakları indi.

Apartmanın giriş kapısı açılıp kapandı.

Kapıyı kapattım, odaya döndüm.

Pencerenin önünde durdum.

Kar ince ince yağıyordu.

Biraz sonra siyah bir jip gelip yolun kenarında durdu. Camı açıldı, Aslı'nın önce eli ardından yüzü göründü sabahın alacakaranlığında belli b elir siz. Gülüyordu...

Camı açtım, yüzüme buz gibi bir hava çarptı.

Gülümseyerek elimi kaldırdım...

10
İninden çıkamayan yaşlı bir hayvandım

Kar sabaha kadar yağacaktı anlaşılan...

Aslı Çınar'ın ardından bakakalmıştım...

Karanlığın ortasında gittikçe küçülen kar tanelerini seyrederek pence- renin önünde bir süre öylece durdum. İki yıldan beri durmadan yalnızlaşı- yordum. Çevremdeki herkesin ve her şeyin her geçen gün anlamsızlaştığı- nı biliyordum ama şu an pencerenin önünde bunu her zamankinden çok daha farklı bir duyguyla fark ettim.

İçime bir titreme gelince bunun düşündüklerimden mi yoksa üşüdü- ğüm için mi olduğunu anlayamadım. Pencereyi kapattım.

Daha az konuşuyor, daha az dinliyor, çevremdeki tüm olan bitenle daha az ilgileniyordum. Bir zamanlar hayatımın neredeyse anlamı haline gelen çok sevdiğim satrancı bile unutmak istiyordum. Oyunları, hamleleri, açılışları ve hatta mümkünse taşların adını bile unutmak istiyordum. Bu zamana, bu dünyaya ait değildim. Kimbilir konuşulan dili bile anlamıyor- dum. İki yıldan beri bu lanet hayata tutunmamı sağlayan tek dal kızımdı. Onu düşündükçe içime tarifsiz büyüklükte bir heyecan doluyor, en azından onun için hayatta kalmalıyım, diye düşünüyordum. Karamsarlığın, hiçliğin bataklığına bedenimi bırakmaya dünden hazırdım yoksa...

Bir zamanlar hayata sımsıkı tutunmama, onca belgenin arasına dahp günlerce bıkıp usanmadan çalışıp, çoğu zaman o şehir senin bu şehir benim iş peşinden koşmama hayret ediyorum şimdi.

Daha bir yeniyetmeyken, satrançta benim adımla anılacak oyunlar bulacağım, diyen ben değil miydim? Oysa şimdi, iki yıldan beri hayatımda iddialı olabileceğim bir tek şey bile yoktu. Yeni olan her şeyden korkuyor, bir zamanlar karşı olduğum her şeyle barışık yaşamayı sürdürüyor, kendi so- runlarımı bile görmezden geliyordum. Oturduğum şu eve gelen faturalar bile hälä Nilgün'ün adına. İninden çıkamayan yaşlı bir hayvana dönmüş- tüm: Avlanamayan, kaçıp kovalayamayan, bütün yeteneklerini kaybetmiş bir hayvandım. Yaşlı bir ayı ya da kurttan çok bir hamamböceğiydim. Ka- ranhk bir bodrum kata girmiş eski eşyaların altına gizlenmiş, kıpırdamaya mecali kalmamış bir hamamböceğiydim.

Derin bir uçuruma doğru gidiyordum; önce hayatımdaki tatlar sonra anlamlar azalmaya başlamış, beni derinliklerine doğru çeken hüzün ruhumu paramparça etmişti. Bütün isteklerimden susarak, ağlayarak vazgeç- miştim. Küçücük gerçeklerle yüzleşemeyip kocaman yalanlar uydurup onlara sığınıyordum. (Gerçek, uzun süre taktığımız maskemizin ardında gizlidir, bunu da biliyordum.)

Aslı Çınar'ın teklifı, o uçuruma adım atma, diyordu sanki bana.

Yapmam gereken tek şey ucundan kıyısından hayata karışmaktı. Hepsi bu... Bu halsizliğime, ne halsizliği bu kendimi bırakmışlığıma işte şu buz gibi soğukta kara teslim olmuş sokakta akıp giden hayattaki şifanın iyi ge- leceğini de biliyordum.Hamamböceğinden bir kaplana dönüşemezdim belki ama hamamböceğiysem bile korkup saklandığım o eski püskü şeyle- rin arasından çıkmalıydım. Birazcık kıpırdamalıydım. Bulunduğum yerden çıkıp bir kalorifer peteğinin arkasına saklanmayı becermeliydim hiç değil- se ama öylesine korkak öylesine korkaktım ki bir hamamböceği bile değildim belki de. İstanbul, Türkiye, sonrasında da Dünya Gençler Satranç şampiyonu olmuş o liseli çocuk nerede? Satranç oynayan herkes bir gün benim bıraktığım izleri takip edecek diyen o delikanlı ben değil miydim? İstihbaratta göz kamaştıran o parlak adam kimdi? Bir rüya mı görmüştüm yoksa şu an yaşadıklarım aslında bir kabus muydu? Hangisi?

İşte şuradaki rafta tozlanan madalyalar, kupalar da mı yalan, nereye gitti o fikirler, o duyğular, o bellek...

İki yılda mı unuttum hepsini. "Hayat, kısa kısa öykülerin toplamıdın Her zaman her öykünün mutlu bitmesini bekleme... Önemli olan nasıl bit- tiği değil, öykünün kendisidir... Öykülere inan" diyen ben değil miydim?

Öykülere inanmadığım için mi öldürmüştüm içimdeki her şeyi.

Evet, öyküye inanmadığım için bugün bir hamamböceğine dönüşmüş- tüm.
İki yıldan beri değil de yirmi yıldır böyle yaşıyordum belki.

Pencerenin önünde dikilmekten yorulmuştum. Dönüp az önce genç ve çok güzel bir kadınla yanyana oturduğumuz koltuğa oturdum.

Aslı Çınar'ın hayatıma girmesine izin vermeliydim. Çünkü o, aşağılan- dıkça aşağılanmış şu hayatımı değiştirmem için bir işaretti. (Elbette ki gü- zelliğiyle de büyülemişti beni.) Güzelliğinin büyüsünü bir kenara koyup, babasını aramaya girişerek bütün varlığımı sarmış o korkunç işe yaramazlığımı paramparça edebilirdim. Aslı Çınar'ın hayatıma girip, içime, ruhuma yaydığı ışıktan faydalanmalıydım. İki yıldan beri saçmasapan bir hayat ya- şayıp kendimi çaresiz, zavallı, acınacak biri haline getirmiştim; bu güzel kızın teklifi benim için belki de yeni bir hayat; en azından yaşadığım bu hayattan bir parça da olsa kurtulmak, sokağa adımımı atmak demekti.

Aslı Çinar beni gerçek hayata geri çağırıyordu. Durmadan yoğunlaşan, yoğunlaştıkça da karmaşıklaşan hayatın zor, hatta imkansız gibi görünen düğümlerini tek tek çözmenin keyifli bir tarafı da vardır belki.

11
Yan yana iki mezarda yatıyorlardı...

Kendimi hırpaladıkça hırpalamış, çok yorulmuştum. Uzun bir geceydi, de- dikleri bu olsa gerek. Üzerirndekileri çıkarıp yatağa uzandım. Dışarının yeni başlayan aydınlığı, Nilgün'ün çok sevdiği bordo renkli kalın perdeleri delip içeri giremiyordu ama odada yine de loş bir ışık vardı. Aslı Çınar'ın öptüğü yere, dudağımın kenarına dokundum.

Kaybolan babasını bulmak için çırpınan bir kız çocuğu...

Belki de aynı şeyleri hissediyorduk.

O, çok sevdiği babasının bir sabah çıkıp gelmesini bir yıldan beri bekli- yordu. Bense yirmi iki yıldan beri. Sadece babamı değil, çok daha sevdiğim, annemin de dönmesini bekliyordum.

Oysa asla dönmeyeceklerini biliyordum.

issız, soğuk gecelere bırakıp gitmişlerdi beni.

Dünyanın ortasında yapayalnız kalmıştım.

"Büyüyünce sen de benim gibi belki bir avukat olacaksın" demişti babam, birkaç günlüğüne teyzemde kalmam için beni ikna etmeye çalışa- rak. "Avukatlık dediğin mesleğin böyle güzel yanları da var. İki-üç ayda bir başka bir kente gidip üç-beş gün kalırsın. Kimi zaman bir otel odasında, kimi zaman dostun, arkadaşının evinde bir-iki gün iyi gelir insana. Ağlama öyle küçük çocuklar gibi. Sen artık delikanlısın."

Annemin beni de yanlarında götürmek istediğini biliyordum. Ağlamam biraz da o yüzdendi. Ağlarsam, annem dayanamaz ben de onlarla birlikte giderdim. Hatta bir ara "Gelsin bizimle, ne olacak ki okula üç gün de git- meyiversin" demişti babama.

"Sınav zamanı olmasa tamam derdim. Ama sınav zamanı. Hem orta- okulu bitiriyor bu delikanlı bu yıl... Hani benim gibi avukat olmak istemi- yor muydun sen? E, o zaman... Derslerin dört dörtlük olmalı... İkincisi de biz avukatlar öyle herkesin içinde ağlamayız. Haksız mıyım ortak? Anne- nin dediğine bakma sen. Anneler hep duygusal davranırlar zaten. Bak ben de annemin duygusallığına yenilseydim, şimdi Afyon'un bir köyünde öyle- ce oturuyor olacaktım. Oysa annemin gözyaşlarının döküldüğü omuzla- rımda bugün büyük bir gururu taşıyorum: İstanbul'un önemli avukatların- dan biriyim artık."

Babam kararlıydı.

Annem de daha fazla israr etmemişti.

"Bak Deniz ablanla Ogün de var. Üç gün göz açıp kapayıncaya kadar geçer" dedi annem.

Boynuna sarıldım. "Söz ver, iki gece kalacaksınız, fazla kalmayacaksı- nız ama..."

"Zaten ben de sensizliğe dayanamam ki oğlum" diyordu saçlarımı ok- şarken. "İki gece kalacağız... Otelde kalacak olsak inan ki götürürdüm seni. Baban işlerini hallederken biz seninle İzmir'i gezerdik. Ama biliyorsun ki babanın bir arkadaşının evine gidiyoruz. Zaten sen sıkılırsın orada. Hadi küçüğüm ağlama. Teyzenin yanında kalacaksın. Evin sayılır burası da."

Öylece bakakalmıştım arkalarından.

Teyzeme emanet etmişlerdi beni...

Son kez görüyordum ikisini de.

"Güle güle" demiştim burnumu koluma silerken. "Babamın işi bitince hemen dönün. Tamam mı?"

Yumuşacık eliyle başımı okşamıştı annem.

Gözlerimi tavana dikmiştim. Gözlerimden ıhk ıhk inen yaşlar yanakia- rımdan yastığa doğru akıyordu.

Altı saat sonra, önü darmadağın olan bir otobüsün içinde can verecek- lerdi... On dört yaşında bir çocuğu, annesini bir gün bile görmese deliren bir çocuğu şu iğrenç dünyada yapayalnız bırakıp gitmişlerdi...

Günler geceler boyu kızdım anneme. Keşke beni de yanlarında götür- selerdi. Keşke ben de o otobüste onlarla birlikte ölseydim... Babamın ölme- sini değil ama annemin ölmesini bir türlü kabullenemiyordum çocuk ak- hmla. Babam öldü diye anneme sarılıp ağlardım hiç değilse. Oysa kimsele-

re sanlamamıştım. Annemle babamın ölüm haberi geldiği an kocaman bir adama dönüştürmüşlerdi beni. (Bir tek teyzem bir çocuk olarak görüyordu beni. "Ah güzel oğlum, ah bahtsız çocuğum benim" diye ağlıyordu.) Metin olmamı söylüyorlardı. Allahın verdiği canı Allah alırdı. Kader böyleydi ve yapacak bir şey yoktu. O ne amma koyduğum bir kaderdi ki gelip beni bul- muştu.

Kabullenemiyordum. Ölüm de neymiş ki... Bir sabah çıkıp geleceklerdi. Babam yine öyle takım elbiseli, kravatlı, yavaş yavaş ak düşmeye başlamış saçlarını özenle geriye taramış, üst dudağını kapatan bıyıklarının altından kocaman gülecekti. Ne ölmesi ortak, diyecekti. Biz avukatlar öyle kolay kolay ölmeyiz. Oysa gözyaşları içinde olacaktı annem. Sımsıkı sarılacaktı bana. Oğlum, diyecekti canımı yakarcasına sıkarken beni. Oğlum benim. İki gece kalacağız demiştim, sana söz vermiştim ama kaza işte. Bilemiyor ki insan... Bırak be kadın oğlumu, diyecekti babam koltuğuna yerleşirken. Kocaman delikanlıyı bebek gibi teselli etmeyi bırak. Gel otur şöyle karşıma oğlum, diyecekti yine kocaman gülümseyerek. Virajı bol bir yol, diyecekti. Bizim şoför iyi, yılların ustası. Fakat karşıdan gelen kamyonu kullanan hayvan, artık uykusuz mu dersin yorğun mu dersin, hatah sollamış bir- denbire çıkıverdi karşımıza. Kaçacak yer olsa kırıverecek direksiyonu bizimki. Ama alacakaranhk, o da tam görememiştir karşıdan gelen kamyonu. Kaza orada değil de sekiz-on metre ileride bile olsa yemin ederim kurtarır- dı bizim şoför. Biz sekiz kişi zaten o çarpışma anında ölüverdik... Birdenbi- re kızacaktı. Zaten şu lanet ülkede ne kanun var ne nizam. Biz boşuna yır- tıyoruz kiçimizi. Biz boşuna uğraşıyoruz adalet madalet diye...

Sus diyecekti annem. Küçücük çocuğun yanında öyle ölüm falan anlatma. Bak işte çıkıp geldik sağ salim. Ben nasıl bırakırım bebeğimi. Kimlere bırakırım dünyalar güzeli oğlumu...

Hıçkırarak ağlıyordum.

Yataktan kalktım. Perdeyi aralayıp camı açtım. Yüzüme çarpan havayı ciğerlerime doldurdum. Derin derin nefesler aldım.

Kar durmuştu. Titremeye başlamıştım; soğuktan değildi...

Annemle babamı çok özlemiştim...

Yanyana iki mezarda yatıyorlardı. Bir daha asla göremeyecektim...

Çok üşüdüm...

12
“Sen nasıl istersen kızım”

Telefonun zırıltısıyla uyandım. Bu saatte kim arardı ki beni? Belki teyzem- dir ama o günün bu saatinde pek aramazdı. Gece saat ondan sonra telefon eder, vefasızlığımdan dem vurur sonra da en kısa sürede beni misafir etmek istediklerini, eniştemin de beni çok özlediğini söyler, biraz ağla- maklı kapatırdı. Teyzem değilse kimdi? Telefonun sesi beynimde yankıla- nıyordu. Yatağın sıcaklığına iyice gömüldüm. Kolumu yastığımın altına sokup gözlerimi kapattım... Büyük ihtimalle Cengiz hıyarıydı. Yataktan kal- kasım yoktu, bugün akşama kadar da çıkmaya niyetli değildim. Çaldırıp çaldırıp sonunda vazgeçerdi nasıl olsa.

Sonra birden Aslı Çinar olabilir, diye geçti içimden. Yataktan hızla kalktım oturma odasına doğru yürüdüm. Boğazımı temizledim. Telefonu açıp borazan gibi sesimle “Alo” dedim.

“Ohooo sen daha uyuyor musun babişko” dedi kızım.

“Canım” dedim. Bu saatte yatıyor olmaktan utanmıştım. “Yok kızım ne uyuması çoktan uyandım. Kahvaltı ediyordum. Kendime şöyle güzel bir yumurta yaptım. Hadi gel birlikte yiyelim.”

“Şu ışınlanmayı bulsalar da biz de rahat etsek artık” dedi çokbilmiş se- siyle. “Yumurta yapmanı çok özledim. Ama üzülmeye gerek yok, üç gün sonra geliyorsun nasıl olsa. Bir hafta boyunca her sabah yumurta yeriz birlikte... Bugün bitti sayılır, yarın çarşamba, perşembe ve cumaaa... Beni almaya geliyorsun değil mi babişko, planımızda bir değişiklik yok.”

“Yok aşkım. Cuma günü öğleden sonra ordayım, aynı akşam döneriz.” “Eee,

karne hediyesi olarak ne aldın bana?” “Söylersem sürprizi kaçar.”

“Küçük laptoplardan alacaktın, sürpriz değil ki. Hem biliyorsun sana çekmişim, sürprizleri sevmem ben. Nefret ederim sürprizlerden.”

“Annen izin veriyor mu peki küçük laptopa?”

“Sus, sus; duymasın şimdi. Bak, doğru söyle, çok mu masraf oluyor babişko sana?”

“Annen çok masraf olduğunu mu söylüyor?”

“Hı hı. Seni inek gibi sağmaktan vazgeçmeliymişim. Kendisine yaptıra- madığım ne varsa şımarık çocuklar gibi sana yaptırıyormuşum. Kendisinin hayır dediği her şeye sen evet diyormuşsun. Yarın bir gün bana nasıl söz dinletecekmişsiniz bilmiyormuş valla.”

“Sen çok akıllı bir kızsın. Öyle annenin babanın sözünden çıkacak bir çocuk değilsin... Haksız mıyım?”

“Evet babiş. Ben zaten kafama koydum, üniversiteyi İstanbul’da oku- yacağım. Bu kadından da kocasından da kurtulacağım. Di mi babişko?”

“Sen nasıl istersen öyle yaparız kızım.”

“Annemin kocasından bahsetmemi sevmiyorsun ama düpedüz gicik bu herif ya...”

“Lütfen kızım. Annenin kocası dediğin adam baba yarısıdır biliyorsun, hem seninle bunu uzun uzun konuşmuştuk. Yoksa biz bu konuyu hiç ko- nuşmadık da ben rüyamda mı gördüm?”

“Yok rüyanda görmedin, gerçekten konuşmuştuk.”

Lafı değiştirmek için “Nasıl geçti bugün okul? Neler yaptınız bakalım?” diyorum, birinci sınıftan beri hiç değiştirmeden verdiği yanıtı vereceğini bilerek.

“İyiydi.”

“Var mı sınıfta yakışıklı bir oğlan, çantana mektup koyan biri?”

“Ohooo, sen de çok eskilerde kaldın be babiş. Söylüyorum ama anlamı- yorsun ki sen. Bak cep telefonu denilen bir şey var oradan mesajlar yazılı- yor artık. İnternet var, oradan da mailleşiyorsun... E, sende bunların hiçbi- ri yok tabii ki, onun için de çantana mektup bırakan var mı, diye soruyor- sun. Mektup mu kaldı? Bak, ben gelince sana da bir cep telefonu alacağız, söz vermiştin.”

Konuyu değiştirmek için bu kez, “Neşe abla evde mi? O ne yapıyor?” diye soruyorum.

“Mutfakta. Yemek yapıyor. Hadi sen de kahvaltını et. Cep telefonu işini de çözeceğiz. İki yıldır kullanmıyorum, böyle iyi kızım laflarını falan da

unut. Benim hatırım için kullanmaya başlayacaksın. Kızın olarak rica değil emrediyorum. Hadi seni çok öpüyorum babiş."

"Ben de seni çok öpüyorum kızım. Cuma günü görüşürüz" diyorum.

Telefonu kapatıp mutfağa doğru yürüyorum. Çaydanlığa suyu doldu- rurken telefon yeniden çalıyor. Elif'in söyleyeceği bir şeyi unuttuğunu onun için yeniden aradığını düşünüyorum. Yumuşak bir sesle açıyorum telefonu. "Efendim."

"Ne o oğlum?" diyor Gengiz gevrek bir sesle. "Aslı Çınar'ın aradığını mı düşündün. Zaten az önce onunla konuşmuyor muydun uzun uzun?"

"Yok, Elif'le konuşuyordum. Cuma günü almaya gideceğim ya."

"Çok şükür, âşıklar kavuşacak sonunda... Nasılmış?"

"İyi, iyi... Hayırdır sen niye aradın?"

"Bu tarafa geçecek misin?"

"Bilmiyorum. Geçmem belki. Elif'e şu küçük laptoplardan, hani tablet miymiş neymiş işte onlardan alacağım. Belki çıkıp onu alırım."

"Hangisinden alacağını biliyor musun?"

"Hayır ama gözüme kestirdiğim birini alırım."

Gülüyor. "Ya oğlum tam mağara devri adamısın sen. Öyle ha deyince alınır mı bu meret. Kibrit mi bu! Gözüne kestirdiğiymiş. Sen geç bu tarafa gidip birlikte iyi bir şey alırız. Hem daha dün ağlamıyor muydun para yok diye. Gel biraz borç veririm sana."

"Yok borç morç istemem. Kredi kartım var... Sen niye aradın onu söyle?"

"Bunun için. Sen ne anlarsın elektronikten. Buraya gel, bilgisayarı birlikte alalım demek için aradım. Hem kahvaltı da etmemişsindir."

"Sen aramadan önce çaydanlığa suyu koydum. İzin verirsen gidip çay- danlığın altını yakıp kendime şöyle mükellef bir kahvaltı sofrası hazırlayacağım."

"Boş ver oğlum, ne uğraşacaksın. Gel sana şöyle çift kaşarlı bir tost yaparım ben burada."

"Saat kaç?"

"İkiye geliyor."

"N'oldu çok mu merak ettin dün gece neler olduğunu?"

"N'oldu ki?"

"Çok adi bir adamsın sen..."

Muzip suratı beliriyor gözümün önünde. "N'oldu dün akşam? Bilmem gereken bir şey mi var?"

"Dün akşam eve gelip gelmediğimi merak etmedin bakıyorum."

"İşte şu an seninle konuştuğumuza göre dün akşam evine sağ salim gitmişsin."

"Bir de öyle pis pis gülme oğlum."

"Kız çok israr edince, dayanamadım. Ağladı oğlum kız. Tamam, kadın- ların gözyaşlarına güvenilmez ama acıdım kıza. Hem içimden bir ses bu kızın farklı olduğunu söylüyor... Sen anlat bakalım neler oldu dün gece?"

"Eminim neler olduğunu sen benden çok daha iyi biliyorsundur. Benim kafam güzeldi oğlum, her şeyi de tam hatırlamıyorum. Uzun, keyifli ve terli bir geceydi."

"Uzun olduğunu ve keyifli olduğunu tahmin ediyorum ama terleme konusunda şüphelerim var. Hadi lan hıyar, ev sıcaktır ondan terlemişsindir."

"Laf ebeliği etme de çıkan kısmın özetini bir anlat bakalım bana."

"Oğlum daha başlamadı ki çıkan kısmın özeti olsun. Yoksa başladı mı?" "Bir bokun başladığı falan yok... Anlat bakalım..."

"Bu işler telefonda olmaz. Çık gel uzun uzun anlatırım sana burada."

"Uzun muzun istemem, çıkan kısmın özeti dedim. Bu kızı sen mi sarı- yorsun başıma?"

"Ben niye sarayım oğlum. Kızın babası kaybolmuş ve o da bulman için sana gelmiş. Evet diyecek olan da sensin, hayır diyecek olan da. Ben gaze- teciyim oğlum, hiçbir şeye duygusal bakamam. Ben sadece olay ilginç mi diye bakarım. Peki ilginç bir olay mı bu? Evet, hem de çok ilginç. Genç kız bardan içeri girer ve iki yıldan beri aynı sandalyeyi eskiten emekli istihba- ratçıya hayır diyemeyeceği bir teklifte bulunur. Oysa o eski istihbaratçının götü artık ağırlaşmıştır, yerinden bile kaldıramaz. Sırf o nedenle kızın, masasına bıraktığı iki yüz bin liralık hamiline çeki yakıp küllerini havaya sa-
vurur..." dedi. "Bir de, Aslı Çınar'ın yirmi beş yaşında olduğunu bildiğin için seni de tebrik ediyorum."

"Cengiiiiiz."

"Ne kızıyorsun kardeşim. Çıkan kısmın özeti bu işte."

"Kapatıyorum haydi. Boş lafla karın doymuyor. Açlıktan ölüyorum di- yorum sana oğlum. Sen durmuş gevezelik ediyorsun. Zaten sorularımı da yanıtlamıyorsun.

Haydi kapattıımm.”

Tam kapatmak üzereydim ki, “Dur dur kapatma” diye bağırdı.

“Ne var” diye bu kez ben bağırdım. “Artık anlatsan da dinlemeyece- ğim.”

“Senin o çok sevdiğin söz vardı ya...”

“Cengiz valla çok acıktım. Hadi görüşürüz.”

“İyi verilmiş yanıtlar yerine iyi bir soruyu her zaman tercih ederim, dersin ya.”

“Sor bakalım.”

“Sana, Aslı Çinar tarafından bırakılan zarfın dışında bir zarf daha bıra- kılmış olsa ne yapardın?”

Değil iyi bir yanıtım, herhangi bir yanıtım yoktu.

“İyi soruydu ama kabul et” dedi.

“İyi soruymuş, haklısın. Peki ne varmış zarflarda?”

“Bana gelmemiş bir zarfı açmam tahmin edersin ki...”

“E, aç o zaman; bekliyorum.”

“Dedim ya oğlum, bana gelmemiş zarfları açmam diye. Hele sana gel- miş zarfı hiç açmam. Sonra ne bok olsa benden biliyorsun.”

“Uzatma haydi aç şu zarfları.”

“Yok şekerim açamam. Çok istiyorsan gel kendin aç. Haydi kapatıyo- rum. Makinede tostum var, belki de yandı güzelim tost. Haydi eyvallah” deyip telefonu kapattı.

13
“Senin adamı aramayan kalmamış; MİT’i de aramış emniyeti de, jandarması da”

Çayımı alıp salona geçerek pencerenin önündeki sandalyeye çöküyorum. İki yıl olmuş, kadın yeni bir hayat kurmuş, ben hala Nilgün’le kavgalar edip duruyorum. Salağım da ondan.

Aslı Çinar geliyor aklıma. Parfümünün kokusu dolduruyor genzimi. Babası hakkında küçük bir araştırma yapsam iyi olacak.

Kime sormalı? Sedat yardım eder mi bana? Niye etmesin, ne çok yardım ettim ben ona. Bugün orada keyfi yerinde oturuyorsa benim ettiğim yardımlar sayesindedir. Üstelik kıymet bilir adamdır. İsmail Çubukçu yardım etmez mi bana? Peki ya Nihat Çetin? Sedat’la Nihat iki yıl birlikte ça- lışmışlardı. İsimlerinden dolayı herkes onları kardeş sanıyordu. Bir işi çöz- mek için ne zaman sıkıntıya girseler, “Şu ikizlere bir yardım ediver” derdi Oğuz abi. Atak çocuklardı ama iyi birer memur olarak kalacaklardı, hepsi o kadar.

Kalkıp telefonu sehpanın üzerine bırakıyorum. Televizyonu kapatırken telefonu kulağıma yapıştırıp, tuşlara dokunuyorum.

İkinci çalmasında açılıyor telefon.

“İsmaiİ merhaba” diyorum.

Sesimi hemen tanıyor, “Vay abiciğim sen yaşıyor muydun yahu?” diyor İsmail içten, keyifli bir sesle. Benden üç-dört yaş küçük olmasına rağmen tanıştırıldığımız günden beri abi der bana.

“Müsaitsen bir yardım isteyeceğim senden” diyorum. Bu, odada yalnız mısın, demekti.

“Müsaitim, müsaitim” diyor. “Sen ararsın da ben müsait olmaz mıyım be abiciğim.” Sesindeki içtenliği fark ettim.

Emekli olduktan sonra neler yapıp ettiğimi soruyor; gencecik yaşta emeklilik istememin çok da akıllıca olmadığını konuşup durduklarını ama yine de en iyisini benim yaptığımı, kendilerinin sürünüp durduğunu anla- tıyor.

Emekli olmanın bana çok iyi geldiğini, on yıl çok yoğun çalıştığım için otuz yıl çalışmışım gibi yıprandığımı; ama boş durmadığımı, özel bir gü- venlik firmasında yarı zamanlı danışman olarak çalıştığımı, Sedat ve Nihat’ı da özlediğimi söylüyorum. Söylediğim bunca yalana ben de inanı- yorum.

“Emret abi, nedir isteğin?” diyor.

Özel güvenlik şirketinin bir yıl önce kaybolan bir adam hakkında bilgi topladığını ama oradaki gençlerin bu işlerden pek anlamadığını bu işi en iyi kendisinin yapacağını söylüyorum.

“Adamın ismi Ahmet Çinar. Tam olarak bir yıl önce kaybolmuş” diyorum. “İsmi bir yere yazmazsın değil mi?” diye de tembih ediyorum.

Keyifli bir kahkaha patlatıyor. “Senin şirket bayağı paslandırmış seni be abi. Bizim not tuttuğumuz nerede görülmüş!”

Biraz daha havadan sudan konuştuk. Nihat’ın izinde, Sedat’ın şehir dı- şında olduğunu söyledi. “İki saat sonra ararım seni” dedi. “Abi şimdi bir ta- raftan da cep telefonuma baktım senin numara yok bende.”

Cep telefonumu iki gün önce galiba vapurda düşürdüğümü söyledim. “Yenisini de birkaç gün sonra alacağım” dedim. “Seni iki saat sonra yeni- den ararım.”

“İstersen gelip bir çayımızı kahvemizi iç.”

“Mutlaka geleceğim ama bugün biraz yoğunum. Bir ara gelip şöyle iyice kaynatahm. Bu iş benim için önemli İsmail’ciğim, şunu bir halledeyim geli- rim valla. Bu adam kimmiş neymiş iyice bir bakalım” diyorum. (‘İyice bir bakalım’ bütün emniyetin ağzındaki laftı. Benim de İsmail’e ağız alışkanlı- ğıyla söylediğim açıktı, sanki hälä İstihbarat’taymışım gibi.)

Telefonu kapatınca İstihbarat’ın o gri kasvetli odalarından eve dönü- yorum birden. İlk görüşte sevimsiz, ruhsuz bir yerdir, alışınca da evinizden daha fazla seversiniz, derdi Oğuz abi.

Bardağıma daha demli bir çay doldurup yeniden sehpanın başına döndüm. Satranç tahtasını önüme çekip taşları dizdim. Kendi kendime oynamanın ne sıkıcı bir şey olduğunu düşünüp kalktım ve pencerenin önünde- ki sandalyeye oturdum...

Kar taneleri hınçla yağmayı bırakmış, havada dönüp duran birer ser- seriye dönüşmüşlerdi. Kafalarına göre düşüyorlardı yere. Kaldırımlarda kar vardı ama arabalar yoldaki karı balçığa çevirmişti. Dallardaki karlar da azalmıştı.

Temiz yüzlü bir çocuktu İsmail. Sarıya çalan kumral saçlar, açık mavi gözler. İstihbarat'taki altıncı yılım olmalı. Oğuz abinin odasında laflarken tıklattığı kapıdan minik bir kedi gibi girmiş, kapıyı kapatıp öylece bekle- mişti. Gri bir takım elbise, beyaz gömlek, siyah kravat. Oğuz abi konuşma- ya devam edince ne yapacağını bilemez bir halde elindeki dosyayı kutsal bir şeyi tutarmış gibi tutarak esas duruşta beklemişti. Bir ara "Hayırdır Göksel Arsoy" demişti Oğuz abi.

Şaşırıp bocalamış, elindeki dosyayı göstermiş sonra da yardım isteyen gözlerle bana bakmıştı.

"İsmail bizim yenilerden Oğuz abi" demiştim. "Zehir gibi valla. İş ver, koparıp gelsin. Yeni dediğime bakma aslında benden kıdemli, beş yıl Anka- ra'da çalışmış. Fakat oradakiler İsmail'in kıymetini bilememiş anlaşılan. Hem daha polis okulundayken seçilmiş İstihbarat'a. Benim gibi torpilli falan da değil yani..." Bunları söylerken bir taraftan da karşımdaki koltuğa oturması için elimle işaret etmiştim.

"Bak İsmail" demişti Oğuz abi dirseklerini koyduğu masaya abanarak. "Gördüğün gibi abin seni sevmiş. Bu, benim de seni sevmem, korumam anlamına geliyor. Bundan sonra sen de bana Oğuz abi diyebilirsin. Amirim mamirim istemem, anlaşıldı mı kardeşim?"

İsmail'le birlikte koşuşturduğumuz işlere dalınca, İstihbarat'ın arşi- vinden emniyetin bodrum katlarındaki labirent koridorlara kadar dolaşıp durmuş, tüm o yıllar aklımın karışık karanlığında daha da bir karışmıştı, kendimi bir an önce dışarı atmak istedim. Sırf Nilgün'e kızdığımdan iki yıl- dır cep telefonu kullanmadığım için kendime küfrettim.

Karanlık işler çeviren takip altındaki bir şirket, baskın yapılacağı ha- berini birkaç gün önceden almıştı.

"Şunların telefon konuşmalarına bir bak bakalım" demişti Oğuz abi. İşin içinde bir köstebek olduğundan şüpheleniyordu.

Şirketin son bir haftalık tüm telefon görüşmelerini önümüze yığdık İsmail'le. O zaman telefon dinlemeleri şimdiki gibi ayrıntılı değil, sadece numaralar ve kaç dakika görüştükleri falan.

Üçüncü gün ben işin içinden çıkamayacağımı düşünürken İsmail keyif- le yanıma geldi. "Bunca sayfayı boşuna taramışız" dedi. Sonra da masanın üzerindeki dosyaları kenara itip "Şu numaraya iyi bak" dedi. Gösterdiği bir cep telefonu numarasıydı. "Bu numara bizim şirketin sahibini iki kez aramış. İlk görüşme on altı saniye, ikincisi sadece sekiz. Peki, kime ait bu numara? Bir kadına. Hangi kadın bu kadar kısa konuşur diye merak ettim, biraz araştırdım. Böyle bir kadın yok tabii ki. Olsa anında evlenirim... Şaka bir yana, olmayan bir kadının ismine kayıtlı bu numara. Bu olmayan kadı- nın aynı hafta içinde kiminle konuştuğunu biliyor musun? Hem de saatler- ce konuşmuşlar. Eski bakanlardan Veli Altay'ın özel kalem müdürüyle."

Daha da konuşacaktı ki Veli Altay ismini duyunca sözünü kestim "Veli Altay mı?" dedim şaşırarak. "İsmail bir yanlışın olmasın. Sen ne dediğinin farkında mısın be kardeşim? Bu doğruysa bile asarlar bizi be. Oğuz abiye anlattın mı bunları?" dedim.

"Hayır, önce seninle konuşmak istedim."

İnce eleyip sık dokuyarak iki gün daha çalıştık, İsmail haklıydı. Hemen rapor yazmanın bir anlamı yoktu. Oğuz abinin yanında aidik soluğu. İsmail olanı biteni tane tane anlattı Oğuz abiye. Onun gözleri benimki gibi büyü- medi ve pek şaşırmadı. "Bravo çocuklar" dedi sakin bir sesle. "Siz gayet ba- şarılı bir iş çıkarmışsınız ama bunu biz böyle açık açık söyleyemeyiz. Oturun daire başkanlığına bir yazı yazın ve bu telefonun sahibi kimdir diye sorun. Gerisini onlar halletsin. Zaten ondan sonrasına kör baksa görür" dedi.

Beş-altı ay sonra, eski bakanlardan birinin şirketin ortağı olduğu yazıldı gazetelerde.

Yarım saat sonra pencerenin önünde oturmaktan da sıkılıyorum. Üçlü koltuğa

dönüp televizyonu açıp sesini kısıyorum. İki kadın ve bir erkek bir masanın etrafında oturmuş konuşuyorlar. Ortadaki kadının sunucu olduğunu ağır makyajından anlıyorum. Bir süre öylece bakıyorum. Ne konuş- tuklarını merak edip televizyonun sesini biraz açıyorum. Sağlıklı beslenme üzerine konuşuyorlarmış. Hızh hızh zaplıyorum. Geçtiğim kanallardan bi- rinde Malkoçoğlu serisinden bir film var, geri dönüyorum. Güneyt Arkın, Bizans sarayına girmiş önüne gelene girişiyor. Bir merdivenden ötekine, bir balkondan diğerine uçuyor Malkoçoğlu.

İçimde belli belirsiz bir huzur. Koltuğa uzanıp Bizans Kralı'nın Malkoçoğlu tarafından pataklanmasını izlerken gözlerim kapanıyor.

Uyuyup uyanıp saate bakıyorum. Korkum, İsmail'in beni ara dediği saati kaçırmamak.

Yeniyetmelerden birini çağırmıştır İsmail. Aşağı inip şu isme bir bakı- ver, bir yıldır kayıpmış. Neyin nesi kimin fesiymiş öğren. Bir saat sonra da gel bilgi ver bana...

Nilgün'ün, Elif'in, teyzemin, Oğuz abinin, annemin sesi birbirine karı- şıyor gözlerim kapanırken.

Uyandığımda gözüm hemen saati arıyor. İsmail'in söylediği saatten yarım saat geç. İstihbaratçılar dakik olmakla övünürler. Ne erken ne geç, tam saatinde yaparlar ne yapacaklarsa.

Doğrulup telefona sarılıyorum. Boğazımı temizlerken tekrar tuşuna dokunup bekliyorum.

Yine ikinci çalmada açılıyor telefon.

"Efendim" diyor İsmail.

"Benim" diyorum mahçup bir sesle. "Kusura bakma geciktim."

"Sorun değil abi, biz de arkadaşlarla laflıyorduk."

İsmail'in yanında birkaç kişinin daha olduğunu anlıyorum. "Daha sonra arayayım istersen" diyorum uyuduğuma bin pişman.

"Yok abi, gençlerle oturuyoruz. Eski günleri anlatıyorum onlara. Bizim mesleğin gittikçe çekilmez olduğunu falan."

İsmail'in gençlere dışarı çıkmalarını işaret etmesi için sözünü kesip konuşmaya başlıyorum: "Kişin daha bir çekilmez oluyordu bizim zamanımızda. Bak şu internet falan geliştikçe işiniz daha da kolaylaştı gibi geliyor bana."

"Evet, evet" diyor. Odadakilerin çıktığını anlıyorum bir süre susunca. "Valla abi şu yeni gelenlere hiç güvenmiyorum. Siz gittiniz ve kurtuldunuz. Bizi iyice masa başı elemanı yaptılar. Neyse, siz zaten Oğuz babayla bunları konuşuyorsunuzdur. Sahi ne yapıyor Oğuz baba, iyi mi?"

"Açıkçası bir süredir benim de gördüğüm yok. Arada bir telefonlaşıyo- ruz ama genel olarak iyi. Emekliliğinin tadını çıkarıyor."

"Abi senin adamı bir dönem aramayan kalmamış. Emniyeti, jandarma- sı, MİT'i. Herkes bir tur tencerenin dibini kazımış anlaşılan... E, adam o kadar zengin olunca daha kıymetli oluyor malum. Şu son dönem müteah- hitlerinden biri. Devletten çok güzel ihaleler almış, hepsini de başarıyla tamamlamış. On bir şehrin valilik binasını bu adamın firması yapmış. Altı başbakan tarafından ödüllendirilmiş ama yalnızca biriyle fotoğrafları var. İzmit'te yaptığı bir binayı kaymakamlığa bağışlamış, o zaman çekilmiş fo- toğraf. Bu ihalelerden kazandıklarını da yine bu işe yatırmış gibi gözükü- yor. Bir taraftan binalar dikerken diğer taraftan binalar satın almış. Yüz- lerce ev ve dükkân var ama bunların büyük çoğunluğu karısı ve kızı adına kayıtlı. Kızı İngiltere'de okuyor. Galiba hala orada. Dediğim gibi, adamı aramayan kalmamış ve sanırım bu defteri kapatmışlar artık. Dosyaya dört buçuk aydır kimse dokunmamış. Son bir not daha, ki bu benim dikkatimi çekti: M İT ararmış gibi yapmış anlaşılan. İkişer ay arayla altışar sayfahk iki yazı göndermiş ama iki yazı da neredeyse birbirinin aynı. Durum budur abi."

"Peki İsmail çok teşekkür ederim, zahmet verdim sana" diyorum. "Dos- yada adamla ilgili özel bir şey çarptı mı gözüne? Daha önceleri ne iş yapı- yormuş, ortağı falan var mıymış?"

"İlk şirketin kuruluş tarihinden beri eşini ortak göstermiş. Yirmi beş yıl önce kurulmuş ilk şirket. İlk on yıl adı var kendisi yok bu şirketin. Yıllık bir-iki iş almış onu da zarar göstermiş Maliye'ye. Sonrasında da bir yükse- liş ki tutabilene aşk olsun. O dönem de kimin dönemidir, sen çok iyi bili- yorsun. Seksen sonrasında yürümeye başlayanlar o zaman rüzgarı arkala- rında buldular ya. Bu adamın yükselişi de büyük ihtimalle böyle oldu. Umarım bu bilgiler işine yaramıştır abi."

İsmail'le yaklaşık bir on dakika kadar daha söhbet ediyoruz. "Eğer en kısa sürede sen gelmezsen ben gelip senin şu özel güvenlik şirketini basacağım. Sormayı unuttum sahi, nerede bu şirket, adresini falan verseydin bari, sana bir daha nereden ulaşabilirim bunu bile bilmiyorum be abi" diyor.

"Şirkete her gün gitmiyorum İsmail'im. Ben seni arayacağım. Her şey için çok teşekkürler" diyorum.

Telefonumu dört gözle bekleyeceğini söylüyor. Vedalaşıyoruz.

14
“Para iyi, iş kolay”

41’in kapısından içeri girdiğimde buz gibi soğuk bir havayı da dışarıda bı- rakmıştım. Çalan müzik, içerideki loş ışık ve ılık hava birbirine karışmıştı. Hava kararmış olmasına rağmen Cengiz ışıkların tümünü açmamıştı. İçeri- de oturanlara şöyle bir göz attım; hemen solumda üç kişi oturuyordu. Bira içiyorlardı, önlerindeki tabaklarda her ne varsa bitmiş, bardakları yarıla- mışlardı. Yüzü kapıya dönük olanla göz göze geldik, beni şöyle bir süzdük- ten sonra karşısında oturanın anlattıklarına dikkat kesildi. Diğer ikisi, beni umursamamışlardı.

Benim masamda biri oturuyordu. Tanıyor muyum diye daha bir dik- katli baktım, gözüm bir yerden ısırıyor muydu? Önündeki kâğıtlara kapak- lanmış loş ışıkta bir şeyler okumaya çalışıyordu. Dalgalı ve dağınık saçlar, asık denilecek bir yüz... Hayır, gözümün ısırdığı falan yoktu, birine benzet- miştim -ama kime benzettiğimi bulamadım. Son zamanlarda insanları birine benzetip duruyordum. Oysa bu benzetmeler konusunda Nilgün’e ne çok kızardım. İzlediğimiz filmde, televizyondaki dizide hatta yolda gördü- ğü birini tanıdığımız birine benzetip dururdu.

John Lennon’ın yüzünün yarısını itip mutfağa doğru “Cengiz” diye bağırdım. İçerisi kızarmış yağ kokuyordu. “Geliyorum” diye yanıtladı beni.

Barın önündeki yüksek taburelerden birine oturdum. Omuzlarımı dü- şürerek paltomu kollarımdan aşağıya doğru kaydırdım, çıkarıp yanımdaki taburenin üzerine bıraktım.

Mutfaktan çıkıp yılışık bir sırıtışla gelip karşıma dikildi. “Şu üç deli- kanlı öğlenden gelip çöktüler. Sünger gibiler mübarekler. Bira çok da pata- tes ve sosis dayandıramadım yeminle... Delikanlıların patatesleri yanmasın, servis edip geliyorum” deyip mutfağa doğru yürüdü.

Arkasından seslendim: “Açsana oğlum şu ışıkları. Bak, benim masada oturan adam kör olacak.”

Döndü, duvardaki elektrik düğmesini çevirdi, içerisi daha bir aydın- landı. “Hani karşıya geçmeyeceğim demiştin, n’oldu?”

“Oh be Cengiz” diye seslendi benim masada oturan, “ben de kör olmaya başladığımı düşünüyordum.”

“Ne yapıyor o adam orada öyle?” dedim, Allah günah yazmasın çirkin adamı kastederek.

“Siz tanışmamış mıydınız?”

“Valla bir yerlerden ısırıyorum ama...” Adını söyledi, biraz düşündüm, hayır tanımıyordum; soyadını da söyledi, “Yok oğlum tanımıyorum. Zaten ne adı ne de soyadı insanın aklında kalır; çok yaşasın annesi-babası öyle bir isim koymuşlar ki çocuğa. Neydi, bir daha şöyle, unuttum gitti valla...” dedim. (Gazetecilerin garip huylarından biri de, birinden bahsederken adıyla soyadıyla söylemeleriydi. Ulan bir gazetede kaç tane Uğur, kaç tane Erman olur ki. “Bizim Uğur Vardan” ya da “Bizim Er man Uncu”...)

“Kitapların kralı bu adam işte” dedi, burnuyla çirkin adamı işaret ede- rek.

“Gem değil miydi o?”

“Gem mi? Yok, o kültür sanatın kralı. Gerçi şimdilerde hayatın kralı oldu ya...”

“E, muhabirlerin kralı kimdi? Olkan mıydı? Bir de Erkan Abi vardı değil mi?”

“Nereye varmak istiyorsun, anlamadım. Bütün gazetecileri soracaksın anlaşılan” dedi sonra da paltomu işaret etti.

“Ne bileyim oğlum, saçmalıyorum işte. Buraya gelip giden, tanıştığım gazetecileri bir bir sayacaktım, dur demeseydin.”

Paltomu uzattım, aldı barın arkasındaki askıya astı. “Dün akşamın et- kisi galiba. Aslı Çinar fena çarpmış seni. Ne yaptınız sabaha kadar? Terli terli su içmeseydin bari” dedi. Yüzünde o çok iyi tanıdığım hınzır gülümse- me belirdi.

“Bir bok olmadı” dedim. “Uzun uzun konuştuk.”

“Peki öyle olsun bakalım” dedi inanmamış gözlerle. “Lafa tutup durma beni oğlum tavada patatesler yandı” deyip mutfağa doğru fırladı.

Birkaç dakika sonra elinde bir tepsiyle gençlerin oturduğu masaya doğru gitti. Tabakları masaya bırakıp, boşalmış olan iki bardağı alıp bara doğru yürürken bana göz kırptı, “Geliyorum” dedi. “Şu biraları da vereyim.”

Döndüm, benim masada oturan adama bir kez daha baktım. Ne çalan müziği ne de kapı girişinde oturan delikanlıların zaman zaman kulak tır- malayan gürültüsünü duyuyordu.

Gengiz bira bardaklarını da bırakıp az öncekilerine dönmüştü.

“Ne yapıyor o orada öyle kâğıtların arasında?” dedim.

“Ya oğlum senin buraya girer girmez sorman gereken başka bir şey yok muydu?”

“Zarflar mı?” dedim yumuşak sayılabilecek bir sesle. “Biraz kaba kaça- cak ama siz kusuruma bakmayın Gengiz Bey... Zarflar sikimde bile değil.”

Kaşlarını çatarak yalandan şaşırmış gibi baktı yüzüme. Zarfları umur- samadığımı çok iyi biliyordu. “Paşa keyfin bilir. Zarflar senin umrunda de- ğilse benim hiç değil. Soran gitti, derler bizim orada.” Koltuğuna oturdu, eğilip önündeki çekmeceyi açtı, zarfları çıkarıp önüme koydu. Biri bildiği- miz mektup zarfıydı, diğeri biraz daha uzuncaydı. “Al... Ben sahibine teslim edeyim de, onun şeyinde midir değil midir beni ilgilendirmez... Uzun olan zarfı Aslı Çınar’ın şoförü getirdi. Diğerini dükkânı açınca yerde buldum. Kapının altından atmışlar.”

Uzun olanı alıp Gengiz’in meraklı bakışları altında kenarından yırttım. İçinden hamiline yazılmış bir çek çıktı. İki parmağımla tutup Gengiz’e uzattım. “Dün akşam yakmamış mıydık biz bunu?” dedim. “Demek ki dokuz canlıymış, bu kez yırtıp öyle yakahm. Bakalım yarın da gelebilecek mi?”

Çeki aldı, inceledi, “Dün gece yaktığımız çek bu... Demek ki iyi yakama- mışız” dedi yarım ağız gülerek. İkiye katlayıp bankonun üzerine bıraktı.

Mektup zarfını aldım, üzerinde adım yazılıydı. Pek de kaliteli olmayan bir tükenmez kalemle yazılmıştı. Soyadımın baş harfini yazarken kalem biraz akıtmıştı. Zarfı kenarından yırttım. “Aslı Çınar’ın şoförünün getirdiği zarftan bir çek çıkacağını tahmin ediyordum” dedi Gengiz.

“Peki ya bundan ne çıkacak?”

“Bilmiyorum. Zarfı yerden aldığımda senin adını görünce çok şaşırdım. Bir an hemen açmak istedim ama sonra vazgeçtim. Tamam, serde gazete- cilik var, meraklı kedinin tekiyim ama o kadar da olmaz dedim kendi ken- dime... Açıkçası o zarfta ne olduğunu gün boyu düşündüm ama mantıklı bir şey bulamadım. Sen ne düşünüyorsun? Ne çıkacak sence?”

Dudaklarımı bilmiyorum der gibi büktüm. “Zarfın üzerine adımı yazan her kimse yazısını değiştirmeye çalışmış ama becerememiş” dedim. (İstih- barat’tayken yüzlercesini görmüştüm. Tehdit mektupları, şantaj mektup- ları, intihar süsü verilmiş cinayet mektupları...) Zarfı bankoya koyup Gengiz’e doğru döndürdüm. “Adımın ikinci harfiyle soyadımın ikinci harfine dikkatli bak” dedim.

Dörde katlanmış bir kâğıt çıktı. Açtım. (Zarfın üzerindeki gibi tüken- mezle yazılmış bir mektup bekliyordum ama bilgisiyardan çıkış alınmıştı. Kalın harflerle yazılmış tek satır... Yazıyı önce içimden sonra da Gengiz’in duyacağı bir sesle okudum:

“Biz ona Büyük Çiftçi derdik.”

“Çiftçi mi derlermiş?”

Elimdeki kâğıdı da çeki uzattığım gibi iki parmağımla tutarak Gengiz’e uzattım. Kâğıtta yazanı okuduktan sonra arka tarafını çevirdi, sonra yeni- den yazılı kısma baktı. “Biz ona Büyük Çiftçi derdik. Ne ki bu?”

“Büyük ihtimalle Aslı Çınar’ın babasıyla ilgili bir şifre” dedim umursa- maz görünmeye çalışarak.

“Şifre mi? Şifre olduğunu nereden biliyorsun? Onu bırak, Aslı Çınar’ın babasıyla ilgili olduğunu nereden biliyorsun? Peki kim göndermiş?”

Yüzümü avuçlarımın içine alıp ovuşturdum, parmak uçlarımla gözleri- me bastırdım. “Gönderen, büyük ihtimalle adını yazmayı unutmuş” dedim dalğa geçen bir sesle.

“Çok komiksin” dedi, kâğıdı önüme atarken. “Biraz kibar ol. Her bir bok olmuşsun ama adam olamamışsın. Haklıymışsın oğlum, mağara devri adamısın sen.”

“Kızma hemen Gengiz’im.” Kâğıdı ve çeki aldım. “Ne diyorsun, giriyor muyuz bu işe? Birlikte arıyor muyuz Aslı Çınar’ın büyük ihtimalle ölmüş

babasını" dedim. İçimde tarifsiz, daha doğrusu anlam veremediğim bir he- yecan belirmişti.

"Ben ne anlarım oğlum. Arayacaksan sen arayacaksın tek başına. Polis olan sensin. Ya da ne bileyim İstihbarat'taki arkadaşlarından yardım ister- sin" dedi somurtarak.

"İki günden beri Aslı Çınar'ın teklifini kabul etmem için çırpınıp duru- yorsun ama... Kızı evime bile gönderdin oğlum, yalan mı?"

"Para iyi, iş kolay."

"Bok kolay. Şimdiye kadar kaç kişiyi buldun sen? Üstelik adam bir yıl- dan beri kayıp."

"Gümlen bozuk ama ben ne demek istediğini anladım" dedi sırıtarak. "Ne var oğlum bunda. Adamı gören, duyan, bilen var mı diye üç-beş yere soracaksın. Hem kız sana ömrünün sonuna kadar babamı ara demiyor ki, 'Bir ay ara yeter' diyor. Boş boş oturuyorsun. Vatana millete bir faydan do- kunsun. Vatanı milleti geçtim, Elif'e bir faydan dokunsun. Bilgisayar alacağım diyorsun. Var mı paran? Yok. Çektirirsin kredi kartından n'olacak ki? Peki ya sonra? 'Yahu Gengiz emekli maaşı yetmiyor valla' deyip duracaksın. Sana, haydi koçum başla ve şu işi çöz, dibine kadar in, demiyorum ki. Dediğim şu: İki yüz bini al. Kız da güzel. Hem hayatına biraz heyecan gelir, fena mı?"

"Ben hayatıma heyecan falan gelsin istemiyorum, bir. Satrançta aklını kullandığının binde biri kadar da hislerini kullanırsın; ben bu işin senin söylediğin kadar kolay olmayacağını hissediyorum, bu iki. Ben polis falan değilim, aklından, yeteneklerinden faydalanılmış iyi bir satranççıydım, bu da üç" dedim sertçe.

"Peki" dedi ellerini iki yana açarak, "peki, söylediklerimi geri alıyorum. Şimdi Aslı Çınar'ı arayıp, babasını araması için başka birini bulmasını, çeki de yine yaktığını söyleyeceğim."

"Salaklaşma Avarel" dedim yapay bir gülümsemeyle. "Yerden göğe kadar haklısın, para iyi... Bu devirde nereden bulurum ben böyle bir para- yı. Fakat iki şartım var: Birincisi sen de yardım edeceksin bana, parayı paylaşacağız. İkincisi de tehlikeyi hissettiğin anda bana dur diyeceksin. Çünkü ben tehlikeyi hissettiğim halde kendime dur diyemediğim için bugün bu haldeyim" dedim ve Gengiz'in gözlerine baktım. "Kıza gelince... Güzel kız Allah için. Hatta biraz hayvanca bakarsak bir içim su da diyebili- riz. Ama ben dersimi aldım, aşk meşk konularında başarısızın önde gideni, eli bayraklısıyım... Ne diyorsun şimdi? Top sende oğlum... Evet, de yarın başlayalım şu işe. Haklısın n'olacak ki, kızın babasını birlikte arayacağız, hepsi bu. Paranın yarısı senin diyorum, var mısın?"

"Parayı seve seve alırım da benim sana nasıl bir yardımım olabilir ki?"

"Sen benim iki şartıma evet diyor musun demiyor musun?" dedim ciddi bir ses ve suratla.

Alnındaki ter damlalarını elinin tersiyle sildi. "Ben yokum kardeşim. Seni nasıl bir tehlikenin içine doğru itiyorum bilmiyorum. Tırstım ben abi- ciğim... Baksana, daha sen işi kabul etmeden şifreli mesaj geldi bile."

"Bravo" dedim. "Göründüğün gibi değilsin, ulan uzaktan sana bakan hafıf aptal olduğunu düşünür ama fena sayılmayacak bir zekâya sahipsin. İlk mesaj geldi... Bu da şu demek oluyor Gengiz'im, birileri, benim bu işle il- gilenmemi özellikle istiyor."

"Birileri mi?" dedi şaşkınlıkla.

"Biz ona Büyük Çiftçi derdik, demiyor mu şu notta?"

"Ulan, gazetecilerin kafasının polislerin kafası gibi çalıştığını söylerler- di ama yalanmış. Tam bir polis kafası senin kafa."

Güldüm. "Bak üstüne bir kez daha bastıra bastıra söylüyorum: Ben ha- yatımın hiçbir döneminde polis olmadım Gengiz'im. Polislik kötü bir şey mi? Değil. Bak bu şuna benziyor: Sen gazeteciyim diyorsun, biri çıkıp nere- de satıyorsun gazeteleri diye soruyor... İyi satranç oynadığım için aldılar beni İstihbarat'a, hepsi bu. Ha, belki biraz da strateji bilmemden dolayı işe alınmıştım. Kafam her tür şeytanlığa da basar ayrıca."

"Peki niye emekliye ayırdılar seni? Stratejiyi bilip bilmediğin konusunda şüphelerim var ama hala fena satranç oynamıyorsun" dedi dalğa geçe- rek.

"Anladım... Kıçıma tekmeyi neden vurduklarını soruyorsun..." Bunu Gengiz'e anlatmamıştım, doğru. Sadece Gengiz'e mi, hiç kimseye anlatma-

mıştım... “Nasrettin Hoca hesabı Gengiz’in, düşmeseydim de inecektim zaten.” Soran gözlerle öylece duruyordu karşımda. “İki saattir konuşuyo- ruz senin ağzın da kurumadı mı oğlum? İçecek bir şey ver, hiç değilse bir bardak su. Kerbela mı lan burası?”

“Bira saati mi, yoksa kahve mi içersin?” dedi önündeki bira musluğunu göstererek. “Bira istersen hemen, yok eğer kahve istiyorsan mutfak orada, git kendin yap kahveni.” Söylediklerim aklını karıştırmıştı.

“Ver, bira ver, ne kahvesi bu saatte. İşe başlamamızın şerefine içelim. Kutlayalım işimizi ortak.” ‘Biz ona Büyük Çiftçi derdik’ yazan kağıdı ve çeki önüne doğru ittim, “Al şunları da çekmeceye at. Sonra da Aslı Çınar’ı ara ve işi kabul ettiğimizi söyle.”

“Şaka mı yapıyorsun ciddi misin anlamadım oğlum” dedi şaşırmış gözlerle.

“Çok ciddiyim. İstersen Elif’in üzerine yemin ederim” dedim.

Elini kaldırarak istemez der gibi bir hareket yaptı.

“Şu İstihbarat’tan kovulma hikâyemi de bu gece herkes gittikten sonra istersen anlatırım sana” dedim. Sesimdeki coşkuya ben de şaşırdım.

Pantolonunun ceplerini dıştan yokladı, sonra elini sol cebine sokup cep telefonunu çıkardı, “Al, çok istiyorsan kendin ara. Kabul ettik lafları falan da etme, kendi adına konuş” dedi telefonu bankoya bırakırken.

“Benim işim var” dedim, başımla çirkin adamı işaret ederek. “Yılmaz Güney’le biraz laflayacağım.”

“Yılmaz Güney mi?” dedi şaşkın bir halde.

“Kral demedin mi oğlum?”

“Kral mı?” derken şaşkmlığı devam ediyordu. “Ne diyorsun sen oğlum? İki dakika içinde kafa bırakmadın bende. Yok kral, yok Yılmaz Güney. Ne bunlar?”

“Şu benim masada oturan arkadaşın. Yılmaz Güney kadar çirkin. E, Yılmaz Güney de çirkin kral değil miydi?” dedim, biraz kafayı çalıştır der gibi elimle başıma dokunarak.

O kendisine çok yakışan gülümsemesi belirdi yüzünde. Şaşkmlığı - belki de biraz sinirli hali- buharlaştı, tatlı bir rahatlık geldi yüzüne. “Gel tanıştırayım sizi” dedi.

Yüksek taburenin kenarına basarak İndim. “Ona da bir bira doldur, benden.”

Sonra diğer masada oturanları kim bunlar der gibi işaret ettim. Du- daklarını büktü, “Müşteri” dedi. “Bekle, biranı da al.” İki kadeh aldı, fıçının musluğunun altına tutup düğmesine bastırdı, kadehin dolmasını bekledi. İlk kadeh taşınca diğerini tuttu musluğun altına; onu da taşırdı.

Biraları ahp çirkin kralın masasına doğru yürüdük.

15
“Sıradan bir hayat düşlemiştim... çürüdüm”

Gengiz’le beni tepesinde dikilmiş görünce şaşkınlıkla doğruldu. Üzerine eğildiği kâğıtları toparladı, “Merhaba” dedi.

Cengiz önce benim adımı, sonra onun adını söyledi, tokalaştık. “Senin- le tanışmak için çırpınan bir hayranın” dedi Gengiz. “Arkadaş gazeteci gibi görünse de bir yazar aynı zamanda” diye ekledi, elindeki kadehi masaya bırakırken. “Şu masanın üzerinde gördüğün kâğıtlar da önümüzdeki hafta çıkacak olan romanının son hali

Mahçupça gülümsedi. “Birşeyler yazmaya çalışıyoruz işte” dedi adam kâğıtları toparlamaya çalışarak. “Oturmaz misiniz?”

Oturdum. “Gengiz’in ne zaman şaka yaptığı ne zaman ciddi olduğu pek belli olmaz” dedim, sanki Gengiz’i yıllardır tanıyormuşum gibi.

“Bilmez miyim” dedi dönüp tepesinde dikilen Gengiz’e sırıtarak. “Sekiz yıl birlikte çalıştık. O kaçtı kendini kurtardı, biz gazetecilikle boğuşmaya devam ediyoruz. Daha kaç yıl boğuşacağımız da belli değil.”

“Adı ne olacak?” dedim elimdeki bira dolu bardakla kâğıtları bir kez daha işaret ederek.

“Koku” dedi.

Kadehimi masanın üzerine doğru uzattım, masada duran kadehi aldı, kadehime yaklaştırdı, sertçe vurdum. “Koku’nun şerefine.”

“Bakar misiniz?” dedi ben içeri girdiğimde göz göze geldiğimiz adam. “Bize bir tabak çerezle bir de bira verir misiniz?”

“Hemen” dedi Gengiz bizi tanıştırmış olmanın verdiği keyifli bir sesle. Parmaklarının ucunu öpüp elini masanın üstüne doğru yavaşça savurdu. “Yolu açık olsun. İnşallah yüz bin satar” dedi sonra da başıyla yan taraftaki masayı gösterdi. “Haydi bakalım muhabbetiniz bol olsun.”

“Ne anlatıyor Koku?”

“Valla öyle birkaç cümleyle özetleyebileceğim bir şey değil. En sade ha- liyle manken cinayetleri diye tanımlıyorum. Derdim sadece manken cina- yetleri anlatmak değil tabii ki. Başka şeyler var ama anlatması çok uzun sürer.”

“Sizin zamanınız varsa ben sabaha kadar dinlemeye hazırım” dedim koltuğuma biraz daha yayılarak. Gözlerine, burnuna ve ağzına ayrı ayrı ba- kmca haksızlık ettiğimi anladım. Çirkin sayılmazdı. (Annem nasıl da kızar- dı ben birine çirkinmiş dedikçe: “İnsanın çirkini olmaz. Birisinin sana çirkin dediğini düşünsene ben nasıl üzülürüm”)

“Bilmiyorum takip ettiniz mi, birkaç yıl önce art arda dört manken öl- dürülmüştü.”

Sözünü kestim. “Neydi ilk öldürülenin adı?” dedim. Hatırlamak için is- temsizce dışarıya baktım. Dışarıda yağan karı görmemle öldürülen manke- nin adını hatırlamam bir oldu. “Saniye Tuğan.”

“İlginç” dedi. Yüzünde ciddi bir ifade belirdi. “O gerçek adıydı ve sadece iki gazete gerçek adını yazdı. Diğerleri mankenlik yaparken kullandığı adı yazdılar. Bu konuyla yakından ilgilendiniz galiba. Sorsam ayıp etmiş olur muyum?”

“Özel ilgi diyelim” dedim.

(Haberi alır almaz, Oğuz abiden izin isteyip ‘Ginayetçi’lerle birlikte olay yerine gitmiştim. Kadın fena halde dövülmüştü. Her tarafı morluklar içindeydi. Başkomiser Nevzat, cesedi inceledikten sonra “Siz istihbaratçı- lar şanslısınız evlat” demişti babacan bir sesle. “Sabah sabah karşılaştığı- mız şu manzaraya bak. Kan içinde bir kadın cesedi. Yedi yerinden bıçakla- mışlar. Hangi mide dayanır buna. Sizinki temiz iş. Gelsin evraklar gitsin evraklar”)

“Ne iş yapıyorsunuz?” dedi.

Genelde bu tür sorulara öğretmen emeklisiyim, deyip kestirip atardım ama insana güven veren bir duruşu vardı. Bara girdiğim andan itibaren kanım ısınmıştı bu çirkin adama. “Emniyet İstihbarat’tan iki yıl önce emekli oldum” dedim dudaklarımdan yağ gibi dökülen bir sesle.

“Desenize romanı basmak için erken davrandık. Biraz da kurgulayarak işte o cinayetleri anlattım Koku’da. Tüh! Gengiz de hiç bahsetmedi ki siz- den. Gör ne bilgiler vardır bana verebileceğiniz...”

“Boşuna yazıklanmayın. O cinayetlerle ilgili çok fazla bir bilgim yok. Saniye Tuğan öldürüldüğünde birkaç gün cinayetçilere takılmıştım. Sonra uzaktan, dediğiniz gibi gazete ve televizyonlardan izledim. Başkomiser Nevzat bile aydınlatamadı o cinayetleri.”

“Tanır misiniz Nevzat abiyi?”

“Zaman zaman karşılaşırdık” dedim. Nevzat abi dediğine göre tanışı- yorlardı komiserlerin kralıyla. “Siz Komiser Nevzat’la tanışıyorsunuz gali- ba?” dedim merak eden bir sesle.

“Kitabı yazarken tanıştım. Muhabirlerin getirdiği ya da ajansların geç- tiği haberler pek doyurucu değildi. Cinayetlerden sonra dosyalara göz atmak için bir gün kalkıp yanına gittim, cinayetlerin romanını yazdığımı söyledim. Hiç unutmuyorum, ben cümlemi bitirir bitirmez lafı yapıştırdı: Katili bulursan bize de haber ver, dedi.”

“Buldunuz mu bari?” dedim, biramdan bir yudum daha alarak.

Güldü. “Yok canım, nerdeee... Kocaman Başkomiser Nevzat bulamadı, ben mi bulacağım. Ben kitapta elbetteki cinayetleri çözdüm. Olsa olsa böyle olmuştur diyerek bir katil yarattım. Ginayetler gerçek, katil kısmı kurgu.”

“Bir bölüm okuyabilir miyim, yoksa kitabın çıkmasını mı bekleyeyim?” dedim.

“Seve seve. İlk bölümü vereyim size” dedi. Parmaklarını ıslatıp üstten birkaç sayfayı ayırıp bana uzattı. “Ben, manken cinayetleri diye tanımla- dım ama bu bölüm benim derdimi çok daha iyi anlatıyor.”

Kadehimi masaya bırakıp, sayfaları önüme özenli bir şekilde yerleştir- dim. Kamburumu iyice çıkarıp burnumu satırlara yaklaştırıp okumaya başladım.

Sayfanın ortasına gelmiştim ama gözüm ilk cümleye kayıp duruyordu.

“İlk cümle nefismiş” dedim.

Gözlerini kapatıp açarak teşekkür etti, dudakları yayıldı. “Ben de çok severim” dedi mutlulukla.

Onun da duyabileceği bir sesle okudum ilk cümleyi:

“Sıradan bir hayat düşlemiştim... çürüdüm.”

Bir solukta bitiriverdim verdiği sayfaları. “Haklıymışsınız” dedim başımı sayfadan kaldırmadan. “Pek de manken cinayetleri gibi bir şey değil okuduğum bölüm. Devamını da merakla bekleyeceğim. Çok güzel, ellerini- ze sağlık ”

“İnşallah okuyan herkes sizin kadar beğenir” dedi mahçup bir ifadeyle.

Sayfaları toparlayıp uzattım, aldı.

Bir süre sustuk.

Siz konuştukça konuşanlardandı. “Gengiz’in diğer gazeteci arkadaşla- rına pek benzemiyorsunuz” dedim.

“Nasıl?” diye merakla sordu. “Diğerleri nasıl ki?”

“Diğerleri daha konuşkan. Bir kısmı neredeyse geveze. Siz sorulana yanıt veriyorsunuz sadece. Hem gazeteci dediğin konuşan adamdır, yanlış mı biliyoruz yoksa? Hele biri var ki, belki siz de tanıyorsunuzdur, o neden- le adı bende saklı kalsın, susturabilene aşk olsun.”

“Ben çok da gazeteci sayılmam o zaman... Sorulana yanıt vermeyi severim, fazlasını anlatmayı değil. Gerçek anlamda da gazetecilik yapmıyo- rum zaten beş-altı yıldır. Kitap ekiyle uğraşıyorum daha çok. Bilmem hiç gördünüz mü hazırladığım eki?”

Başımı hayır anlamında salladım. “Belki bu da benim ayıbım ama neredeyse iki yıldan beri gazete okuduğum yok, inanın” dedim. Konuyu değiş- tirmek için “Sizi burada daha önce hiç görmedim, yanılıyor muyum?” diye ekledim.

“Benim hafıza berbat” dedi ellerini iki yana açıp gülümsemeye çalıştı. “Daha önce karşılaştık mı bilmiyorum. Belki de karşılaştık ama ben unut- tum. Buraya dördüncü ya da beşinci gelişim” dedi ve birden sustu, sonra gülerek konuştu: “Belki de Nevzat abiye geldiğimde görmüşsünüzdür beni.” Yerde duran çantasını aldı, içinden büyükçe bir zarf çıkarıp, masada duran kâğıtları toparlayarak zarfa yerleştirdi. Birasından büyükçe bir yudum aldı. “Romanımı beğendiğinize sevindim, sizinle konuşmak da ayrıca keyifliydi. Bugün çok kalamayacağım ne yazık ki. Başka bir gün oturup

şu Emniyet İstihbarat'tan konuşmak isterim sizinle. İlginç bir meslek olmalı."

"Olur, konuşuruz" dedim.

Çirkin değildi. Yüzünün sert bir ifadesi vardı ama kesinlikle çirkin de- ğildi. Gözüm ahştıkça çirkinliği de erimişti sanki. "İstihbarat'tan olduğu kadar kitaplardan da konuşuruz umarım" dedim.

Çantasının fermuarını kapattı. Ayağa kalkıp, koltuğun arkalığındaki paltosunu aldı, yavaş hareketlerle giyindi. "Çok memnun oldum, görüşmek üzere" dedi tokalaşırken. Masada duran kadehini aldı. "Son yudumu da Gengiz'le içerim." Gülümsemeye çalıştı. Gülümsemiyordu da acı çekiyor- muş gibiydi. "Kitap haftaya basılmış olur. Size bir tane bırakırım, Gen- giz'den alırsınız" dedi ve bara doğru yürüdü.

16

Bazen bir uçurum kalır...

Gözlerimin dışarıdaki kara takılmış olduğunu, zihnimin de eline geçirdiği dev bir baltayla içimden başlayarak beni paramparça etmeye başladığını fark ettim. Böyle yalnız kaldığım anlarda hiç durmadan kendimi yargılayıp durmaktan bıkmıştım. Beynim biraz kıpırdamam için isyan edip çığlıklar atıyor ama bedenim buna en ufak bir tepki vermiyordu. Koku'nun başlan- gıç cümlesindeki gibiydi; ben de sıradan bir hayat düşlemiştim ama düşle- diğim o sıradan hayatı gerçekleştirmek için pek de bir çaba göstermemiş ve ben de çürümüştüm. Sıradan bir hayatı istemenin bile bir çaba gerektir- diğini biliyordum oysa.

Satrançta çok iyi şeyler yapmıştım, devamını getiremedim...

İstihbarat'ta başarılı işlere imza atmıştım ama devamını getirmeme izin vermemişlerdi.

Evliliğimi sürdürememiştim ama bu yalnızca benim hatalarımın bir sonucu değildi; ilişkimizin çürümesinde Nilgün'ün rolü daha büyüktü.

Evet, kendimi sorgulayıp durmaktan bıkmıştım, bara doğru döndüm, gözlerim Gengiz'i aradı. Oturup konuşmalıydık ama girişteki delikanlılar hälä bira içiyordu ve bu arada barın önünde hatırı sayılır bir kalabalık vardı. İki erkek, üç kız Gengiz'le tatlı bir sohbete tutuşmuş, zaman zaman kahkahalar atıyorlardı.

Yalnızlığım kabak gibi ortadaydı ama şu çocuk masallarındaki gibi bir kabak; seni yiyeceğim, diye pis pis sırıtıyordu. 4Г1е ev arasına sıkışmış bir hayat... Daha ne kadar buralara saklanıp duracaktım? Evde, duvarların sessizliğine, bir yıldan beri de burada Gengiz'in hoşgörüsüne sığınıp dur- muştum. Şu bir yıl içinde bir kere olsun yardım etmek geçmemişti içimden Gengiz'e. Haftada birkaç gün gelip şu masaya çöreklenip, acizliğimi sergi- leyerek onun merhametine bırakmıştım kendimi. Allahı var Gengiz de bir gün bile bunu yüzüme vurmamış, zaman zaman benim bu durumu ima et- meme de "Salaklaşma" demekten öteye geçmemişti.

Hayatımın, başı ve sonu belliydi; hiç olmazsa ortasını kaçırmamalıy- dım. Bardağımdaki birayı hiç zorlanmadan kafama diktim, kalktım. Haya- tımın ortasındaydım ve artık daha fazla çürüyemezdim. Doğru, insanın ha- yatında bazen bir uçurum kalırdı ama benim o uçuruma doğru yürümeye ve kendimi kuru bir dal gibi sonsuzluğa bırakmaya hiç niyetim yoktu.

Hayata daha sıkı sarılmak, kök salmak için insanın acılara, -hatta bazen büyük ve dayanılması zor acılara- katlanması, o hayatı gerçekten, içini doldurarak, anlamlandırarak yaşaması birinci şarttı. Bu acıları yaşar- ken de kendine acımaması gerekiyordu. Bu öylesine ince ve görünmez bir çizgiydi ki bazen bu çizgiyi geçip gittiğimiz oluyordu. Ve sanırım ben ken- dime çok fazla acımıştım. Şu küçücük kar tanelerinin bile mutlu ettiği ben, bütün hayatı ıskalamak üzereydim.

Kalktım...

Kapıya doğru yürürken Gengiz'in bana baktığını fark ettim. İşaret par- mağımla, biraz dolaşıp geleceğim der gibi havada bir yuvarlak çizdim.

Kapıyı açtım, soğuk ve kar kucakladı beni. Derin bir nefes aldım. Birkaç kar tanesinin düşmesi için avcumu açtım; avcuma düşen tanelerden bir tanesi hemen erimedi. Burnuma doğru yaklaştırdım. Kar tanesinin ku- lağına fısıldadım: Aslı Çınar'ın babasını bulmak için harekete geçiyoruz, haydi takılın peşime...

17
“Aslı Çınar’ın babasını birlikte arayacağız”

“Nereye kayboldun oğlum?” dedi Gengiz.

41’e soğuktan donmuş olarak dönüp, barın önündeki yüksek tabureye tırmandım. Dışarıda üstümü başımı silkelemiştim ama hala üzerimde kar taneleri vardı.

Pazartesileri pek bir yoğunluk olmazdı 41’de. Oysa bazı haftalar, cuma öğleden sonradan pazar gecesine kadar ana baba gününe dönerdi. Özellik- le de cuma ve cumartesi geceleri tam bir şenlik yeriydi 41. Masalara sığmayanlar barın önüne yığılıyorlardı. (Gazeteci tayfası ayakta doğmuştu, ayakta yaşıyor, ayakta içiyordu.) Gengiz’in Hüdaverdi adını taktığı üniversite öğrencisi Emre, bu üç gece boyunca arı gibi çalışıyor, Allahı var işi kotarı- yordu.

Kalabalıklar bana göre olmadığı için ben pazartesi, salı ve çarşambala- rı tercih ediyordum 41’e gelmek için. Bu günler pek yoğun olmuyordu, Gen- giz’le karşılıklı oturup iki satır laflıyorduk.

Diğer günler sabahlara kadar Gengiz’in önerdiği ya da ‘Koleksiyonum- dan, geri isterim’ diyerek getirdiği filmleri izleyip kitapları okuyordum. Gündüzleriyse uyuyabildiğim kadar uyuyup, uykusuz gecelere hazırhk ya- pıyordum. Kadıköy’e inip deniz kenarında çay-kahve içebileceğim yerlere takılıyordum en fazla... Kimi geceler de kumanda elimde o kanal senin bu kanal benim bıkıp usanıncaya, televizyondan nefret edinceye kadar zapla- yıp duruyordum. Hepsinden sıkıhnca da oturup kendi kendime satranç alıştırmaları yapıyordum.

“Hayrola, ben olmayınca sıkıldın herhalde. Yoksa beni arayan soran biri mi var yine?”

“Arayan soran kimse yok da, öyle birdenbire çekip gidince...”

Gümlesini bitirmeden kestim sözünü. “Bir tur atıp geleceğim, dedim ya.”

“Ne turmuş böyle? Neredeyse üç saat oldu be kardeşim” dedi saatine bakarken. “Hatta üç saatten de fazla. Saat on bire geliyor be.”

“Kabul et Gengiz’im” dedim tatlı bir dille. “Biz seninle karı koca gibi olduk artık. Ne birbirimize tahammül edebiliyoruz ne de birbirimizden ayrı kalabiliyoruz.”

“Defol git başımdan, ne karı-koca olacağım seninle. Benim aslanlar gibi sevgilim var, karı-koca olacaksam onunla olurum. Senin gibi kil yumağına mı kaldım. Kil yumağı dedim de, ne o hacca falan mı gideceksin, kessene şu sakalları” dedi. Bunu söylerken yine gözleriyle güldü.

“Vay, demek aslanlar gibi sevgilin var ha! Ne oldu, hani bir süre görüş- memeye, ne diyordu Yasemin, ilişkiyi dinlendirmek miydi neydi, ona karar vermiştiniz, vazgeçtiniz galiba?”

“Yok oğlum, aslan gibi sevgilimi lafın gelişi söyledim. Yoksa ilişkimiz iki seksen uzanmış bir halde dinleniyor. Bundan sonra bir bok olur mu diye sorarsan eğer o da çok zor, bence dinlendiği yerde de kahr. Rahvan gitsin moduna çoktan geçtim ben... Boş ver şimdi bu ince işleri de, sen nereye kayboldun onu söyle?”

“Minik bir tur attım. Yürürken daha iyi düşünürmüş insan ben de bunu test etmek için Aslı Çinar işini son bir kez daha gözden geçirmeye karar verdim. Buradan çıkıp Galatasaray’a kadar yavaş yavaş yürüdüm. Baktım hem zemin hem de hava şartları yürümeye müsait, devam ettim, ver elini Boğazkesen. Tophane’ye inince de...”

“Bırak şimdi bana sokak adları saymayı” diye kesti sözümü. “Ne düşündün Aslı Çınar’ın babasını arama konusunda? Onu söyle. Bana ne senin turistik gezinden...”

“Ne düşündüğümü biliyorsun ya Gengiz’im” dedim şirin olmaya çalışa- rak.

“Eh be kardeşim, bir dediğin ötekini tutmuyor ki. Akşam bir hışımla geldin, yok ara Aslı Çınar’ı, yok birlikte yapacakmışız bu işi, deyip durdun. Yahu on yıl istihbaratçıhk yaptım diyorsun, kapının altından atılmış bir zarf ilgini bile çekmiyor... Sen ciddi ciddi ne düşünüyorsun söyle bakalım bana. Ne düşündün turistik gezin sırasında?”

Sinirlenmişti anlaşılan. Gengiz'in sinirlendiğine çok az şahit olmuş- tum. Şu an bana da iyiden iyiye sinirlenmişti.

"Karar verdim, Aslı Çınar'ın babasını arayacağım" dedim sinirini biraz olsun yatıştırmak için sesime ciddi bir hava vererek. "İki günden beri sü- rekli düşünüp duruyorum; bu iş bir anlamda beni yeniden hayata bağlaya- cak. Yerden göğe kadar haklıymışsın sen, bu hayatta beni heyecanlandıra- cak hiçbir şey kalmamış. Turistik gezim sırasında da işi nasıl yapacağımızı düşündüm ama dediğim gibi, sen de bana yardım edeceksin."

Gözlerini gözlerime dikti, ben sana yardım falan edemem, diyeceğini anladım. "Dur, sözümü kesme" dedim. "Senin yardımın daha çok manevi yardım olacak. Yani işi ben bildiğim yöntemlerle kotarmaya çalışacağım sen de bir tür akıl danışmanı olacaksın. Kız bana bir ayını bu işe ayır dedi, ben de senden bir hafta istiyorum. Bir hafta yardım etmen için de sana yüz bin lira teklif ediyorum" dedim son cümlemi söylerken biraz cıvıtarak.

"Başlatma yüz bininden de parasından da. Benim sana nasıl bir yardımım olacak, ne akılı danışacaksın bana? Benim senin başının etini yiyip durmamın bir tek nedeni var onu da sen turistik gezin sırasında kavramış- sın anlaşılan. Evet, şimdi şöyle bakalım, tam olarak ne istiyorsun benden?"

"Tamam ortak" dedim göz kırparak. "İşi kabul ettin ve şartları konuş- mak istiyorsun."

"Oğlum biraz ciddi olamaz mısın sen? Seni İstihbarat'tan niye şutla- dıklarını anlamaya başladım."

"O halde bu gece, bu işi nasıl yapacağımızı konuşabiliriz. Bir şişe viski aç, ama param yok hesabıma yaz" dedim. Bunu söylerken sağ elimin par- maklarının sakallarımı usul usul okşadığını fark ettim.

Elini geç bunları der gibi havada birkaç kez salladı. "N'oldu papaz efen- di? İşi daha yeni kabul ettin, viskiler açtırmalar falan. O çeke güveniyorsun galiba" dedi.

"Evet o çeke güveniyorum. Küllerinden doğan çeke."

"Viskiyi dün gece fazla kaçırmışım, ben bugün bira içeceğim."

"Gengiz'im ben ödeyeceğim diyorum. Sen boş yere kasma kendini."

"Ödeyecekmiş... Bira istiyor musun istemiyor musun? Yok viski miski. Hem ne demişler borca içen iki kere sarhoş olur..."

Kararlıydı. Eh ne yapalım biz de bira içerdik. "Ver bakalım, bol köpüklü olsun ama..."

Bardağı doldurmasını bekledim, "Şimdi, satranç oynuyor gibi düşüne- lim; ilk hamlemizi rakibimize ya da rakiplerimize göre oynayacağız" dedim.

"Rakipler mi?"

Arjantini kulpundan kavradım, "Şunlardan birer yudum alalım da hem boğazımız kurumasın hem de muhabbetimize tat katsın."

Bardağını gönülsüzce bardağıma değirdi. "Kimmiş bu rakipler? Bildi- ğin bir şey mi var?"

"Biz ona Büyük Çiftçi derdik, yazan zarf klmden ya da kimlerden geldi dersin Gengiz'im?"

Şaşırarak baktı.

"Bahk yemeni tavsiye ediyorum. Hamsi şu sıralar mis gibi. Hoş sen bu yıl Marmara'nın tüm mahsulünü yesen bile faydası olur mu tartışılır" dedim keyifle. "Ayrıca abiye bir daha da ulan deme..."

"Senin masaya mı geçsek, orada rahat mısın sen?" dedi benim sululuğumu önemsemeyerek.

"Rahatım" dedim artık ciddi konuşacağımı işaret eden bir ses tonuyla. "Bu işi neden kabul ettiğimi biliyorsun artık. Peki neden bu kadar zor kabul ettim, işte şimdi sana onu anlatacağım. Ahmet Çınar'ın ortadan kay- bolmasının altından ne çıkacak bilmiyorum. Aslında şu zarf gelinceye kadar kendime göre daha basit şeyler düşündüm: Adam oldukça zengin, bu nedenle de fıdye için kaçırılmış olabilir; kaçırdılar, adam dişli çıkınca da bastılar kafasına kurşunu hop denize ya da bir çöplüğe sallayıverdiler ce- sedi. Ya da iş bir düşmanlık işiydi falan filan. Bu gibi durumları çoğalttıkça çoğaltabilirim... Dün akşam Aslı Çınar'ı benim eve göndermen bir anlamda iyi oldu. Kız laf arasında söyledi ama bu benim için çok önemli. Beni Aslı Çınar'a kim önermişti? Oğuz Sipahi. Kız para işini kendisinin düşündüğü- nü söylüyor ama hiç sanmıyorum. Oğuz Sipahi'nin kıza adımı verdikten sonra şöyle dediğine kalıbımı basarım: 'Beyoğlu'nda bir bara takılıyor, işi gücü de yok. Biraz para teklif edersen sana hayır diyemeyecektir.' İşin
içine Oğuz Sipahi giriyorsa iki seçenek var demektir. Ya iş çok basit ve Oğuz Sipahi benim para kazanmamı istedi ya da çok karmaşık ancak benim çözebileceğimi düşünüyor. Yani?" dedim ve beni pür dikkat dinleyen Gengiz'in gözbebeklerine baktım.

Ellerini iki yana açtı. "Yani, ne?"

"Yanisi şu; Oğuz Sipahi, Ahmet Çinar'a ne olduğunu biliyor."

“E, niye kıza babasına ne olduğunu söylemedi de sana gönderdi? Man- yak mı bu adam. Hem Oğuz Sipahi ile Ahmet Çinar sekiz-on yıldır falan da tanışıyorlarmış.”

“Dur, dur, dur. Sen nereden biliyorsun bunu?”

Hınzırca sırıttı. “Tüh, fena yakalandık” dedi. “Benimki tam bir salaklık belgesi oldu, karşımda eski bir istihbaratçı olduğunu unuttum bir an... Kızma ama, dün kız buraya geldi; seni ikna etmem için ağlayarak yalvardı. E, benimki de gazeteci merakı, özellikle neden seni seçtiğini sorunca, o da anlattı.”

“Güzel” dedim, arjantinimden bir yudum aldım, “demek ki olayla ilgili üç aşağı beş yukarı aynı şeyleri biliyoruz.”

Başını hafifçe salladı. “Peki şu notu da Oğuz Sipahi mi gönderdi diyor- sun sen şimdi?”

Bu kez ben başımı salladım. “Bir ihtimal” dedim. Elini çekmeceye doğru uzattı, “Zarfı çıkaracaksan hiç çıkarma. İlgisi yok, zarfın üzerindeki el yazısı Oğuz Sipahi’nin el yazısı değil.”

“Zarfı kapının altından kendisi getirip atmadığına göre şöyle bir şey olabilir: Güvendiği birine ‘Al bu zarfı, üzerine de şu ismi yaz ve götür şura- daki barın kapısının altından at’ demiştir.”

Güvendiği biri mi? Oğuz Sipahi hayatında kendisinden başka hiç kim- seye güvenmemiştir. Ama başka bir açıklaması da olamazdı. “Öyle olması büyük ihtimal” dedim.

Herhangi bir şey söylemedi ama gözlerime öyle bir baktı ki, ne oldu şimdi bu iş burada bitti mi dediğini anladım.

“Hayır” dedim. “Bu iş burada bitmedi. Ben paramı almaya bakarım. Ama aldığım paranın da hakkını veririm.”

Kambur oturmaktan şırtım ağrımıştı. Ellerimi yumruk yapıp şırtımın ortasına masaj yapar gibi bastırdım.

“Paranı almaya mı bakarsın? Para ve sen?” dedi inanmamış gözlerle bana bakarak. “Peki bu zarfı Oğuz Sipahi’nin gönderip göndermediğini nasıl anlayacağız?”

“Bunu öğrenmemiz mümkün değil” dedim. Bunu söylerken de aklıma gelen şeyi yapıp yapmamak konusunda kararsız kaldım. Ama bu zarfı buraya Oğuz Sipahi’nin gönderip göndermediğini öğrenmenin başka yolu da yoktu. “Gep telefonunu versene” dedim Gengiz’e.

Pantolonunun ceplerini yoklarken anlamamış gözlerle bana baktı. Bilgisayarın yanında bulduğu telefonunu uzatırken “Hayrola” dedi.

“Oğuz Sipahi’yi arayacağım. Abi sen bugün sabah bana böyle bir zarf gönderdin mi, diye soracağım.”

Aklımdaki numaraları tuşlayınca Aslı Çinar yazısı belirdi telefonun ekranında; yeşil tuşa basıp telefonu kulağıma yapıştırdım. Büyümüş gözle- riyle bana bakan Gengiz’e göz kırptım.

Dördüncü çalmada açtı. “Gengiz Bey merhaba, naşılsınız?” dedi. Sesi, normalden daha ince geliyordu telefonda.

“Dün akşam telefonu ben de Gengiz diye açmıştım, ne tesadüf değil mi?” dedim.

Sesimi alınca, büyük bir şaşkınhkla “Aaa, siz miydiniz?” dedi. “Sizin olabileceğiniz aklımın ucundan bile geçmezdi.”

“Müsait misin?” diye sordum şaşkınlığından kurtulması için.

“Elbette, buyrun sizi dinliyorum” dedi. Sesindeki titremeden ilk şaş- kınlığının yerini heyecanın aldığını anladım.

“Şu an itibariyle teklifini kabul ediyorum ve senden hemen yapmanı istediğim bir şey var.”

“Çok sevindim, inanın beni çok mutlu ettiniz. Size ömrümün sonuna kadar minnettar kalacağım, çok teşekkür ederim.”

Bıraksam birkaç dakika daha teşekkür faslına devam edecekti. “İste- ğim şu” dedim ve bilerek minik bir boşluk verdim.

“Dinliyorum” dedi.

“Biliyorum, saat oldukça geç. Bu saatte olur mu falan deme sakın. Yapacağın şu: Oğuz amcanı arayıp, beni bulduğunu ama teklifini kabul etmediğimi söyleyeceksin. Kendisini bu saatte aramanın nedeni de başka bir isim önerip öneremeyeceği olacak. Başka bir isim önermesi için de biraz ısrarcı olmanı istiyorum” dedim sert bir öğretmen edasıyla. “Telefonunu bekliyorum.”

Telefonu bankonun üstüne koydum. Kafası en az Aslı Çinar kadar ka- rışmış olan Gengiz’e döndüm “Sen de mi şaşırdın?” dedim.

“Hem de nasıl” dedi. “Küçük dilimi yutacaktım neredeyse.”

“Yutma” dedim. Telefona parmağımla sertçe dokundum; fır fır dönen telefonu işaret ederek “Eski bir model mi bu?” dedim.

“İki yıldır kullanıyorum. Artık eskidi sayılır” dedi.

“Bak” dedim az önce telefona dokunduğum parmağımı kafama tik tik vururak, “bu kafa zehir gibi çalışır. İki dakika önce sorsaydım aynı soruyu, sana ne oğlum modelinin eski mi yeni mi olduğundan, diyecektin eminim. Ama şimdi pat diye yanıt verdin soruma.”

“Haklısın, iki dakika önce sorsaydın aynen söylediğini söylerdim” dedi Gengiz. “Üstelik ben o kafanın zehir gibi çalıştığından bir an bile şüphe et- medim ki.”

Telefonun sesiyle birlikte ekran işığı da yandı. Aslı Çinar yazısını gö- rünce, “Beni arıyorlar canım” dedim Gengiz’e. Telefonu açıp kulağıma dayadım. “Oğuz amcanın telefonu kapah galiba” dedim.

“Yok, açık” dedi Aslı.

“Evet” dedim merakla.

“Telefonu Oğuz amca değil yardımçısı açtı.”

Şaşırma sırası bendeydi anlaşılan. “Yardımçısı mı?” dedim.

“Evet yardımçısı” dedi. “Sesinden tanıdım. Geçen gün aradığımda da o açmıştı telefonu. Ben Ahmet Çınar’ın kızıyım, deyince Oğuz amcaya ver- mişti telefonu. Oğuz amcanın evine gittiğimde de o karşılamıştı beni. İri- yarı, otuz-otuz beş yaşlarında esmer bir adam.”

Adamın kim olduğunu, tanıyıp tanımadığımı merak ettim ama sorularımı sonraya sakladım. “Ne dedi yardımçısı? Oğuz Bey uyuyor muymuş?”

“Hayır” dedi çatlak bir sesle. “Hastanedeymiş.”

“Hastanede miymiş?”

“Evet.”

“Tam olarak ne dedi şu yardımçı?” dedim.

“Ben Oğuz amcanın evinden ayrıldıktan bir saat sonra tansiyonu ve şekeri yükselmiş. Hemen acile kaldırmışlar. O günden beri de hastanedeymiş. Eğer doğru anladıysam hastanenin adı da İbni Nefıs’miş. Tansiyonu da şekeri de hala yüksekmiş. Yoğun bakımda tutuyorlarmış.”

“Peki Ash’cığım” dedim şaşırdığımı belli etmeyen bir sesle. “Çok teşek- kür ederim. Biliyorum kafanda onlarca soru var. Ama şu an bir tekine bile yanıt veremem. Yarın saat tam on ikide, kırk birde ol” dedim, sonra da ki- barca ekledim “lütfen.”

“Peki, olurum” dedi.

“İyi akşamlar.”

“Size de iyi akşamlar, yarın görüşürüz.”

Telefonu kapatıp, Aslı’yla yaptığımız konuşmadan kendisine göre bir sonuç çıkarmaya çalışan Gengiz’e uzattım.

“N’olmuş” dedi merakla.

Aslında neler olduğunu anlamıştı ama bir de benden duymak istiyor- du. “Oğuz abi hastanedeymiş. Yoğun bakımdaymış” dedim. İnsanoğlu böy- leydi işte. İki yıldan beri nefret ettiğim adamın hastanede olduğunu öğre- nince birdenbire yumuşamış, hatta ona acımıştım. İki yıldan beri adını her anışımda olduğu gibi Oğuz Sipahi dememiş, Oğuz abi demiştim.

“Yardım istemeye gittiği gün Aslı evden ayrılır ayrılmaz fenalaşmış ve hastaneye kaldırmışlar Oğuz Sipahi’yi. O günden beri de hastanedeymiş” dedim. “E, yaşı neredeyse yetmiş oldu. Ne demişler en büyük hastahk yaş- lılıktır”

“Üzüldün bakıyorum” dedi Gengiz.

“Bilmem... Üzüldüm galiba” dedim. Sonra da bana bir an yersiz gelen üzüntümün açıklamasını yaptım kendi kendime: “Ne de olsa on yıl birlikte çalıştık, neredeyse yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmedi.”

“Bak şimdi, ben de üzüldüm” dedi Gengiz üzüntümü paylaşmak için.

Biralarımızdan birer yudum aidik.

Cengiz yüksek taburesinde bacak bacak üstüne attı, ben dirseklerimi bankoya koyup yüzümü avuçlarımın arasına aldım.

“Annem ve babamın ölümünden sonra birdenbire büyüdüm. On dört yaşında bir

çocuk gibi değildim artık" dedim. Kendimi birdenbire teyzem- lerin evinde buldum. "Bir akşam enişteme, ben yatılı bir okula gitmek isti- yorum, dedim. Teyzemle birlikte şaşkmlıkla bana baktılar. Bir süre ne di- yeceklerini bilemediler. Dilleri damakları kurumuştur eminim. Teyzem ta- mamen dağılmıştı, eniştemse biraz daha erken toparladı kendini, neden, diye sordu, yoksa bizden memnun değil misin? Zaman zaman bu konuş- mamızı da düşünürüm, bacak kadar bir çocukken enişteme ne kadar büyük yanıtlar vermiş, ne büyük laflar etmiştim. Ne ilgisi var enişte, burada elbette ki çok mutluyum. Sen baba oldun bana, teyzem anne. Deniz ab- lamla Ogün'ü, eğer olsaydı öz kardeşlerime bile değişmezdim. Her ikisi de benimle her şeylerini paylaştılar, sizden bir şey isteyeceklerse önce benim için istediler. O kadar istemem dememe rağmen Deniz ablam odasını bile verdi bana... Bundan böyle benim ailem sizlersiniz, bunu da biliyorum. He- pinizi çok seviyorum. Ama artık ben kendi yolumu kendim çizmek istiyo- rum... Küçük bir çocuk değilim artık, eylülde liseye başlayacağım... Canım teyzem, oturduğu yerden usulca kalkıp gelip yanıma oturmuştu. Güzel oğlum, demişti annemin sesi ve sıcaklığıyla. Biz mi bir kusur ettik, kardeş- lerin mi, şöyle bana. Mesele neyse hemen hallederiz. Küçücük bedenimi koltuğunun altına ahp başımı okşamış, durup durup öpmüştü beni. Sen bana annenden yadigarsın. Hiç gönderir miyim ben seni yatılı okullara. Deniz ablan, sen ve Ogün bu evde okuyacaksınız. Liseyi bitirince üniversite için zaten bizi bırakıp gideceksiniz. Ben yatılı okula gideceğim lafını da bir daha duymak istemiyorum. Tamam mı akıl küpüm... İlk kez adımı söyle- meyip, annem, babam ve teyzem gibi güzel oğlum demişti eniştem de. Tey- zen haklı güzel oğlum. Bunu daha önce de konuşmuştuk seninle. Ne yapa- lım kaderimiz böyleymiş; Allah'tan gelene isyan edilmez. Bunu böyle kabul edeceğiz. Ben babanım, teyzen de annen, bu böyle... Teyzem ağlamaya baş- lamıştı. Annemie babamın ölümünü ne eniştem ne de teyzem kabullenebil- mişti. Ölümlerinden söz açacakları zaman, 'o kaza' diyorlardı... O kaza da ne yapalım ki Allah'tan geldi. Kaderimize böyle yazılmış... Diyelim ki, o ka- zayı eniştenle ben geçirmiş olsaydık ve Deniz ablanla Ogün de sizinle kal- saydi; sen izin verir miydin Deniz ablanın ya da Ogün'ün böyle bir isteğine; kendini bizim yerimize koy, der demez teyzem ben de başlamıştım ağlamaya. Yapma bir tanem, bu sözü ne sen söylemiş ol ne de biz duymuş olalım. Hatta bu geceyi hemen çıkarıp atalım kafamızdan, tamam mı benim ceyla- nım, tamam mı şeker küpüm... Eniştemin de gözleri dolmuştu, bana ve tey- zeme hissettirmeden sildi gözlerini... Beni anlamanızı istiyorum. Tamam siz benim hem annem hem de babamsınız. Teyzemin, senin, Deniz abla- mın, Ogün'ün beni gördükçe üzülmenizi istemiyorum. Ben kabul ettim an- nemle babamın öldüğünü, geri gelmeyeceklerini biliyorum."

Gözlerimden akan yaşlar sakallarımın arasına girip çenemden göğsü- me akmaya başlamıştı. Bardağımı ağzıma dayadım ve nefesim kesilinceye kadar içtim, dibinde bir yudum kalmıştı derin bir nefes ahp onu da kafama diktim. "Doldur bakalım bir köpüklü daha" dedim Cengiz'e. O da ağlamıştı. "Kusura bakma Gengiz'im" dedim. "Annemie babamın ölümü aklıma gel- dikçe tutamıyorum kendimi, zırıl zırıl ağlıyorum."

Hiçbir şey söylemedi Cengiz. Parmakuçlarıyla gözyaşlarını sildi, sonra da bardağımı doldurdu.

"Arjantin de arjantinmiş yani" dedim. "Var mıydı bunun daha büyüğü?"

Solumda, bankonun üstünde duran peçete demetinden birkaç tane çekti, gözlerini kuruladı. "Daha büyüğü var" dedi, acı bir tebessümle. "Ona da Brezilya diyorlar."

Köpüklü biramdan bir yudum daha aldım.

"Sonra" dedi Cengiz. "Eniştenle teyzene nasıl kabul ettirdin? Enişten belki ama teyzen nasıl kabul etti yatılı okula gitmeni?"

Ne sağaltabilirdi ki yaramı, ağlamaktan başka. Ne? Zamanmış bütün dertlerin ilacı, belki ama o da yalan. "Anlatırım ama sen yine ağlarsın" dedim işi şakaya vurarak.

Omuzlarını silkti.

Döndüm John Lennon'a baktım... "Fazla üzerime düştükleri için yatılı okula gitmek istedim belki de" dedim. "Onların bana özenli davranışlarından olacak annemle babamın öldüğünü hatırlıyordum hep. Bunda onların suçu yok, onlar ister istemez bana özel bir ilgi gösteriyorlardı. Hatta bazen çocuklarına göstermedikleri özeni gösteriyorlardı bana. Zihnimi bir an bile terk etmeyen bir düşünceydi annemle babamın ölümü... En sonunda baktı- lar ki ben kararlıyım. Zaten okuldaki öğretmenlerimden birine, kulakları çınlasın Türkçe öğretmenim Zühal İpek'e söylemiştim, o da annesi ve babası olmayanlar için devletin böyle bir kolayhk tanıdığını söylemişti... Yaz tatilinde de eniştemle teyzemi bu fikre iyiden iyiye alıştırdım. Kahrsam daha da mutsuz olacağımı anlamışlardı artık. Eniştem gerekli işlemleri yaptı, eylül ayında ver elini Malatya. Teyzem yazık, söylenip duruyor, oğlum Ankara nere Malatya nere; biraz daha sabret enişten yakın bir yere yaptırsın kaydını, diyor ama ben Nuh diyor peygamber demiyorum. O zamanlar her ilde yatılı okul yok muydu neydi? Niyeyse bana Malatya çık- mıştı. Acayip güzel bir okuldu Turan Emeksiz Lisesi."

Cengiz sigarasını yaktığı kibrit çöpünün iyice yanmasını bekledi, par- maklarının ucu yanmaya başlayınca da boş kül tablaşma bıraktı.

"Eski solçu, bilir misin Turan Emeksiz'i?" dedim.

Başını salladı. "Bilirim" dedi. "Bizim neremiz solçu oğlum. Solculuğu- muz üniversite solculuğu; öğrenci derneği solculuğu daha doğrusu. Üni- versiteyle birlikte solculuk molculuk da bitti."

Üniversiteyle birlikte biten solculuk konusunu birkaç kez konuşmuş- tuk. Liseye başladığım günlere dönüp, konuşmaya devam ettim. "Müdür, öğretmenler ve pansiyonda kalan büyük abiler falan, lan Gengiz, bak şimdi geldi aklıma, okulun hemen yanında bir binada kalıyorduk biz yatılılar ve o binaya da pansiyon diyorduk. Var mı onun başka bir adı?" dedim.

Dudaklarını büktü. Sadece 'bilmiyorum' değil, sen anlatmana devam et, demekti bu biraz da.

"Turan Emeksiz'in kim olduğunu, okula neden onun isminin verildiğini kimse bilmiyordu çevremde. Benim bu küçük merakım büyük abilerin ku- lağına da gitmişti. Bir akşam büyük abilerin beni çağırdığını söylediler. Basket sahasının yanındaki ağaçların altında konyak içiyorlardı. Turan Emeksiz'i neden merak ettiğimi, sordular. Ben de, okuduğum okulun adını merak ettiğimi söyledim. Siktir et, önemli biri değil, bildiğin komünist, yani vatan hainiinin tekiymiş; bu Malatya'nın solçuları da tutup bu okula onun adını vermişler, zaten yakında değişecekmiş okulun adı, sen böyle şeylere kafanı takma okumana bak, demişti biri. Anan yok baban yok, daha bu yaştan komünist olmaya niyetlenme istersen, demişti bir başkası... Neyse ben günün birinde okulun kütüphanesinde, kimselere çaktırmadan öğren- miştim Turan Emeksiz'in kim olduğunu."

1960 yılında, Beyazıt Meydanı'nda yirmi yaşında, polisin açtığı ateş sonucu öldürülmüş üniversiteli bir gençti Turan Emeksiz. Malatyalı olduğu için de ismi liseye verilmişti. 12 Eylül darbesinden sonra okulun adı Malatya Lisesi olarak değiştirilmişti. Okulun bulunduğu caddenin ismi de Turan Emeksiz Gaddesi'ydi, darbeden sonra o caddeye de Milli Egemenlik Gadde- si adı verilmişti.

"Biz senin gibi padişah eşlerinin yaptırdığı okullarda okumadık oğlum" dedim, Pertevniyal Lisesi'nde okumuş olmakla zaman zaman övünen Gengiz'e. "Sen pilav günlerine gitmiyorsun galiba..."

"Yemişim pilavını da, gününü de, okulunu da" dedi hoşnutsuzlukla. "Polonya'da karşılaşmıştınız Oğuz Sipahi'yle ilk kez değil mi?" Konuyu de- ğiştirme, demekti bu da...

"Yanlış hatırlamıyorsam ben bunu anlatmıştım sana, yanılıyor muyum yoksa?"

"Orada Macar çocuğu yenip birinci olunca Oğuz Sipahi'nin seni tebrik ettiğini, üniversiteyi kazanınca gelip kendisini bulmanı istediğini falan bi- liyorum. O da senin anlatmandan değil, benim birleştirdiğim parçalardan biliyorum. Sen adama bir şeyi ayrıntılarıyla anlatmazsın ki zaten. Biraz başından biraz sonundan biraz da kıçından bahsedersin hepsi o. Anla anla- yabilirsen. Bak, Ankara'dan Malatya'ya nasıl gittiğini ilk kez bu kadar ay- rıntılı anlattın."

"Lafın tamamı aptala söylenir Gengiz'im."

Küçük bir tabak aldı, arkasında duran çerez kavanozlarından birine daldırdı. "Bira dediğin fıstıksız içilmez be kardeşim" dedi. Tabağı banko- nun üzerine bırakmıştı ki telefonu çaldı. Bir süre öylece telefona baktı.

"Aslı mı?" dedim ama söylediğime de pişman oldum.

"Değil şekerim" dedi muzipçe. "Telefon mu bekliyordun?"

Dördüncü kez çaldığında telefonu alıp ekranını bana doğru döndürdü. Ekrandaki Yasemin yazısını okudum. Yeşil tuşa basarak sesini kestiği telefonu kulağına yapıştırdı.

"Ne haber?" dedi. Benden izin ister gibi işaret parmağını gösterdi, barın arkasından çıkıp benim masaya doğru yürüdü.

Tuzlu fıstıklardan birkaç tane alıp ağzıma attım, biramdan bir yudum aldım...

Babamın, onuncu yaşgünümün hediyesi olarak getirdiği minik satranç tahtası ve altı taş bütün hayatımı değiştirmişti. Bakma sen bu kadar kala- bahk göründüklerine, demişti babam; hepi topu altı taş var şu altmış dört karenin üzerinde. Şaşırmıştım, ne altısı tam otuz iki taş var, demiştim. Satranç tahtasındaki taşların tümünü elinin tersiyle masanın üzerine yığmış sonra da altı taşı yan yana sıralamıştı: Şah, vezir, kale, fil, at, piyon. Sence bunların en güçlüsü hangisi? En baştakine parmağımı dokundur- dum. Bravo. Peki en güçsüzü hangisi? En küçük taşa dokunarak düşürdüm. Bir bravo daha. Düşürdüğüm taşı yeniden yerine dikti. Kaç taş var burada. Benim aklım diğer taşlardaydı. Boş ver sen onları, dizdiğim bu taşlara bak. Altı, dedim. Hangi taşın tahtada nasıl ilerlediğini, rakibin taşlarını nasıl yediğini anlattı uzun uzun. Anlamıştım. Sonra taşları yeniden yan yana dizdi. En çok hangisini sevdin, dedi. Atın diğer taşların üzerinden uçmasını sevmiştim; vezirin istediği her tarafa hareket etmesi hoşuma gitmişti ama at bir başkaydı. Hangisi, diye bir kez daha sordu babam. At, dedim; uçabili- yor çünkü. Keyifli bir kahkaha atıp

saçlarımı okşadı. Her şeyi öğrendin, haydi o halde ilk oyunumuzu oynayahm. Babamın oynadığı taşların aynısı- nı ben de oynadım ama birkaç hamle sonra beni mat etti. Kusura bakma ufaklık, satranç oynarken babama bile acımam, dedi. Bir daha oynayahm mı baba? Olur. Olur da yarın oynayabiliriz. Hemen oynamamız için israr ettim. Hayır, dedi. Yarın. Her akşam bir oyun oynayacağız. Beni yendiğin gün bir oyun daha oynarız. Ama o da on yıl sonra mı olur, yirmi yıl sonra mı bilmem. Yine keyifli bir kahkaha.

Dört yıl hemen her akşam satranç oynadık babamla. Getirdiği satranç kitaplarındaki açılışları oyunları büyük bir sabırla öğretti bana.

Kural bir: Hayat satranç oyununa benzer.

Kural iki: Hayat satranç oyununa benzer, demiş miydim sana? Her ye- nilginden ders çıkar.

Kural üç: Her yenilginden ders çıkar demiş miydim? Hah, iyi o zaman. Yenilmekten korkma. Ama bir öncekl yenilgin gibi olmasın yenilmen. Daha iyi yenil.

Kural dört: Babanın yaptığı lezzetli yemekleri yedikten sonra satranç oynamak dünyanın en büyük keyfi.

Kural beş: Şöyle bol köpüklü iki orta kahve yapmasını rica edebilir misin annenden.

Kural altı: Ne demek, bunlar satranç kuralı değil; bal gibi de satranç kuralları. Yalan mı söyleyeceğim sana. Satrancın fena halde hayata benze- diğini söylediğimi hatırlıyorum sana.

Kural yedi, sekiz, on, yüz...

Evet, fena halde satranca benziyordu hayat...

Ve bir gün, bir trafik kazasıyla satrancın hayata asla benzemediğini öğrenecektim:

Satranç adil bir oyundu, hayatsa adil değildi...

18
Kara ormandaki kara kargalar

“Papaz” diye seslendi masadan.

Döndüm. Bembeyazdı dişleri.

“N’oldu, Yasemin’le konuşunca yüzüne bir renk, bir güzellik gelmiş ba- kıyorum” dedim.

“Tabii canım, ne demezsin” dedi. “Doldur o bardakları, kap fıstık tabağını da buraya gel. Benim şırtım ağrıdı o kazıkların başında oturmaktan.”

Cengiz’in yaptığı gibi yapıp fıçının musluğuna dayayıp doldurdum bar- dakları. Fıstık tabağını da benim bardağın üzerine koyup, dökmemeye gay- ret ederek yanına gittim.

“Zor işmiş be” dedim bardakları masaya bırakırken.

“Zor iştir tabii” dedi. “Şimdiye kadar bir iş yapmadığın için, ben istih- baratçıyım deyip yan gelip yattığınız için, iki bardak birayı taşımak zor iş oluyor beyefendi... Bacak kadar Hüdaverdi bile neredeyse sekizini taşıyor bu bardaldarın be.”

“Sen çok matah bir iş mi yapıyordun sanki” dedim alınmış gibi yapa- rak. “Sabahlara kadar barlarda, meyhanelerde kusuncaya kadar iç. Öğlene doğru zorla kalkıp, uyuya uyuya git gazeteye. Oraya gidince de gelsin çaylar gitsin kahveler. Görmedik mi sanki...”

“Hop, hop, hop. Orda dur bakalım” diye kesti sözümü. “Senin gördükle- rin üç-beş uyduruk müdürdür oğlum. Biz muhabirler üç-otuz paraya eşek- ler gibi çalışırız. Aldığımız o üç kuruş anamızın ak sütü gibi, son damlasına kadar helaldir.”

Gazetecilere laf söyletmezdi Gengiz, oradan bana ekmek çıkmayacağı- nı anlayınca “Ne diyor Yasemin? İlişki birkaç gün dinlenince kendine geldi bakıyorum.”

“Hı hı, kendine gelmiş. Hem de ne kendine gelme” dedi. Birkaç fıstık attı ağzına, birasından bir yudum aldı. “Var ya, bu kızlar kafayı yemiş yemin ederim. Gazetecilğe başlayan herkes hemen ‘Ben Ayşe Arman olacağım’ diyor. O havalardalar anında. Biz salak erkeklerin bir teki bile çıkıp ben de Ertuğrul Özkök olacağım, demiyor.”

Elimdeki neon ışıklı tabelayı yukarıda bir yere asarmış gibi yaptım. “Yasemin Erkoç, dev röportajlarıyla gazetemizde.” Neon ışıklı tabelayı işa- ret ettim parmağımla Gengiz’e. “Neden yeni bir Ayşe Arman olmasın ki?”

Çenesini göğsüne yaklaştırdı, gözlerinin beyazı büyüdü.

Güldüm. Gözlerimi kaçırıp duvardaki ormana, Cengiz’in yüze yakın çeşidi olduğunu iddia ettiği kargalara baktım.

“Hadi bakalım beyefendi, iç biraz. Söğüt gölgesi değil burası. Kira veri- yoruz buraya, vergi veriyoruz. Ev geçindiriyoruz. İç, iç.”

“Doğru söylüyorsun. Söğüt gölgesi değil. İçelim” dedim. Arjantinleri bir kez daha tokuşturup, içtik.

“Oğlum var ya, seninle doğru düzgün muhabbet de edilmiyor. Dakika bir topu bana atıyorsun.”

“Meslek hastalığı olsa gerek Gengiz’im. Sen anlatarak ben dinleyerek para kazandık yıllarca...”

Güldü. Sonra birden aklına gelmiş gibi “Macar çocukta kalmıştık” dedi. “İnternetten bakmıştım şu senin Macar’a. Beş yıl önce dünya şampiyonu olmuş ve bu ünvanı hälä elinde tutuyor. Galiba geçen yıl yirmi dokuz masaya karşı körleme oynamış.”

Reti... Richard Reti... Ben de okumuştum o haberleri. Benim için gurur verici olan tek yön ise, şimdiye kadar dünya satranç şampiyonu olan her oyunçu gençlerde de şampiyon olmuştu; bir tek Reti hariç. Çünkü onu ben yenmiştim... Geçen yıl yirmi dokuz rakibe karşı satranç tahtasına bakma- dan oynamıştı ve bunlardan yirmi birini kazanmış, altısında berabere kal- mış, yalnızca ikisini kaybetmişti. Birden karşımda belirmiş gibiydi Reti; tombul yanaklar, kapkalın dudaklar, kalkık kaşlar, kocaman açılmış gözler, açık bir alın ve sola doğru özenle taranmış dalğalı saçlar...

“Biliyorum” dedim daldaki, annesinin getirdiği yiyeceği kapma telaşın- daki yavru kargaya bakarak. Yuvada yemeği paylaşacak başka bir yavru olmadığına göre içgüdüsel olarak saldırmıştı anlaşılan. “Teke tekte en son ben yenmiştim.”

Satranç masasının başında buluşmuştuk. Tokalaştıktan sonra bedeni- ne bol gelen ceketinin düğmesini açmış, karşıma oturup kocaman gözlerini daha da büyüterek bakmıştı gözlerime. Dirseklerini masaya dayayıp, kal- kık kaşlarını daha da yukarı kaldırdı parmakuçlarıyla bastırarak.

"Zorlandın mı yenerken?"

"Normalde dört tur üzerinden oynanıyormuş final karşılaşmaları. Ama o yıl tek oyun, dendi; kazanan birinci olacak. Önce böyle saçma şey mi olur falan dedim ama sonra sana ne oğlum dedim kendi kendime. Tek oyunu kazanırsan ne mutlu sana, kaybedersen de ikincisin. Hem senden şampi- yonluk bekleyen mi var? Reti, karşıma beni yeneceğinden emin bir şekilde oturmuştu. Beyazlar onundu. Sağ tarafındaki atı pat diye çıkıverdi. Ne yapmak istediğini anlamadım önce. O güne kadar karşılaştığım her raki- bim merkeze piyon yığar sonra saldırıya geçerdi. O, pat diye atını çıkmıştı. Vezirimin önündeki piyonu iki adım yürüttüm. Ateşli gözlerindeki alevle- rin azaldığını fark ettim ve o an bu harika çocuğu yeneceğimi anladım. O tek atını iyi kullanıyordu, bense her iki atımı. İzleyenler için sıkıcı bir oyun olacaktı. Oldu da. Ben üstünlüğü ele geçirince yavaş oynama taktiğini kul- landı ama o da işe yaramadı. Yenince ben sevinçten havalara uçmadım ama onun masayı tutup fırlatmak istediğine eminim. Ama bunu benden başka kimse fark etmedi, beni tebrik etti, alkışlayanlara dönüp klbarca selam verdi hatta gülümsemeye bile çalıştı ve arkasını dönüp gitti. Çok üzüldüğünü biliyordum. İmkanı olsa kolumdan tutup beni masaya oturta- cak ve bir daha oynayahm, diyecekti."

Yerdeki kargalardan birkaçı havalanıp dallara kondu.

"Ertesi gün Türkiye'ye döneceğiz. İki hoca, iki danışman seklz de biz öğrenciler. Aynı zamanda ülke olarak da şampiyon sayılıyoruz. Şampiyon- luğumuzun şerefine otelin restoranında mütevazı bir yemek hazırlanmıştı. Masaya oturmadan önce, Birgül hoca, kulakları çınlasın, yanında bir adamla yanıma geldi. (Lacivert takım elbise, beyaz gömlek, kan kırmızısı kravat. Vücuduna göre biraz büyükçe bir baş, kırlaşmış kısacık saçlar, ter- temiz bir yüz, insanın içine doğru bakan ama o yüze ait değilmiş gibi duran kahverengi gözler, gülünce ortaya çıkan tavşan dişler, geniş omuzlar...) Şampiyon, dedi; seni emniyetten Oğuz Bey'le tanıştırayım. Uzattığım elimi kuwetlice kavradı. Elini öpüp öpmemekte kararsız kaldım. Tebrik ederim oğlum, dedi. Hepimiz gurur duyduk seninle. Dünya gençler satranç şampi- yonunun elini sıkıyor olmam bana ayrıca gurur veriyor. Teşekkür ettim mahçupça. Elimi bırakıp bu kez omuzlarımdan tuttu ve iki yanağımdan öptü. İstanbul'un, Ankara'nın, İzmir'in boşuna peşine düşmüşüz. Malat- ya'dan bir şampiyonun çıkmasını hiç kimse beklemiyordu yeminle. Dönüp Birgül hocaya başıyla teşekkür etti. Siz konuşun, yemekte görüşürüz, dedi Birgül hoca."

Kargaların uçuştuğu falan yoktu, uydurmuşum. Ama kara ormanın de- rinlerden gelen uğultusunu işitebiliyordum. Oğuz Bey kırk yıldır tanıyor gibiydi beni; hakkımda her şeyi biliyordu. Üstelik beni korkuturcasına bili- yordu. Bir polisin hakkımda bu kadar çok şey bilmesi hayra alamet değildi. Korkumu anlamıştı. O da tek çocuktu ve daha altı yaşındayken kaybetmişti babasını. Annesinin evlendiği adamı hiç sevmediği için o da yatılı okullar- da, devletin yardımıyla okumuştu. Polis sayılmazdı. Satranca gönül vermiş kendi halinde bir istihbaratçıydı, hepsi o. Beş yıldır bu turnuvaları öncelik- le gönüllü sonra da görevli olarak takip ediyordu ve şimdiye kadar benim gibi parlak bir oyunçuya rastlamamıştı.

"Yemekte ve sonrasında da yakın ilgi gösterdi bana. Satrancı çok sevi- yordu. Hayatta olmak istediği şeyi ben başarmış, satranç şampiyonu ol- muştum hem de daha lisede. Eğer isterse, hemen şu an yer değiştirebiliriz şampiyonla; bir ev, bir araba ve fena sayılmayacak bir maaş vaat ediyo- rum, dedi masadakiler pür dikkat onu dinlerken. Genişçe bir kahkaha koptu. Kabul et, kabul et diye bağırıyordu diğer çocuklar. Gülüşmeler ve tezahüratlar bitince, evet, ne diyorsun değişiyor muyuz, diye sordu. Sanki evet dersem değişecekmişiz gibi. Masadaki herkes benim vereceğim yanıtı bekliyordu; alkışlayanlar, evet evet diye tempo tutanlar... bütün gözler bendeydi. Ben hafiften doğrulunca herkes sustu. Geketimin cebinden ma- dalyamı çıkardım. Kırmızı beyaz şeritli kurdelasından tuttuğum madalya, antik köstekli hipnoz saati gibi havada sallanıp masadakileri etkisi altına

almıştı. Az sonra uykuya geçecek gibiydiler. Teklif gerçekten cazip, dedim. Masadakileri şöyle bir taradım. Benim kaybım sadece şu madalya olacağı için seve seve kabul ediyorum bu teklifi. Masadan bir alkış koptu. Madal- yayı aldı, öptü başına koydu sonra da masaya bıraktı. Daha bir keyifle yendi yemek... Gecenin sonunda, odalarımıza çıkarken koluma girdi, ma- dalyayı alması için israr ettim, kabul etmedi. Benimki içten bir istek ama eninde sonunda bir şakaydı, dedi. Madalyayı almasını gerçekten istiyor- dum. Olmaz, bu senin hayattaki en önemli başarılarından birinin nişanı. Gebinde değil, boynunda taşı. Gururla... Ve daha bir sürü şey söyledi. Benim için en önemlisi, hiç tanımadığım bu adamın bana, seni liseli bir ye- niyetme olarak görmüyorum ben, annesiz babasız büyümenin insanı ister istemez kocaman bir adama çevirdiğini bilirim, demesi oldu. Evet, koca- man bir adamdım ben. Şımaracak kimsen olmayınca hayat seni kocaman bir adama çevirir."

Ağzım kurumuştu, dilim damağıma yapışıyordu. Biramdan bir yudum aldım... Şu kara ormandaki kara kargalardan biri olsaydım hangisi olurdum acaba, diye düşündüm. Yukarıda, çok yukarılarda, bulutların bile üs- tünde yalnız başına uçan, kara bir lekeye dönmüş olandım ben.

"Madalyayı boynuma taktı. Derslerinin pek de iyi olmadığını biliyorum. Bunun nedenini de elbette. Biraz gayret gösterip, İstanbul'da bir üniversite kazanırsan söz veriyorum seni yanıma aldırırım. Hem üniversiteni okur- sun hem de para kazanırsın. Kolumu usulca kurtardım elinden. Gözlerinin içine baktım sertçe. Benim polis olmak gibi bir niyetim yok, dedim. Yüzün- de hafif bir tebessüm belirdi. Birlikte çalıştığımız on yıl boyunca bu tebes- sümü yüzlerce kez görecektim. Yeniden yakaladı kolumu; yüzündeki tebessüm gibi yumuşak ve sevecendi kolumu tutuşu. Bak oğlum, dedi alçak bir sesle. Evet ben bir polisim ama bildiğin polislere benzemeyen bir polis. Ben hayatı bir satranç tahtası olarak görürüm. Çünkü hayatın satranca benzediğini ve her ikisinde de kayıpların kazançlardan daha çok şey öğret- tiğini çok ama çok iyi bilirim... Beni Oğuz Sipahi'ye yaklaştıran şeyin bu si- hirli cümle olduğunu düşünürüm hep. Hem babamın söylediği gibi hayatın satranca benzediğini, hem de benim yıllardır bildiğim ama toparlayıp söz- cüklere dökemediğim şeyi söylemişti. Evet, kaybettiklerimiz kazandıkları- mızdan daha çok şey öğretiyordu."

İncecik dallar vardı kimi ağaçlarda; kuru, yapraksız. Dal gibi olmayan dallar. O dalları çizmek bir sanattan çok bir zenaat meselesiydi. Sabir isti- yordu ve ağır bir işçilik.

"Şu yaşımıza geldik hälä öğrenip duruyoruz be Gengiz'im. Yok mudur bunun bir sının. İki bilge adam olmalıyız biz artık. Hangisi hoca, hangisi öğrenciydi unuttum, ama birimizin Mevlana birimizin Şems olması lazım be kardeşim. Haksız mıyım?"

Gülmedi. Tebessüm eder gibi yaptı. Mevlana ve Şems örneğimin onu neşelendireceğini düşünmüştüm.

"Ben hayatı senin kadar ciddiye almıyorum diyeceğim ama senin de ciddiye aldığın söylenemez" dedi. "Şöyle desem daha mı doğru olur: Sen daha çok kaybettiğin için daha karamsarsın."

"Belki" dedim.

Belkisi yoktu. Tam da Gengiz'in dediği gibiydi...

Bir tek kızım. Başka ne kazandım ki?

Hiç...

19
“Benim bilmediğim beş vakit namaz”

Dışarıdaki kar denizinden kurtulmak, yarattığı sihre dahp boğulmamak için yüzümü duvara dönmüştüm ama orada da uğultulu ormanda yüzlerce kara karganın arasında tek başına dolaşan bir kargaya baktım.

“Cengiz” dedim biraz yüksek bir sesle, “şu hastanenin telefonunu bu- labilir miyiz? Hani Oğuz abinin yardımçısının bahsettiği hastanenin.”

“Hayırdır?” dedi.

“Biz üç saf belki de küçük bir yalana inanıverdik” dedim.

“Ne yalanı?”

“Aslı, Oğuz Sipahi’yi arıyor ama yardımçısı açıyor.”

“Çünkü adam komaya girmiş.”

“Ya böyle bir şey yoksa? Adam bize yalan söylediyse?” dedim. İstihba- rat’ta doğru bilgiyi toplayabilmenin birinci kuralıydi: İlk bilgi çok önemli- dir, seni doğruya götüreceği kadar yanlışa da götürebilir. O nedenle her- kesten ve her şeyden şüphelen, ilk olarak da sana o bilgiyi veren kişiden ve o bilgiden şüphelen.

“Sen bunun yalan olduğunu mu düşünüyorsun? Oğuz Sipahi’yi hasta- neye kaldırmadılar mı yani?”

“Aldığımız bu bilgiyi doğrulatmak istiyorum, hepsi bu.”

“Hastanenin telefon numarasını internetten bulup ararız. Yalan mı, doğru mu öğreniriz.”

“Hadi o zaman” dedim ayağa kalkarak.

“Hemen mi?” dedi. “Gecenin bu saatinde bunu öğrensek ne olacak ki, ne işimize yarayacak şimdi?”

“Hadi oğlum fırla” dedim.

“Ben niye kalkıyormuşum” dedi kayıtsızca. “Bilgisayar orada. Ekranda- ki küçük e harfine tıkla google açılacak, ona soruver. Bunu da yapamıyor- san artık...”

Doğru söylüyordu. On yıl boyunca nice bilgisayardan nice bilgiler top- lamıştım. İki yıl elimi sürmedim diye her şeyi unutmuş olamazdım ya. Hızla dönüp bara doğru yürüdüm.

Bilgisayarın başına oturdum. Google’a, İbni Nefis Hastanesi yazdım.

“Bilgisayardan anlar mıydın sen ilkel çocuk” dedi tepemde dikilen Cengiz. Becerip beceremeyeceğimi merak etmişti anlaşılan.

“Benim bilmediğim beş vakit namaz, onu da şeytanlarım bırakmaz Gengiz’im” dedim keyifli bir sesle. Masanın üzerinde duran telefonu işaret ettim. “Çevir bakalım söyleyeceğim numarayı.”

“Şeytanları bırakmıyormuş beyefendinin” dedi şakayla karışık küçüm- ser bir tavırla. “Numara çevirmeyi bırakalı yirmi yıl oldu. Biz artık tuşluyo- ruz canım, tuşluyoruz.”

“Tuşla o halde” dedim ve numarayı söyledim. Sonra da telefonu bana vermesi için elimi uzattım.

Dördüncü çalmada incecik sesli bir kadın açtı telefonu.

“Bir hastamızla ilgili olarak bilgi almak istiyorum” dedim onun kadar kibar olmaya çahşarak, “ismi Oğuz Sipahi. Birkaç gün önce getirilmiş has- tanenize.”

“Sizi biraz bekleteceğim efendim” dedi sesini daha da incelterek. Kadı- nın sesi kaybolunca gayet net bir müzik girdi devreye.

Ne oldu, der gibi bakan Gengiz’e yanıt olarak gözlerimi kapatıp açtım.

Yaklaşık bir dakikahk bir müzik ziyafetinden sonra aynı kadın daha da incelmiş sesiyle konuştu: “Hastamız şu anda yoğun bakımda tutuluyor efendim. Daha ayrıntılı bilgiyi şu an ne yazık ki veremiyorum ama yarın mesai saatleri içerisinde ararsanız hastamızın doktorları size detaylı bilgiyi vereceklerdir. Başka bir arzunuz var mıydı efendim?”

Yoğun bakımı niyeyse morg gibi canlandırmıştım gözümde. Oğuz abinin üzerine beyaz bir örtü örtmüşler, tek farkı nefes ahp veriyor olmasıydı. “Teşekkür ederim” dedim ve telefonu kapattım.

“Ne oldu” dedi merakla tepemde dikilen Cengiz.

“Yoğun bakımdaymış” dedim oturduğum yerden kalkarken.

“Birer Arjantin daha gider miyiz?” dedi.

“Olur” dedim. “Olur... Arjantin de gideriz, Brezilya da.”

Köpürterek doldurduğu arjantini alıp masaya döndüm ve az önce beni korkutan ormanla kara kargalara değil dışarıda tane tane yağan beyaz be- neklere bakmak için Gengiz'in oturduğu yere oturdum.

"Bu saatten sonra gelen müşteri kafa ütüler ancak" dedi barın kapısını kilitlerken. Döndü ve beni kendisinin yerine oturmuş görünce de "Aman alıştığın yerden başka bir yere oturma" dedi elinde birasıyla bana doğru yürürken.

Bardağımdan bir yudum aldım, bıyığımda ve sakalımda kalan köpüğü elimle sildim. "Burası benim yerim. Orada rahat edememiştim zaten" dedim. Ormanın ve kargaların beni korkuttuğunu söylemedim.

"N'oldu? Götün ayazda kaldı bakıyorum. Boşu boşuna Oğuz abinden şüphelendin. Adam azraille pençeleşiyormuş senin düşündüğün şeytanlığa bak" dedi.

Haklıydı. "Haklısın valla" dedim yenilgimi kabul ederek. Yaptığımdan utanmıştım da. "Bu kadar vahşi olabileceğim benim bile aklıma gelmezdi. Tam bir hayvanhk benimki." Yaptığım adilikten başka bir şey değildi aynı zamanda. "Ama her şeyden şüphelenmem gerektiğini o öğretmişti bana" dedim. Gengiz'i ikna etmek için değil de kendimi teselli etmek için söyle- miştim bunu.

"Hiç mi güvenmiyorsun oğlum bu adama?" dedi Gengiz.

"On yıl boyunca öyle çok güvenmiştim ki Oğuz Sipahi'ye" dedim alçak sesle. "Tahmin edebileceğinden bile çok güvenmiştim."

Sokakta kimseler kalmamıştı. Bu saatte İstikiäl de boşalmaya başla- mıştır. Etraftaki birkaç dükkän da kapatınca 41'in sokağı daha da korkutu- cu bir karanlığa bürünmüştü.

"Sonra" dedi Gengiz.

"Bilir misin o şiiri?" dedim. Sokaktaki ıssızlığa yağan kar keyfimi biraz olsun yerine getirmişti. "Senin verdiğin kitaplardan birinde vardı."

Onun sorduğu 'sonra'nın ne olduğunu biliyordum. Biramdan bir yudum aldım, elimin tersiyle bir kez daha sildim bıyığımı ve sakallarımı.

"Önce bir ellerin vardı yalnızlığımla benim aramda.
Sonra birden kapılar açılıverdi ardına kadar.
Sonra yüzün onun ardından gözlerin dudakların.
Sonra her şey çıkıp geldi.
Bir korkusuzluk aldı yürüdü çevremizde.
Sen çıkardın utancını duvara astın.
Ben masanın üstüne kodum kuralları.
Her şey işte böyle oldu önce."

"Çok güzel" dedi. "Çok güzel şiirdir, sen de çok güzel okudun hem vallahi hem billahi. Ama bende sendeki gibi satranççı hafızası yok ki, unutmuşum." Bardağını kaldırdı, "Şairinin şerefine içelim o zaman."

"Sen niye sigara içmedin bu akşam?" dedim nereden aklıma geldiyse.

"Bugünkü beş sigara hakkımı doldurdum. Şu şiirin üstüne bir sigara yakmayı nasıl isterdim bir bilsen" dedi. Masanın üzerine baktı, ceketinin ceplerini yokladı. "Bak işte, durup dururken eşeğin aklına karpuz kabuğu getirdin şimdi."

"Boş ver" dedim. "Bugünkü beşi içtiysen içme artık. Sigara almak için kalkarsan sonrasını anlatmam yemin ederim."

Koltuğuna gömüldü, ceketinin yakasını düzeltip önünü iliklermiş gibi yaptı, "Dinliyorum" dedi.

Gengiz'in çizdiği futbolçuların resimlerini delip acılı bir geçmişe saplandı bakışlarım.

"Varşova'dan dönünce büyük ihtimalle ayıp olmasın diye bir gece de İstanbul'da misafir edildik, sonra herkes yallah geldiği yere. Öyle havaala- nında karşılamalar, ödüller falan bekliyorsan hiç bekleme yok öyle bir şey. O zaman da şimdiki gibi varsa yoksa ayaktopu. Satranç takımıymış! Sev- sinler satrancı, gol mü attık, tribünleri ayağa mı kaldırdık? Yok. Zekänın esamisi ne zaman okundu ki bu ülkede zaten. Ertesi gün eşyalarımızı top- ladık -öğrencinin eşyasından ne olacak birer çanta-, otelin lobisinde ta- kımla vedalaşıyoruz, servis gelecek ve bizi otogara götürecek, bir baktım karşımda Oğuz Sipahi. Hoşbeşten sonra beni otogara kendisinin bırakmak istediğini söyledi. Birincisi, adamın niyeti ciddiydi ve beni polis yapmak için elinden geleni yapıyordu; benimse aklımın ucundan bile geçmezdi; ikincisi, onca arkadaşımın arasında özel bir arabaya binmeyi asla kabul

edemezdim. Bir an kabalaşabileceğimi fark ettim, bizi biraz uzaktan izle- yen Birgül hoca durumu anlamış yanımızda bitiverdi allahtan. Öğrencileri- mizi ayırmayalım, takım ruhu falan filan ama adam işin kurdu, Birgül ho- canın her söylediğine bir yanıtı var, 'Bakın Oğuz Bey' dedim kibar olmaya çalışarak, 'ilginiz beni çok sevindirdi ve mutlu etti ama size Varşova'da da söylediğim gibi benim polis olmak gibi bir niyetim yok. Tamam parlak bir öğrenci olmayabilirim ama kendimi biraz toparlarsam babam gibi avukat olmak istiyorum.' Kendimi toparlayacağım falan da yok hani, hukuk fakül- tesini kazanacak o kafa nerde bende. Dedim ya adam kurt, başımı okşadı, 'Tamam oğlum, seçimine elbette ki sayğı duyuyorum; benimki sadece bir teklif. Biraz ısrarcı davranmış olabilirim, bunun için de kusura bakma ama senin gibi parlak bir zekâyı da kaçırmak istemiyorum doğrusu.' Daha bir sürü övgü. Diğer çocuklarla da tokalaştı ve gitti."

Oğuz Sipahi'nin küçük adımlarla otel kapısından çıkışı geldi gözümün önüne.

Çit çıkarmadan beni dinleyen Gengiz'e baktım. "Sıkıhyor musun oğlum, sıktıysam söyle" dedim.

Başını geriye doğru attı.

"Malatya'ya dönmemin ikinci haftasıydı, bir akşam pansiyondaki odamda yatağımın üzerinde oturuyorum. Sen de hatırlarsın o zamanlar volkmenler meşhurdu, takmışım kulaklığı, elimde bir çizgi roman -Teksas mı okuyorum Tommiks mi bilmiyorum. Çocuklar bana telefon geldiğini söylediler. Ya teyzem ya eniştemdir dedim ama onlarla da birkaç gün önce konuşmuştuk. Ulan kim arar ki beni, diye bir panik bitiverdim telefon odasında. O zaman telefon odası diye bir yer vardı. Nöbetçi öğrenci telefonlara da bakar, kime telefon geldiyse onu çağırtırdı. Ben teyzemlere, eğer beni ararlarsa perşembeleri akşam saat altı-yedi arası aramalarını söylemiştim. Perşembe akşamları telefon odasının yakınlarında biraz oyalanır sonra da çalan her telefona benim mi diye bakardım. Neyse, kalkıp gittim, nöbetçi öğrenci Vanlı bir çocuk, şivesi epeyce bozuk ama konuşurken insan keyifle dinliyor; biraz şaşkın bir suratla, 'Başkomser Ovuz Silahi arıyor seni' dedi. Ovuz Silahi peşimi bırakmayacaktı anlaşılan. 'Ne haber şampiyon' diye başladı konuşmaya. Hal hatır kısmından sonra ben lafın yine polislik işine geleceğini düşünürken o, 'İki şey için aradım' dedi. Neymiş o iki şey, diye düşündüm; birincisi belliydi de ikincisi neydi acaba? 'Birincisi, satranç oynamaya devam edip etmediğini merak ettim; ikincisi, paraya turaya ihtiya- cın var mı?' İki soruya da tek yanıt: Yok, dedim. Gök gürültüsü gibi bir kahkaha attı: 'Satranç oynayacak adam mı yok, paran mı yok?' Bir kahkaha daha."

Ben dalmış öyle tatlı tatlı anlatırken "Bir şey soracağım" dedi Gengiz. "Benim de kafama takıldı. Nasıl hallediyordun para işini, teyzenler mi gön- deriyordu?"

"Kazadan sonra babamın avukat arkadaşları işi halletmişler. Bir ev ve bankada biraz para. Evi teyzemin adına yaptılar. Kira geliri bana veriliyor- du. Ben üniversiteyi kazanınca da evi benim üstüme yaptılar" dedim.

Bunları anlatırken sesimdeki çatlamayı fark etmişti Gengiz. "Oğlum bir de üç kuruşluk emekli maaşıyla geçiniyoruz, deyip duruyorsun. Kira geli- rinden bahis yok bakıyorum" dedi beni de keyiflendirmeye çalışarak.

"Yok be Gengiz'im on yıl önce sattım ben evi."

"E, yedin mi parayı?" dedi şaşkmlıkla.

"Yedim" dedim gülerek. "Karıyla kızla yedim hem de." Söylediklerime bir anlam verememişti. Bardağımı kaldırıp, "İç bakalım, söğüt gölgesi mi burası?" dedim.

"Söğüt gölgesi, ne var anasını satayım" dedi mutlulukla. "Senin var mıydı böyle çapkınlıkların falan, yoksa beni mi yiyorsun?"

"Yok be Gengiz'im. Karı kız dediğim, Nilgün'le Elif. Evlendikten bir süre sonra Ankara'daki o evi sattık, üstüne biraz koyup şimdi oturduğum evi aidik. Sen şimdi evim var diye de bir laf sokarsın bana. Bu ev de Nilgün'ün adına hala. Allah razı olsun kadından, yarın bir gün çık evimden derse ne bok yiyeceğim bilmiyorum."

"Sonra?" dedi Gengiz. "Ama şiir falan okuma sakın. Başkomser Ovuz Si- lahi'de kalmıştık."

Vanlı çocuk bir kez daha geldi gözümün önüne. İsmini hatırlamaya ça- lıştım. Hatırlayamadım.

“Haftada bir ya da iki haftada bir telefon edip her seferinde tatlı tatlı konuştu benimle. Bir süre sonra ben de alıştım bu duruma, hatta bazı haf- talar aramayınca ne zaman arayacak diye meraklanıyordum. Üniversiteyi kazandığımı öğrendiğim gün teyzemlerdeydim. O zaman böyle internet falan yok, gazetelerde yayımlanıyor hangi üniversiteyi kazandığın. Hiç unutmam, benim pek bir umudum yok, Deniz ablam sabah erkenden kalk- mış gidip gazeteyi almış, numaramdan nereyi kazandığımı bulmuş. Sabah büyük bir sevinçle uyandırıldım. Teyzem, enişte m, Ogün heyecanla elinde- ki gazeteyi kimseye vermeyen Deniz ablama keyifle bağırıp çağırıyorlar. Gürültüye uyandım, gözlerimi ovuşturarak salona gittim. Deniz ablamın gözlerinin içi gülüyordu. Elindeki gazeteyi sallayarak üniversiteyi kazandı- ğımı söyledi. Hangi bölüm, diye sevinçle bağırıyordu teyzem. İki yıl önce- sinde Deniz ablamın tıp fakültesini kazanmasını da aynı keyifle ve coşkuy- la kutlamıştık. Deniz abla yine elindeki gazeteyi saklıyor, hangi bölümü ka- zandığımı söylemiyor, bana hediye olarak ne alacaksınız, diye soruyordu. Geçin karşıma şuraya oturun, dedi Deniz abla. Sence hangi bölüm, diye sordu bana. Tercih listemi hatırlamaya çalıştım. Kazanmış olmak bile benim için yeterliydi. Lisede tembel sayılabilecek bir öğrenci olarak edebi- yat bölümünde okumuştum. Türkçe öğretmenliği, dedim. Haydi kızım he- yecandan çatlayacağız valla, dedi teyzem. Enişte m ve Ogün de destekledi- ler teyzemi. Peki o halde açıklıyorum, diye bağırdı Deniz abla. İstanbul Üniversitesiiiii, dedi. Çit çıkmıyordu hiçbirimizden. Edebiyat Fakültesiiiii, dedi bu kez biraz daha yüksek bir sesle. Sosyoloji bölümüüüüüü. Elindeki gazeteyi havaya fırlattı, sayfalar havada uçuşurken kollarını kocaman açtı, yerimden fırlayıp boynuna sarıldım.”

“Ne çok benziyormuş sevinçlerimiz. Bizde de benzer bir şey yaşanmış- tı. İletişim Fakültesi’ni kazandığımı ablam öğrenmişti ilk. Hem de gazetede yayımlanmasını beklemeden, bir gün öncesinde. Babam yıllardır okuduğu için aklına gelen ilk gazete Gumhuriyet olmuştu. O da gazeteyi aramış, öğrenci numaramı söylemiş ve nereyi kazandığımı öğrenmişti. Gazetecilik okulunu kazandığını Gumhuriyet’ten öğrendiğine göre gidip orada da çalışırsın artık demişti babam, hiç unutmam.”

“Hiç çalışmadın değil mi Cumhuriyet’te?” dedim.

“Hep çok istedim, ama nedendir bilinmez binasına bile girmişliğim yok. Kısmet değilmiş demek ki... Boş ver şimdi benim gazeteciliğimi; anlatmadığım ayrıntı, bilmediğin bir şey mi var ki benim hakkımda. Sen devam et bakalım. Ankara’dan İstanbul’a geldiiiin.”

“Sonra, diyorsun yani” dedim gülerek.

“Evet, sonra diyorum” dedi.

“O zaman cep telefonum yok. Hoş bir bende değil kimsede yok” diye başlamıştım ki kesti sözümü Cengiz.

“Şimdi de cep telefonun yok. Ne var ki bunda, benim için şaşırtıcı olmadı yani. Sen kaç yılında girdin üniversiteye?”

“Niye soruyorsun? Yaşımı mı hesaplayacaksın?” dedim kızdırmak için.

“Yaşını biliyorum oğlum” dedi elini havada sallayarak. “Şeytanın yattı- ğı yeri bilirim ben de, işime gelmez. Şunun için soruyorum: Ben seksen dokuz girişliyim. Edebiyata da haftada iki, üç gelirdik. Karşılaşmış olabilir miyiz diye soruyorum.”

“Senden bir yıl sonra girmişim Gengom. Ya yaşlanıyorsun ya da sarhoş olmaya başladın. Bunu daha önce konuşmuştuk. Benim senin gibi solçularla işim olmadı hiç. Edebiyatçıların satranç kulübüne takıldım bir ara baktım onlardan da iş çıkmayacak içlerinden birkaçını ayartıp ver elini Süleymaniye. Benim için dünya gençler satranç madalyamdan daha önem- li bir şey var hayatımda. Nedir bilir misin? Bilmezsin tabii, siz çok meşgul- dünüz devrim yapacaktınız, nereden bileceksiniz ki. Ben Süleymaniye’deki kahveden aldım diplomamı ve oradan alınmış bir de kupam var. King ku- pasının sahibiyim” dedim ve devamını getiremeden bastım kahkahayı.

Sırıtmakla yetindi Cengiz. Solculuğuyla dalğa geçmeme kızmıştı anlaşılan. “King kupasının sahibiymiş. Yesinler senin King kupanı” dedi mem- nuniyetsiz bir suratla. “Ben seni nasıl polis yaptılar onu merak ediyorum asıl.”

“Ha, ben senin solculuğuna dokundurunca sen de beni polis yaptın ba- kıyorum” dedim kırılmış gibi yaparak.

“Yaptığım kapak pek de yakıştı sana bakıyorum” dedi ve masada duran bardağını alıp havaya kaldırdı, “King kupasının şerefine içelim.”

Birer yudum aidik. Bardağını masaya bırakıp kollarını göbeğinin üze- rinde kavuşturdu ve anlatmam için başıyla işaret etti.

“Bak ben gayet ciddi anlatıyorum. Sen durmadan sözümü kesiyorsun. Ne diyordum?”

“İlk yıl diyordun” dedi büyük bir ciddiyetle. “Sonra cep telefonu konusunda cıvıttın. Doksanda cep telefonu kimde vardı ki sende olsun…”

“Adam istihbaratçı olduğu için Kadırga’daki yurtta kaldığımı öğrenmiş. Bir akşam yurda geldim, kapıdaki görevli elime bir kâğıt tutuşturdu, ‘Amcan geldi, seni bulamayınca da bu numarayı bıraktı’ dedi. Kâğıda bak- tım, sadece bir telefon numarası. Kimmiş bu amca, nasıl biriydi falan diye soracaktım ki kâğıttaki sıfır ve beş rakamının belli belirsiz bir şekilde diğer rakamlardan farklı yazıldığını gördüm. Sıfır O harfı gibi beş de S harfı gibi yazılmıştı. Orada bir şifre olmasından ve benim o şifreyi pat diye çözmüş olmamdan dolayı kendimle gurur duymuştum. Hoşuma gitmişti bu küçük numara. Bir hafta on gün sonra aradım. Nasıl mutlu oldu, nasıl mutlu oldu anlatamam. Ağzımdan girdi burnumdan çıktı, yarım saat sonra Beyazıt’ta buluştuk. Yuvarlak çerçeveli gözlükler, beyazlamış kirli sakal, kadife ceket, kot pantolon, süet ayakkabi; yanımdan geçip gitse tanıyamam öyle değiş- miş yani. Koy bizim bölüme doçent diye, ders anlatsın. Yemek teklifini hemen reddettim. Çay içelim, dedim. Çınaraltı’ndaki kahvede oturduk; hani Sahaflar’ın girişinin önündeki yerde. Ben yine birlikte çalışalım teklifi beklerken, Beşiktaş’taki bir satranç kulübüne beni üye yapsa, kabul edip etmeyeceğimi sordu. Satranç oynasam ne olurdu oynamasam ne olurdu. Hiç… Gençler dünya şampiyonu oldum ne oldu? Teyzemin mutluluğundan başka hiçbirinin önemi yoktu benim için. Turan Emeksiz Lisesi’nin müdü- rü pazartesi konuşmasında beni yanına çağırıp kendileri yetiştirmiş gibi anlatıp öğrencilere alkışlatti; valimizin kutlama mesajını okudu sonra her şey hızla unutuldu gitti. Oynar sam bir tek Reti’yle oynamak isterdim. Tek oyun oynatmışlardı ya, Reti’ye haksızlık etmiş gibiydim; vicdanımı rahat- latmak için üç oyun daha oynamalıydık onunla. Kabul ettin galiba, dedi ve omzuma pat pat vurdu. Şu polislik meselesini hiç açmayacaksınız, o konu- yu açtığınız gün bu iş biter, dedim. Başımla gözüm üstüne, dedi. Dört yıl boyunca her şey benim istediğim gibi gitti. Kimi zaman ayda bir kimi zaman üç ayda bir kulüpte buluşup satranç oynuyoruz, oyundan sıkılınca havadan sudan konuşuyoruz. Benimle ilgili her şeyi en ince ayrıntısına kadar bildiğini biliyorum. Bir gün kulübe eşini de getirmiş. Canım Zeynep yenge, onun da bende emeği çoktur. Oğuz Sipahi’ye kızınca sanki onun da suçu varmış gibi iki yıldır onu da arayıp sormadım hiç. Ulan ne öküz adamım ben be. Bazen sana hak vermiyor değilim Gengiz’im. Ormandaki kütük yuvarlanmış İstanbul’a kadar gelmiş dersin ya, bazen kendimi o kü- tüklerden birine benzetiyorum. Sırıtma oğlum, doğru söylüyorsun valla. Ulan adama kızdın, sana onca emeği geçmiş zavallı kadının suçu ne? Neyse, dağıtmayayım konuyu, Zeynep yengeyle kulüpte tanışınca daha bir isindim Oğuz Sipahi’ye. Bu dediğim okuldaki dördüncü yılımın sonuna doğru, okul bitiyor yani; alttan dersim falan da yok. Okulu bitirince ne yapacağımı sordu Zeynep yenge. Ben bütün planlarımı okulda kalmak üzeri- ne yapmışım. Okulda kalırsam ayda kaç para kazanacağımı sordu bu kez. Söyledim. Pek bir para olmadığını, ama kariyerimi öyle planladıysam di- yecek bir şeyinin olmadığını söyledi. Bir süre üçümüz de sustuk. Sonra, hiç unutmam, gözlerini gözlerime dikerek, ‘Bak oğlum. Bizim çocuğumuz olmadı. Kırk yaşımıza kadar pek umursamadık. Umursamadık dediysem, olursa ne iyi olur olmazsa da yapacak bir şey yok deyip durduk. Takdiri ilahi deyip boyun eğdik. İkimizin de işi yoğundu. Oğuz söylemiştir, ben ma- tematik öğretmeniyim. Yirmi beş yıl gece gündüz koşuşturup durdum. Şimdi emekliyim. Ben elli, Oğuz elli altı yaşında. Bakma benden genç durduğuna moruğun teki o. Oğuz dört-beş yıldır bahsedip duruyor senden. Benim görmediğim, Oğuz’un gözleri parlayarak anlattığı oğlumuz oldun yani. Ben matematikçiyim. Uzun konuşmayı sevmem. Oğuz, senin verece- ğin tepkiden korktuğu için söyleyemiyor sana. O teklifi ben yapayım. Oku- lun bitiyor. Bu yaz Ankara’ya gitme, İstanbul’da kal ve Oğuz’un yanında iki ayhk bir staj yap. Sosyoloji dediğin insan bilimi, bana göre Oğuz’un işi de insan bilimi. İki ayhk stajın sonunda, sen de seversen, bak sen de seversen

diyorum oturup Oğuz'la şartları konuşursunuz. İşin seni huylandıran kıs- mımn polislik olduğunu biliyorum. Yeminle söylüyorum, yirmi yıllık kocam, ben tanıştığımda bu işi yapıyordu, bugüne kadar bir kez bile polis olarak görmedim Oğuz'u. Sen istihbaratçı falan da değilsin, tam bir dedek- tifsin, diyorum Oğuz'a. Bazı günler Sherlock Holmes diye takılırım.' Mate- matikçiyim, kısa konuşurum dedi ama tatlı tatlı daha bir sürü şey anlattı Zeynep yenge. Durum böyle Gengiz'im. Sonrasını da biliyorsun işte."

"Biraya devam mı?" dedi.

"Yok" dedim. Arjantinin dibinde kalan birayı bir solukta içtim. "Yarın yeni bir işe başlıyorum, erken yatmam lazım."

"Hani bugün İstihbarat'tan niye atıldığını anlatacaktın" dedi.

"Ya neyini anlatacağım kardeşim. Ben polis değildim, sözleşmeli ele- mandım, bak memur falan demiyorum elemandım diyorum, on yıl çalıştır- dılar sonra da kıçıma tekmeyi yapıştırdılar. Anlatacak nesi var bunun?" dedim ve ayağa kalktım.

"Peki öyle olsun bakalım" dedi yumuşak bir sesle. "İstersen bugün o kadar taksi parası verme, gel bende kal."

"Teşekkür ederim ama sabah bir duş alırım, üstümü başımı değiştiri- rim, belki de şu sakallardan kurtulurum. Ayrıca bugün dünkü kadar sar- hoş da değilim. AKM'nin ordan sarı dolmuşlara biner giderim."

"Sen bilirsin. Bizde teklif var, israr yok çünkü ısrarı teklifin içinde."

"Sen ne oturuyorsun? Beklediğin biri mi var, kalk sen de."

"Ne kalkacağım oğlum" dedi neşeyle. "Ben şurada, Gihangir'de oturu- yorum, sen allahın dağında. Sen minibüse binmeden ben sıcacık yatağımda uyuyor olacağım."

Tokalaştık. "Yarın on ikide burada buluşuyoruz" dedim.

"Beklerim. Ben buradayım" dedi. "Çekmeceden o çeki de al."

"Hah, iyi hatırlattın" dedim. "Yarın ilk işin o çeki bozdurmak olsun. Dur, sözümü kesme, dinle. Benim payım olan yüz bin liranın on bin lirasını istiyorum, geri kalanı senin kendi hesabına yatır. Senin payını ne yaparsın onu bilmem. Sana tavsiyem yarın biraz erken kalkman. Çünkü bankanda o kadar para bulunmayabilir ve seni bekletirler. Benden söylemesi" dedim ve kapıya doğru yürüdüm...

"Başka bir arzunuz var mıydı?" diye bağırdı arkamdan.

"Var" dedim kapıdaki anahtarı çevirip kapıyı açarken. "Bana bir telefon alırsan memnun olurum. En ucuzundan ve en incesinden."

Duyduklarına inanamamış bir suratla yüzüme baktı. "Bu kız seni çok değiştirecek, demiştim. Yarın ilk işim Aslı Çınar'ı tebrik etmek olacak" dedi.

Mis gibi kar yağıyordu.

20
“Oğuz yalnız kocam değil en iyi arkadaşım, en iyi dostumdur da”

Sekize kurup başucuma bıraktığım saat ötmeye başlayınca kalktım. Ölü gibi uyuduğu için omuzundan tutup sarsarak ya da bağırıp çağırarak uyandırılanlardan değildim ben. Annem babam varken de böyle miydim, hatırlamıyorum. Hafif uykuydu benimki, köpek uykusu. Küçücük bir çıtır- tıya bile uyanırım. Okula gitmem için beni uyandırmaya gelen teyzemin, bir kedinin patileriymiş gibi halıyı usulca ezen yalın ayaklarının sesini bile duyardım her sabah. Elif’in bebekken yatağında dönmesini de duyardım. Gece en az üç kere uyanıp bakardım Elif’e; minicik battaniyesini üzerine örter, yanağından öpmeye kıyamazdım da eğilip çıplak ayaklarından öper- dim.

Uzun süredir üst üste iki gece yatmadığım yatağımdan kalkıp pencere- ye gittim, perdeyi aralayıp dışarı baktım. Kar durmuştu. Pırıl pırıl bir güneşin ışıkları parlıyordu dışarıda. Pencereyi açmamla birlikte içeriye buz gibi bir hava doldu. Üşüdüm. Yatağımın sıcaklığı üzerimdeydi anlaşılan... Pırıl pırıl güneş ışıtıyordu sadece, ısıtmıyordu. Gökyüzünde varla yok arası beyaz bulutlar. Pencereyi kapatıp, odadan çıktım.

Sakallarımı kesmemeye karar verdim, banyodan çıkıp elbise dolabının önünde dikildim.

Açık mavi gömleğimi, siyah kravatımı ve siyah takım elbisemi giyinip paltomu da koluma atıp merdivenleri İndim. On yıl boyunca hemen her gün böyle giymiştim ama takım elbise sanki üzerimde bir garip duruyordu. İnsan giydiklerine de zamanla alışıyor anlaşılan. Kravatımı gevşetip, paltomu giydikten sonra apartman kapısından çıktım. Böyle havalarda ‘Güneş kar topluyor’, derdi annem. Güneşe inat varlığını koruyan soğuğu yara yara yürüdüm.

Sokağın başındaki taksi durağının küçük kulübesinin önünde ısınmak için plastik bardaklardaki çaylarını yudumlayan şoförlerden biri benim kendilerine doğru yaklaştığımı görünce benden önce davranarak “Günay- dın” dedi. Ağzından ve burnundan buharlar çıktı. Saçlarına ve bıyıklarına yer yer beyazlar düşmüş, kısa boylu, göbekli bir adamdı.

İşe geç kaldığı sabahlar, telefonla arayıp apartmanın önüne çağırdığı şoförlerin çoğuyla ahbap olmuştu Nilgün. Oysa ben bir tekini bile tanımı- yordum. “Günaydın” dedim. Sesim, yine bir borazandan çıkıyormuş gibi çıktı. “Çayınızı içinceye kadar bekleyebilirim, acelem yok.”

Yakası kürklü kahverengi kabanının düğmelerini açarken, “Lütfen buyrun” dedi. Elindeki plastik bardağı arabanın üzerine koyup kabanını çı- kardı, bagajı açıp özenlice yerleştirip kapağı kapattı. “Akşama kadar çay, sigara içiyoruz zaten. Sayenizde iki sigara eksik içmiş olurum.” Arka kapıyı açtı binmem için, beklerken bardağını ahp hızh hızh birkaç yudum daha içti.

Ben arka koltuğa yerleşirken o elindeki plastik bardağı çöpe atıp dön- müştü bile.

“Bismillah” dedi ve kontağı çevirdi.

O sormadan, “İbni Nefis Hastanesi’ne gideceğiz” dedim.

Başını salladı. “Ataşehir’de. Yol açıksa on-on beş dakikada gideriz” dedi. Dikiz aynasından bana baktı, “Hayırdır, kötü bir şey yok ya.”

“Yaşlı bir akrabamız” dedim. Yaşlı deyince iş bitiyordu. Yaşlı... Önemsiz canım, zaten yaşayacağını yaşamış, ölümü hak etmiş; ölünce üzülmeye de değmez, demek miydi yaşlı demek. “Önemli bir şey değil. Yüksek tansiyon, kolesterol, şeker... Yaşhlık hastalığı işte.”

“Geçmiş olsun” dedi içten bir sesle. “Bu hastane yeni açıldı, bir yıl falan oluyor. Yolun kenarında kocaman bir yer yaptılar. Siz hiç denk gel- mediniz galiba?”

Başımı salladım.

Ben konuşmayınca, o da başka bir şey sormadı, dönüp yol boyunca camdan dışarıyı seyrettim.

Hastanenin bahçesinden içeri girdiğimizde "Ana kapıya kadar gidelim mi?" diye sordu.

Ana kapının önüne gelince durdu, uzattığım parayı aldı. Paranın üstünü vermek için ceplerini yoklayınca, "Teşekkür ederim" deyip İndim.

Otomatik kapıdan girip etrafta tanıdık kimse var mı diye baktım. Sağ taraftaki bankonun arkasına dizilmiş üç kızdan birinin önünde dikildim. Kravatımı düzelttim.

Güleç bir suratla "Hoş geldiniz" dedi. Koyu bir sarıya boyanmış saçları omuzlarından aşağı dökülmüştü. Elindeki kâğıdı şeffaf bir dosyaya özenli- ce yerleştirip "Nasıl yardımçı olabilirim?" dedi.

"Dayım" dedim sesime belli belirsiz bir hüzün katmaya çalışarak "adı Oğuz Sipahi, birkaç gün önce yatırılmış. Biraz erken mi geldim bilmiyorum ama..." Biraz daha konuşursam kendi kendime acıyacağımı düşündüğüm için sustum.

"Bakalım" dedi önündeki bilgisayara doğru eğilirken. "Oğuz Sipahi dediniz, değil mi?" diye sordu.

"Evet. Bizim de dün haberimiz oldu" dedim kendimi biraz daha acın- dırmaya çalışarak.

"Sağdaki asansörümüzle beşinci kata çıkın lütfen, oradaki arkadaşla- rım size yardımçı olacaklar" dedi.

Dönüp sağa doğru baktım. Görünürde sağ taraf yoktu. Üç-dört metre genişliğinde bir merdiven.

"Ben size yardımçı olayım" dedi bir solukta bankonun arkasından çıkıp önümde bitiverdi.

O önde ben arkada, geniş merdivenin yanından geçtik. Merdiven üst- teki asma kata çıkıyordu. Ortadaki meydanlığa yan yana konulmuş koltuk- larda sekiz-on kişi vardı. Onların içinde tanıdığım biri var mıdır diye dik- katlice baktım. Yoktu. Kimi birbiriyle fısır fısır bir şeyler konuşuyor, kimi gazete okuyor, kimi de duvardaki kocaman televizyon ekranına bakıyordu.

Gözlerim, özellikle Zeynep yengeyi ve Oğuz Sipahi'nin tanımadığım yardımçısını arıyordu, niyeyse... Zeynep yengenin kocasını bir an bile yalnız bırakmayacağına emindim.

Asansörün önüne gelince kız, duvardaki düğmeye dokundu.

"Zahmet oldu size" dedim.

"Rica ederim, ne zahmeti" dedi şefkat dolu bir sesle.

Açılan kapıdan içeri girdim, kız zarifçe uzanıp beşinci katın düğmesine bastı, "Asansörden çıkınca arkadaşlarımı göreceksiniz zaten. Geçmiş olsun" dedi.

Dün gece telefondaki ince sesli kadının bana dinlettiği müzik çalıyordu asansörde. Daha önce bindiğim asansörlerden çok farklıydı bu; yukarı çıkıp çıkmadığım bile belli değildi. Bir ara olduğumuz yerde durduğumu sandım, kat rakamlarının olduğu kadranın üzerindeki dijital bölmedeki ra- kamların değiştiğini görünce rahatladım. Kapı açıldı, usulca çıktım. Tam karşımda, giriş kattakinin aksine küçücük bir bankonun arkasında iki kadın gayet yoğun çalışıyorlardı. Kapı açılınca asansöre bakan daha genç olanının gözleri gözlerime asılı kaldı.

"Kolay gelsin" dedim kisik sayılabilecek bir sesle. Ama sesim boş ve geniş koridorda yankılandı.

"Hoş geldiniz, buyurun" dedi. "Oğuz Sipahi'ye gelmişsiniz ama hasta- mız yoğun bakımda olduğu için görmeniz mümkün değil." Aşağıdan Oğuz Sipahi'ye geldiğimi haber vermişlerdi anlaşılan. "Hastamızın doktoru yarım saat, kırk beş dakika sonra burada olacak eğer isterseniz kendisin- den detaylı bilgi alabilirsiniz."

Canım çok sıkılmış gibi yaptım ama gerçekten de canım sıkılmıştı. "An- kara'dan geliyorum" dedim o an uydurduğum senaryoyu oynamaya çalışa- rak. "Uçaktan iner inmez de dayımı hemen görmek istediğim için apar topar geldim. Ne zamandan beri yoğun bakımda acaba? Bize dün gece haber verdiler ben de ilk uçakla atlayıp geldim" dedim sesime bir heyecan katmaya çalışarak. İyi kuramamıştım senaryoyu anlaşılan; Ankara, bu sabah, uçak... Daha fazla konuşup bir hata yapmamak için kızın gözlerine çaresiz gözlerle baktım.

Önündeki bilgisayar ekranına baktı. "Beş gün önce gelmiş" dedi.

"Bize, şeker komasına girmiş, dediler" dedim.

“Öyle diye getirilmiş ama kalp krizi geçirmiş. Kalp damarlarından biri yüzde seksen, ikisiyse tamamen kapah. Yoğun bakımda kontrol altında tu- tuluyor. Şeker ve tansiyon değerleri normale döndüğünde ameliyata alına- cak. Dediğim gibi, biraz beklerseniz doktoruyla da görüşebilirsiniz. Doktorumuz size daha fazla ayrıntı verecektir.”

“Riskli bir ameliyat mıdır?” diye sordum, diğer kadının da beni dikkat- Иce süzdüğünü görünce.

“Her kalp ameliyatı gibi riski var ama Oğuz Bey’inki biraz daha riskli tabii ki.” Çok olağan bir şeyden bahseder gibi konuşuyordu. Kim bilir böyle kaç olayla karşılaşıyorlardı. Onlar için olağandı.

“İsterseniz giriş kattaki bekleme salonumuzda oturabilirsiniz. Dediğim gibi, doktorumuz yarım saate kadar burada olacak.”

“Şöyle uzaktan da bir göremez miyim?” koridorun sonuna doğru baka- rak.

“Pek görecek bir durum yok” dedi benim görmek isteğimi küçümseyen bir tavırla.

“Peki, yengem yani Oğuz Bey’in eşi bu sabah geldi mi acaba?” diye üs- teledim.

“Bugün Oğuz Bey’i ziyarete gelen ilk kişi sizsiniz. Ben buradayken kimse gelmedi” dedi ve dönüp arkadaki kadına baktı. Kadın bana daha bir dikkatli baktı ve başını salladı.

Daha fazla israr etmemin bir anlamı yoktu. “Peki, çok teşekkür ede- rim” deyip asansöre yöneldim, düğmeye dokununca kapı açıldı. Asansöre binen kendime baktım içerideki aynada. Takım elbise ve kravata pek uy- mamıştı sakallar.

Hastanenin bahçe kapısından çıkınca kolumdaki saate baktım, 10’a ge- liyordu. Aslı ve Gengiz’le yapacağımız toplantıya iki saat kalmıştı. Yakın- larda bir yer bulursam kahvaltı edip öyle giderim diye düşündüm. Biraz ileride, yüksek binaların altında birkaç tabela gördüm ve oraya doğru yü- rümeye başladım. Hava iyice isinmiş, kaldırımdaki karlar erimeye başla- mıştı ama soğuk yüzümü ve kulaklarımı yakıyordu, paltomun yakasını kal- dırıp küçük adımlarla tabelalara doğru yürüdüm.

Oğuz Sipahi’nin hastanede olduğuna inanmadığımdan mı, yoksa içim- de bir acıma hissiyle mi gelmiştim buralara? Dün akşam Zeynep yengeyi anlattın ya Gengiz’e, işte o zaman içine bir acı düştü, kamına bir sancı yayıldı onun için geldin be oğlum. Oğuz Sipahi’den çok karısına üzüldüğüm için geldim yani. Bunu, inanarak mı söylüyordum kendime. Bu saçma sapan düşünceleri artık bırak; “Biz ona Büyük Çiftçi derdik” notunu gön- deren Oğuz Sipahi değil. Baksana adam tam beş gündür komadaymış. Üs- telik adam bu haldeyken benim düşündüğüm şeye bak. Kim bilir nasıl pe- rişan olmuştur Zeynep yenge. Başını koyup ağlayacağı bir omuz bile yok. Ben gelmiş miyimdir aklına? Şimdi yanımızda olsaydı, demiş midir? De- miştir tabii, neden demesin; oğlu gibi sevmişti beni.

Yüzüm yanıyor...

Yanımdan geçen arabaların gürültüsü birdenbire kesildi. Karın erime- siyle birlikte balçığa dönen yoldan hızla geçerlerken tekerlerinden fışkıran çamur, kaldırımda yürüyenleri tedirgin ediyordu.

Adımlarım küçülmüş. Kulaklarım hiçbir sesi duymuyor.

Haziranın ortaları. Bütünlemesiz bitirmişim okulu. Levent’te bir et lo- kantasındayız. Özel müşterilere hizmet verdiği o kadar belli ki. Çamların çevrelediği serin bir bahçe. Sekiz masanın altısı dolu. Yüksek sesle konu- şup yüksek sesle kahkahalar atıyor insanlar...

Sevecen bir ifadeyle yüzüme bakıyor karşımda oturan Zeynep yenge. Düşündün mü teklifimi, diyor. Değil tadım, adını bile bilmediğim peynirler- le dolu bir ahşap tabaktan iki küçük dilimi ahp tabağına koymuştu. Biraz da salata. Kırmızı şarap içiyor.

Gülüyor Oğuz Sipahi. Bıyık bırakmış. Dudaklarının kenarından sarkan bıyıklar, saçları kadar beyazlamamış... Körpe dana etidir bu, her yerde bulunmaz, diyor ağzındaki lokmayı çiğnerken. İstanbul’da bunların üstüne yok, bulamazsın bu eti ve bu lezzeti.

Yıllarca tebeşir tutan zarif parmaklarının arasındaki çatalı tabağının kenarına bırakıp kadehinden minicik bir yudum alıyor. Peçeteyi dudakları- na hafif hafif değdiriyor. Evet, yakışıklı delikanlı sana soruyorum.

İçmeye pek alışık olmadığım -benim içtiklerim hep ucuzundan olan- lardı- şarabın damağımda bıraktığı burukluğu dilimle bastırarak iyice emdim. Evet, düşündüm, demek istedim ama diyemedim. Etrafımızdaki her şey silikleşiyor. Masalarda oturan insanların kendileri de sesleri de varla yok arası; suluboya bir tablonun üzerine ıslak bir sünger sürülmüş. Bir tek bizim masa net. Zeynep yengenin yüzüne değil kırmızı rujunun ka- dehinde bıraktığı ize bakıyorum. Oğuz Sipahi, bıyıklarını sildiği bembeyaz peçeteyi tabağının yanına bırakıyor usulca. Avuçlarım nemlenmiş.

Oğuz, dünyayı bir satranç tahtası gibi gördüğünü söyler hep. Haklı, hem de çok haklı diye düşündüm; bizler birer piyonuz, hepsi o. Şimdiye kadar boş hamle yaptığı o kadar nadirdir ki. Sanırım sen de onun kafasın- dansın. Varşova'da karşılaştığın her rakibini nasıl sabırla yendiğini her akşam telefonda uzun uzun anlattı bana. Seni anlatırken sesindeki şenliği görebiliyordum yemin ederim ki. Hele o Macar çocuğun yenilgiden sonraki halini öyle bir anlattı ki. Sen değil de o yenmişti tüm rakiplerini. Macar çocuğun haline o acımıştı. O günden beri dilinden düşmüyorsun. Kimi gün eve gelip, karmakarışık bir işi anlatıp 'Şu çocuk olsa şıp diye çözerdi eminim' deyip durur. Yıllardır değişmedi bu... Senin derdinin polis olmamak olduğunu biliyorum. Oğuz bir polis mi peki? Yirmi yılhk evliyiz orasından şüpheliyim yemin ederim. Parmakları kadehini zarifçe kavradı. Peki, ben bu işe neden karışıyorum, şimdiye kadar Oğuz'un en küçük bir işine bile karışmamışken? Yirmi yıldır bir kez bile beni üzmemiş bir adama şahit olduğumu söylemek için tekiifi ben yapıyorum. Yarın bir gün canın bu işi yapmak istemediğinde, haydi bana eyvallah, deyip çekip gidebileceğine ga- ranti vermek için ben teklif ediyorum. Oğuz yalnızca kocam değil, en iyi dostumdur da. Ve ben dostuma hiç kimseye güvenmediğim kadar güveni- yorum. Kadehini hafıfçe kaldırıp içindeki şarabı çalkaladı. Gözleri, kadeh- teki şarabın minik dalğalarında. Evet, genç adam ne diyorsun teklifime?

Evet diyorum, dedim.

Elindeki kadehi masaya bıraktı.

Oğuz Sipahi'nin gergin yüzü yumuşadı. Kadehini aldı. Oh be, oh be, oh be dedi. İşte bu yanıtın şerefine içilir valla.

Zeynep yengenin ince parmakları kadehini bir kez daha kavradı.

Kadehlerimiz masanın ortasında buluştu.

Çınnnn.

21

Yaptığınız her hamleyi çok iyi düşünerek ve size ne kazandırdığını hesaplayarak oynayın

“Bu ne yakışıklılık yiğidim” dedi bana kapıyı açarken. “Adama benzemişsin sen be. On numara olmuşsun yemin ederim.”

“Abartma oğlum, altı üstü bir takım elbise. Üstelik bu elbiseleri ben bayatımın on yılı neredeyse her gün giydim, sıkılıncaya kusuncaya kadar giy- dim” dedim elimdeki poşeti barın bankosunun üzerine bırakırken.

“Gezi’ye de uğramışsın bakıyorum. Senin bu kadar düşünceli olacağını tahmin edemediğim için ben de Savoy’dan bir şeyler aldım. İnşallah aynı şeyleri almamış izdir.”

“Minibüsten inince birdenbire aklıma geldi. Ama sen tabii ki benden daha düşünceli bir adamsın. Dua et, ben elimi kolumu sallayarak da gele- bilirdim. Zaten benden de o beklenirdi, değil mi?”

“Yok, yok” dedi mutlu bir ifadeyle. “Bu kız seni adam edecek.”

Etrafa şöyle bir göz attım. “E, masada hiçbir şey görmüyorum. Kahvaltı falan da etmedim ha ona göre, kurt gibi açım valla” dedim.

“Bu kardeşin her şeyi düşündü. Beni takip et çekirge” dedi. John Len- non’ın yüzünün ortasına elini dayayıp açtığı kapıdan içeri geçti.

Bankonun üzerindeki poşeti kapıp Gengiz’in peşinden mutfağa girdim. Her taraf pırıl pırıldı. Dört binanın ortasına saklanmış küçücük bir bahçe- ye bakan pencerenin önündeki masaya kaydı gözüm, üzeri yiyecek doluy- du. Börekler ve poğaçalar mis gibi kokuyordu, ıspanaklı börekten bir tane alıp ısırdım, tadı da görüntüsü kadar güzeldi.

“Kim yiyecek oğlum bu kadar şeyi?” dedim elimdeki poşeti nereye koyacağımı bilemeden. Genelde kirli bira bardakları ve kirli meze tabaklarıy- la dolu olan tezgâhın üzerine bıraktım poşeti.

“Oldu mu o orada şimdi. Oğlum sende estetik duyğusu santim gelişme- miş. Ver o poşeti bana, ver bana” dedi sinirlenerek.

Küçük bir çocuk gibi yüzüme şirin bir ifade vermeye çalışarak poşeti tezgâhın üzerinden alıp Gengiz’e uzattım. Elini daldırıp içindeki kutuyu çı- kardı, eğilip tezgâhın altındaki kapaklardan birini açtı ve poşeti içine doğru fırlattı. Elindeki kutuyu buzdolabına bıraktı.

“Allahtan kız akıllı. Sabah telefon etti, gelirken yiyecek bir şeyler geti- reyim mi diye sordu. Ama nerde sende o akıl?”

Benim telefonum mu var oğlum diyecektim ki aklıma geldi, “Ne oldu sana verdiğim görevleri yerine getirdin mi bakalım? Bankadaki işleri halle- dip bana bir telefon alacaktın.”

Tatlı tatlı gülümsedi. “Herkes senin gibi uyumuyor ki oğlum. Biz sabahın köründen beri ayaktayız, ya sen?” Döndü, ocağın yanında duran telefonunu aldı, “Artık senin de bir telefonun var” dedi.

Rafta çalan telefonu aldım. Ekranında yazan Gengiz’i görünce gülüm- sedim. “Banka işini ne yaptın?” dedim.

“Dedim ya oğlum sabahın köründe kalktım, diye. Onu da hallettim.” Elini cebine sokup küçük bir kâğıt çıkarttı ve bana uzattı. “Dediğin gibi kendi adıma bir hesap açtırdım. Bu da internet hesabının müşteri numa- rası, parolası ve şifresi. On bin lirasını da çektim, içeride çekmecede. Onu da getirip teslim edeyim” deyip döndü.

“Dur oğlum acelesi yok, sonra alırım” dedim. Paltomu çıkarıp köşedeki askılığa astım.

“Aslı Hanım gelinceye kadar biz birer çay içelim” dedi.

“İçelim içmesine de kız gelince dışarıda kalmasın.”

“Ya ben bu Aslı Çınar’ın yerinde olsam bu işi sana vermekten vazgeçer- dim valla. Oğlum uyan artık yirmi birinci yüzyıldayız” dedi beni köşeye sı- kıştırmış olmanın verdiği keyifle.

Gengiz’in keyfine keyif katmak benim için de büyük keyifti. “Ne zaman geldik oğlum yirmi birinci yüzyıla” dedim. “Ben yontma taş devrine bile daha bu sabah girdim.”

“Doğru söze ne denir ki” deyip kahkahayı patlattı. Ben de eşlik ettim ona. Bardakları doldururken, “Sabah telefon ettiğinde, bara gelince kapı-

nın kapalı olmasına şaşırmamasını, telefonumu çaldırırsa gelip kapıyı açacağımı söyledim” dedi.

“Asıl on numara senmişsin be Gengiz’im” dedim. Çayımı alıp masanın başına

döndüm. “Ben bir ıspanaklı daha götürsem kızmazsın değil mi?” dedim.

Çayını aнp gelip karşıma oturdu. Gep telefonunu camın kenarına bıra- kıp, “Beğendin mi telefonunu? İstediğin gibi mi?” dedi.

Gebime attığım telefonu çıkarıp bir kez daha baktım. “Tam istediğim gibi Gengiz’im. Çok teşekkür ederim. Sen varken benim şırtım hayatta yere gelmez.”

“Bilmukabele kardeşim” dedi sırıtarak.

“Sabah ne kadar erken kalktın ki onca işi halledip gelip burayı da pırıl pırıl yaptın?” dedim etrafa bir kez daha hayranlıkla bakarak.

“Mutfağı dün gece sen gittikten sonra temizledim. Baktım, ön tarafta oturunca olmayacak, ya densizin biri pat diye içeriye dalacak ya birileri bizi görünce camı tıklatıp duracak, daha rahat ederiz diye kalkıp mutfağı temizledim” demişti ki telefonu çaldı. Camın kenarından telefonu aнp baktı, “Aslı Çinar da geldi” dedi ve fırlayıp kapıyı açmaya gitti.

Aslı, “Ohooo burası ne güzelmiş böyle” dedi mutfaktan içeri girer gir- mez. Yine hafıf bir makyaj yapmıştı ve saçları bukle bukleydi. “Neresi o pencereden görünen yer, gizli bahçeniz mi?”

Tokalaşmak için uzattığım elimi tutmadı, zarif bedenini göğsüme yak- laştırıp, kolunu koltuğumun altından belime doladı, iki yanağımdan öptü. “Çok şıksınız, yolda görsem tanımazdım sizi herhalde” dedi içten bir gü- lümsemeyle. Belime sarılan eliyle elimi tuttu ve dudaklarına götürüp öptü. “Babamı aramayı kabul ettiğiniz için tekrar tekrar teşekkür ederim” dedi.

Ne yapacağımı bilemez bir halde öylece duruyordum ki Gengiz imdadıma yetişti. “Aslı Hanım paltonuzu alabilirim.”

Gengiz’e doğru döndü. “Çok şekermiş burası” dedi.

Paltosunun düğmelerini açıp çıkarmak için sağ omzunu düşürdü. Gen- giz’den önce davranıp çıkardığı paltosunu aldım, köşedeki askılığa astım. “Cam kenarı senin.” O yerine otururken, “Çay mı kahve mi?” diye sordum.

“Mis gibi çay kokuyor ve kurt gibi açım” dedi.

Ocağa doğru hareketlenen Gengiz’e “Sen otur ben doldururum” dedim.

“Çin böreği bile almışsınız” dedi. “Şu zeytinin güzelliğine bak. İnanmı- yorum, çilek reçeli bile var.”

Elimdeki bardağı Aslı’nın önüne bırakıp ortadaki sandalyeye de ben oturdum. “Gengiz’im her şeyi düşünmüş” dedim.

“Şikâyetinizi kasaya, memnuniyet dostlarınıza iletin lütfen” dedi güle- rek.

Uzun süredir böylesine keyifli kahvaltı etmemiştim. Bahçenin güzelli- ğinden, Savoy’un börek ve poğaçalarının her zaman ne kadar lezzetli olduğuna; sakallarımın bana ne kadar çok yakıştığından, taze ekmeğin üzerine sürülmüş yağın üzerine konulan çilek reçelinin insanı dünyanın en mutlu insanına döndürmesine; bu yıl bunca çok kar yağmasının Gengiz’e, Aslı’ya ve bana göre nedenlerine kadar daha birçok şey konuştuk kahvaltı süre- since...

“Evet, Gengiz’in hazırladığı muhteşem kahvaltımız bittiğine göre artık iş toplantısına geçebiliriz” dedim. “Şu dünkü zarfı da getirir misin Gengiz’im.”

“Ne zarfı?” dedi Aslı bal rengi gözlerini gözlerime şüpheyle dikerek. Pencereden yansıyan beyazlık, gözbebeklerinin etrafını beyaz bir hale gibi sarmıştı.

“Merak etme” dedim. “Senin bıraktığın zarf değil bu.”

Utanmış bir halde başını öne eğdi. “Ne yalan söyleyeyim bir an kork- tum.”

“Kapının altından bir zarf atılmış dün. Biri ya da birileri, senin beni bulduğundan haberdar olduğunu bilmemizi istiyor gibi geldi bana.”

Gengiz elindeki zarfı masaya bırakıp yerine oturdu.

Zarfı Aslı’nın önüne doğru ittim. Eline aldı şöyle bir inceledi. Zarfı açıp içinden çıkan kâğıtta yazan cümleyi okudu ve sonra dönüp bana baktı.

“Kim kime büyük çiftçi dermiş?” dedi.

“Bunu bilmiyoruz. Babanın bir lakabı falan var mıydı?”

Bakışları camı delip geçti. Dışarının soğuğu kadar soğuktu gözleri. “Hiç duymadım. Olsa mutlaka duyardım; en azından annem duyardı, o duyunca ben de duyardım. Herhangi bir lakabı olduğunu sanmıyorum. Bazı arka- daşları, soyadımızdan dolayı Çinar derdi. O da çok samimi oldukları. Büyük çiftçi... Bunu ilk kez duyuyorum.”

“Şimdi beni can kulağıyla dinlemenizi istiyorum” dedim sandalyemi masaya biraz daha yaklaştırarak. “Konuştuklarımız üçümüzün arasında kalacak. Polisin yapması gereken bir işi biz yapmaya kalkışıyorsak her şey bir başka boyuta taşınmış oluyor doğal olarak, bunu aklımızdan çıkarma- malıyız. Bu işte üç kişiyiz. Ben bilgileri topladıkça sizi haberdar edip, zaman zaman sizden bazı yardımlar

isteyeceğim" dedim. Gengiz'den sır çıkmayacağına adım gibi emindim ama Aslı'yı henüz tanımıyordum. "Yani değil konuşmamızdan, buluşmalarımızdan bile annenin dahi haberi olma- yacak Ash'cığım" dedim yumuşak bir sesle.

Çayından bir yudum aldı. "Olur" dedi.

"Gelelim konumuza... Hem emniyet, hem jandarma, hem de MİT babanın kaybolmasıyla yakından ilgilenmiş. Türkiye'nin önde gelen işadamla- rından birinin birdenbire ortadan kaybolmasına kayıtsız kalmaları düşü- nülemezdi elbette. Küçük bir ön araştırma yaptım; dosyayı beş-altı ay önce kapatmışlar anlaşılan."

"Nasıl kapatmışlar?" dedi Aslı şaşkınlıkla.

"Dosyayı görmedim. Güvendiğim arkadaşlarımdan bilgi aldım. Kapat- ma gerekçesini tam olarak bilmiyorum ama her üç kurum da bizden bu kadar demiş anlaşılan."

Benim konuşmam boyunca elinde tuttuğu kâğıdı masanın üzerine bı- raktı, "Peki bu not ne anlama geliyor, kim göndermiş olabilir?" dedi.

"İşin doğrusu, beni sana önerenin Oğuz Sipahi olması beni biraz kıl- landırdı. Pek iyi ayrılmamıştık onunla. Daha doğrusu ben ona kırgındım, onun bana kırgın olduğunu sanmıyorum ama içimde Oğuz Bey'e karşı bir nefret var. Hayatıma hiç karışmamış olsaydı sanki bugün çok daha mutlu olacaktım gibi geliyor bana. Neyse, işin bu kısmı tamamıyla beni ilgilendi- riyor, kişisel yani... Belki de bütün bu kızgınlığım nedeniyle bu notu onun gönderdiğini düşündüm dün gece" dedim. Sabah hastaneye gittiğimi söy- leyip söylememek için bir an şüphede kaldım. "Bunu Gengiz de şimdi öğre- necek" dedim Gengiz'in yüzüne bakarak. "Dün akşam hastaneye telefon edip Oğuz Sipahi'nin gerçekten hastanede yatıp yatmadığını öğrenmek is- tedim. Orada olduğunu öğrendik ama bu sabah içime bir kurt düştü ve kal- kıp şu hastaneye gittim. Adamın kalp damarları tıkalıymış, ameliyat etmek için uygun zamanı bekliyorlarmış."

"Ne şüpheci bir adamsın sen be" dedi Gengiz şakacı bir sesle.

Gengiz'in sözü ortamı biraz yumuşatmıştı. Aslı hafıfçe gülümsedi.

"İşin bir tarafı benim şüphelerimdi elbette. Kendi gözlerimle görmek istedim. Diğer tarafıysa on yılın sonunda o kadar da vefasız olamayaca- ğımdı. Oğuz Sipahi için değilse bile karısı için üzüldüm."

"Karısı mı?" dedi Aslı büyüyen gözleriyle bana bakarken.

"Evet" dedim. "Zeynep Hanım."

"Ben kendisinden yardım istemeye gittiğim zaman karısını bir yıl önce kaybettiğini, artık gözlerden uzak yalnız bir hayat yaşadığını söylemişti."

"Nasıl?" dedim. Aslı'nın söylediklerine inanamamıştım. İnan-mak iste- memiştim. "Zeynep yenge bir yıl önce ölmüş mü?"

"Adını bilmiyorum ama bana, 'Eşimi kaybettikten sonra, yani bir yıldan beri hiç kimseyİe görüşmüyorum' dediğini çok iyi hatırlıyorum. Başsağlığı dilediğimde, dalğın dalğın yüzüme bakmıştı, Oğuz amcanın o haline çok üzüldüğümü de çok iyi hatırlıyorum. Eski arkadaşlarından kimseyİe görüş- mediğini söylediğinde beni başından savmak istediğini düşünmüştüm ama eşinin ölümünden sonra o koca evde yapayalnız kaldığını falan da anlattı bana."

"Neredeydi bu ev, hangi semtte?"

"Kemerburgaz'da. Suncity diye bir sitede dubleks bir evdi."

Emekli olduktan sonra taşınmıştı demek ki...

"Tanır mıydınız?" dedi Aslı üzgün bir sesle.

Başımı evet anlamında salladım. "Tanımaz olur muyum." Demek bu sabah hastanede gözlerim boşuna aramıştı Zeynep yengeyi. "Yazık olmuş... Gerçekten çok üzüldüm."

"Hay Allah" dedi Aslı daha da üzgün bir sesle. "Sabah sabah size kara haberi de ben vermiş oldum."

"Ölümlü dünya" dedi Gengiz. Ben de Aslı gibi Gengiz'e döndüm. "İnsan ot gibi biter ve ot gibi yiter, diye boşuna dememişler."

Kara bir kasvet, küçük mutfağı bir anda daha da karanhk bir yer haline getirdi.

Bir süre üçümüz de sustuk.

Bana kalsa daha da susacaktım ama Gengiz izin vermedi. "Aslı Hanım ve benim sigara içmemize izin var mı?" dedi.

"İçmeseniz olmaz mı?" dedim. "Şimdi sigarayı yakınca pencereyi de açacaksınız, hem pis pis kokacak içerisi."

"Valla benim de canım çok istedi ama içmeyelim isterseniz" dedi Aslı.

"O zaman bardaklarınızdaki çaylarınızı bitirin de doldurayım. Benimki yarım saat önce bitti, doldurmak için sizi bekliyorum" dedi Gengiz.

Gengiz'in cümlesi biter bitmez fırlayıp kalktı Aslı. "Lütfen siz oturun ben doldururum."

Bugün kar yağmayacaktı anlaşılan. Bir kedi aniden fırlayıp ağaçlardan birinin gövdesine tırmandı ve dönüp koştuğu yöne doğru baktı. Birkaç sa- niye sonra beklediği de gelmişti. Daha iri bir kediydi bu. O ağaca tımanmak yerine toprak bir bölge bulup öylece durdu. Ağaçtaki çevik bir hareketle kendini aşağı bıraktı ve diğer kedinin önünden fırlayıp gitti. Diğeri öylece oturmuş cama doğru bakıyordu, bir ara göz göze gelir gibi olduk. Sonra o da ilkinin peşinden ağır adımlarla yürüdü ve gözden kayboldu.

Aslı çaylarımızı doldurduktan sonra dönüp yerine az önceki kedi gibi usulca otudu ve konuşmamı bekliyormuş gibi bana baktı.

"Şimdi" dedim sakallarımla oynamayı bırakarak, "bir strateji belirleye- ceğiz. Bu işi biraz da satranç oynuyor gibi düşüneceğiz. Diğer bütün oyunların yüzde doksanında oyunçu ya rakibiyle ya da çevresindekilerle konu- şur. Bir tek satranç oynarken hiç kimseyle konuşmazsınız. Dünyanız, yani konuşacağınız sadece ve sadece o tahtadaki taşlardır. Satrancın da en önemli kurallarından biri, 'Yaptığınız her hamleyi düşünerek ve size ne ka- zandırdığını hesaplayarak oynayın' der. Şu andan itibaren hayatımızdaki her şeye çok dikkat edeceğiz. Şu notun gelmesi bizim için çok iyi oldu. Biri ya da birileri bize, attığınız her adımdan haberim var, dikkatli olun, diyor. Bu iyi bir şey çünkü bizi diri tutar. Bu gibi durumlarda bu notların devamı genelde gelir. Bu notların da tek amacı vardır: Yanıltmak. Bir taraftan bu not hiç gelmemiş gibi davranacağız ve biz işimize bakacağız, bir taraftan da bu notun ne anlama geldiğini bulmaya çalışacağız."

"Bir şey söyleyeceğim ama utanıyorum" dedi Aslı. "İşin bir tarafı benim için çok dramatik, bunu biliyorum çünkü büyük ihtimalle ölmüş olan babamı arıyoruz. Diğer taraftan, siz konuşurken polisiye bir roman okuyor- muşum hissine kapıldım." Küçük bir çocukmuşçasına eliyle ağzını kapattı. Eli çenesine kaydı, oradan göğsüne sonra da masanın üzerine. "Çok özür dilerim ama söylemeden edemedim."

"Aslında az önce ben de tam bunu anlatmaya çalışıyordum" dedim, "bu, okuduğun hiçbir polisiyeye benzemez Aslı'cığım. O polisiyelerde insa- nüstü güçleri olan kahramanlar vardır ve onlar her şeyi çözerler. Az önce 'başka bir alana girdik' derken tam da onu söylemeye çalışıyordum. Okuduğun polisiyelerde kurşunlar sadece ve sadece harflerden ibaretti. Keli- melerden ibaretti akan kan, ölen insanlar. Biz, dünden beri kurşunların gerçek olduğu bir alana girmiş olduk. Eğer o kurşunların bir teki bile bize doğru gelirse vay halimize.

"Anlıyorum" dedi boynunu omuzlarının arasına gömerek.

"O halde birileri bizim şu an burada buluştuğumuzu biliyor olabilir" dedi Gengiz.

"Elbette. Onun için çok dikkatli olmalıyız diyorum ya" dedim. Çayımdan bir yudum aldım. "Bakın size bir olay anlatacağım... Oğuz abiyle çalışmaya başlamamızın ilk yılıydı. Adamın biri evine döndüğünde karısını kanlar içinde yatarken bulmuştu. Birisi kadının gırtlağına bıçağı saplamış ve ortadan yok olmuştu. İkinci el otomobil satan hali vakti yerinde bir adam. Ginayetçiler önce adamdan şüphelendiler. Adama suçunu itiraf et-
tirmek için on gün uğraştılar, adam, ben yapmadım, diyor başka bir şey demiyordu. Zaten onun yaptığına dair ellerinde bir tek kanıt bile yoktu. Olayın istihbaratını bizim ekip yapıyor. Bir gün öğleden sonra Oğuz abiyle birlikte adamın işyerine gittik. Hesapta, ikinci el bir araba alacağız. Gittik ama şansımıza adam yok, ortağı karşıladı bizi. Eli yüzü düzgün efendiden bir delikanlı. Yarım saat kadar ilgilendi bizimle. Becerikli de. Biz iş için gittik ama Oğuz abiye sattı, satacak arabayı... İşyerinden ayrıldık, 'Bu adamı iyice bir araştırın ve evinin çöplerini yarın sabahtan itibaren siz almaya başlayın. Ginayetçilere de söyleyin bu delikanlıyı bu akşam alıp kısa bir sorğudan sonra bıraksınlar' dedi Oğuz abi. Biz delikanlıyı takibe aidik ama delikanlı işten eve evden işe. Üçüncü gün, delikanlı cinayet delilini çöpe attı ve enselendi."

"Bıçağı evinde mi saklıyormuş?" diye heyecanla sordu Aslı.

"Hayır. Kadının tokasını çöpe atmıştı" dedim. Niyetim bu kadarla kal- mak, kendi konumuza dönmekti ama hem Aslı'nın hem de Gengiz'in olayın nasıl olduğunu beklediklerini de biliyordum. "Delikanlıyla kadın bir yıl boyunca birlikteymişler zaten. Kadının kocasının ortağı olduğu için eve girip çıkmaları da kimsede şüphe uyandırmıyor. Delikanlının anlattığına göre, o gün gittiğinde kadın, bir daha gelme, demiş. Başlamışlar kavgaya, bir nok- tadan sonra bunun da gözü dönünce kapmış oradaki bıçağı saplamış gırt- lağına."

"E, toka peki?" dedi Gengiz.

"Kadım öldürdükten sonra, bıçağı önce gazeteye sarmış sonra da bir poşete koymuş, doğru kendi evine. Polisin bir şekilde kendi evini de arayacağını düşünmüş. Evde kadına ait ne kadar eşya varsa toplayıp doldurmuş bir poşete ta Zeytinburnu'na kadar gitmiş. Bıçağı denize, kadının eşyaları- nı da oradaki bir çöp kutusuna atıvermiş. Ama cinayet masasındakiler bundan hiç şüphelenmedikleri için ne evini

aramışlar ne de sorğuya çek- mişler. Oğuz abi söyledikten sonra, cinayetçiler bunu alıp kısa bir sorğunun ardından bırakınca bizimki telaşlanmış, evi yeniden tepeden tırnağa taramış ve bula bula kadının tokasını bulmuş."

Keyifli bir sesle sözümü kesti Gengiz. Ginayeti kendisi çözmüş gibiydi. "Küçücük bir toka için Zeytinburnu'na gitmeye değmez diye düşünmüş olmalı" dedi.

"Aynen öyle" dedim. "Onun için çöpümüz dahil her şeyimize dikkat edeceğiz. Anlaştık mı?"

Her ikisi de uslu birer öğrenci gibi başını salladı.

"Gelelim stratejimize. Size biraz garip gelecektir belki. Fakat temel st- ratejilerden biridir, bizi izleyen her kimse eminim o da biliyordur. Hiçbir şey yapmayacağız."

"Nasıl?" diye araya girdi Gengiz, "Hiçbir şey yapmamak bir strateji mi oldu şimdi? Eskiden sanki daha bir karmaşıktı bu strateji dediğimiz şey..."

Güldüm. "O senin bildiğin hangi stratejidir bilmiyorum ama bu benim söylediğim binlerce yıllık bir strateji. Binlerce yıldan beridir de sonuç alı- nıyor. Siz güvenin bana, ben ne yaptığımı gayet iyi biliyorum. Bir ay boyunca yaptığımız telefon görüşmelerinde mümkün olduğunca bu konuyu ko- nuşmayacağız. Yani bir hafta önce nasıl yaşıyorsak öyle yaşamaya devam edeceğiz."

"Hiç mi bir şey yapmayacağız?" dedi Aslı telaşla.

"Elbette ki yapacağız ama dışarıdan bakıldığında hiçbir şey yapmıyor- muş gibi görünmeliyiz Aslı'cığım." Bize evinin açık adresini yazman yeterli şimdilik" dedim onu yatıştırmak için. Bir süre düşünüp hangi günde olduğumuzu hatırladıktan sonra konuşmama devam ettim. "Senden özel bir ricam olacak. Pazartesi günü öğleden sonra beni annenle görüştürürsen çok sevinirim."

"Olur" dedi sakince.

"Bir ricam daha olacak. Babanın koruması ve şoförüyle de görüşmek istiyorum."

Yüzüne bir rahatlık gelmişti. "İsterseniz sizi ben götürebilirim" dedi.

"Benim için çok iyi olur. Her ikisiyle de bugün görüşürsem iyi olur. Hemen ara istersen."

Mutluluğu gözlerinden taşmıştı.

22
“Garip işler hep sizi bulurdu zaten”

Beni görür görmez ayağa kalktı İsmail. Beklediğimden daha samimi karşı- ladı beni, dostça sarıldı, “Çok özlemişim seni be abi” dedi bütün içtenliğiy- le. “Sakallar yakışmış valla.”

Paltomu çıkardım, sandalyenin üzerine bıraktım.

İstihbaratçılar birbirlerini bu kadar sevmezdi, hele dışarıdan gelmiş birini hiç sevmezlerdi. Herkes birbirine karşı saygılı davranırdı; işin içinde elbette ki korku vardı. Kimse kimseye güvenmediği için herkes herkesten korkardı. Ama ben Oğuz Sipahi’nin bir numarah yardımçısı, oğlu kadar sevdiği yardımçısı olduğum için herkes beni yalandan da olsa seviyordu. Şube müdürünün dibinden yirmi dört saat ayrılmayan birinden elbette ki korkacaklardı, zorla da olsa sevecek, sayğı göstereceklerdi.

Daha çok emekli amcaların müdavimi olduğu kahvelerden biriydi, Ün- lüler Kıraathanesi. Tarihi Şöhretler’e rakip olmuş muydu bilinmez ama daha az hareketli olduğu için, bizim, zaman zaman oturup çay kahve içtiği- miz, zaman zaman da hesabına okey oynadığımız bir yerdi. İsmail’i arayıp buluşalım mı dediğimde çok mutlu olmuş, şöyle gözlerden uzak bir yerde buluşmamızın daha doğru olacağını düşünerek buranın adını söylemiştim. Masanın birinde ihtiyarlardan oluşan bir ekip kâğıt oynuyordu, hemen yanlarındaki masadaysa hemen hemen aynı yaştaki bir başka ekip okeye tutuş muştu.

Önündeki Fanatik gazetesini katlayıp kenara bıraktı.

“Ne âlemde senin takım?” dedim gazeteyi göstererek.

“Hatırladığım kadarıyla sen bu işleri pek sevmezdin. N’oldu emekli olunca sen de futbola sardırdın galiba” dedi sırıtarak.

“Eh, bu ülkede futboldan kurtulmak mümkün mü? Televizyon kanalları, gazeteler her yer topçularla dolu. Bir, şarkıcılar; iki, topçular.”

“Doğru söylüyorsun” dedi gazeteyi biraz daha kenara doğru ittirerek. Yüzünde mutlu bir ifade belirdi. “Bizim takım bu yıl tıkırında. Henüz üz- meye başlamadı bizi. Ama Fener bu ne yapacağı belli olmaz. ‘Ne olacak bu Fener’in hali?’ atasözü gibi oldu valla. Bu hafta kolay sayılabilecek bir maçımız var. Rize’yle oynuyoruz. Yirminci haftadayız ve lideriz. Gimbom bu hafta tek puanda kaldı ya esas keyifli kisim orası. Neyse zaten sevmiyor- sun, ben daha fazla şişirmeyeyim kafanı. Ne var ne yok? Neler yapıyorsun bakalım? Sen mi emekliliğin keyfini çıkarıyorsun, emeklilik mi senin canını çıkarıyor, anlat be abi...”

“Keyfim yerinde, bir yaramazlık yok be İsmail.” İsmail’in kafasındaki soru işaretlerini bir an önce dağıtmak için “Bir gaiplik davası var elimizde. Medeni Kanun’un otuz ikinci maddesiyle uğraşıp duruyoruz şu sıralar” dedim.

“Hayrola?” dedi ortahkta dolaşan garsona işaret etmek için gözleriyle içeriyi tararken. “Akraba falan mı bu kayıp kişi?” Arkam dönük olduğu için göremiyordum ama İsmail garsonu bulmuştu anlaşılan. “Ne içeriz abi? Yemek yemeliydik aslında yahu. Tokum dedin, bilmem ne dedin. Valla, hadi inip şu aşağıda güzel bir balıkçı var, bak nasıl güzel hamsi tava yapı- yor parmaklarını yersin?”

“Sağol be İsmail’im, başka bir zaman yeriz. Birbirimizi bulduk nasılsa. Gidden çok tokum. Okkalı birer Türk kahvesi söyle sen bize. Mandabat- maz’ınki kadar olmasa da burada da iyi kahve yapıyorlardı yanlış hatırla- mıyorsam.”

“Bak o zaman” dedi heyecanla. “O zaman şimdiden sözünü alıyorum. Haftaya Taksim’de buluşuyoruz, ben sana bir yemek ısmarlıyorum sonra da Mandabatmaz’da kahvelerimizi yudumluyoruz. Okey mi, anlaştık mı?”

“Tamamdır.”

“Söz mü? Bilirim ben seni, mutlaka bir işin çıkar senin.”

“Yok, yok. Yeminle, söz.”

“Delikanlı” diye seslendi omzumun üzerinden. “Bize iki tane az şekerli, iki de su. Sularımız soğuk olsun ama.” Benden yeniden buluşma sözü almanın ve kahveleri söylemenin rahatlığıyla döndü, “Neymiş abi bu gaiplik işi?”

İsmail’e işin doğrusunu anlatmak gibi bir niyetim yoktu elbette. “Bir şirkete akıl hocalığı yapıyorum demiştim ya sana” dedim sakince. “Hukuki danışmanlık hizmeti veren bir şirket. Esas olarak yüksek sosyeteye hizmet veriyorlar. Bizim bildiğimiz işlere pek benzemiyor onların yaptıkları, birbi- rinden ilginç işler var ellerinde. Bana danışıp yardım istedikleri konu da oldukça ilginç. Bilirsin severim ilginç olayları.”

“Bilmez miyim” dedi mutlulukla. “Nerde garip iş var, ya Oğuz abiyle seni bulurdu, ya da siz gidip o işi bulurdunuz. Beethoven’in saçlarını bile tartışmıştınız haftalarca, hatırlar mısın?”

Başımla onayladım. Hatırlıyordum tabii ki.

“Ne garip bir ülke olduk be abi, uyurken bile suç işleyenler var artık Türkiye’de.

Neyse, lafını böldüm. Sonra?"

"Senden yardım istediğim konu işte. Ahmet Çinar" dedim kisik bir sesle. Sanki bütün bu bildiklerimi İsmail'den öğrenmemişim gibi. "Sen dos- yayı gördün zaten. Bu Ahmet Çinar bir yıl önce ortadan kaybolmuş. Bili- yorsun, jandarması, emniyeti, MİT'i arayıp durmuşlar ama adam ortalarda yok."

"Yemin ederim adamı aramayan kalmamış" dedi bana biraz daha yak- laşarak. Sonra da fısıldar gibi konuştu: "Sana da dosyanın bir örneğini ge- tirdim zaten, çantamda."

"İşte bu adamla ilgili olarak bir gaiplik davası açmış bizim şirket. Bir torba evrak lazım bunun için tabii. Hatırı sayılır bir para da teklif ettiler, ben de uğraşıyorum işte. Seni de yordum ama, çok sağol valla İsmail'im" dedim koluna dokunarak.

"Emrindeyim be abiciğim. Kaç yıl birlikte çalıştık, ötekilerle aynı kefe- ye koymuyorsundur beni umarım. Tamam, onları da suçlamıyorum, bu işin kuralı bu; ne derler daha ilk derste: babanı bile tanıma. Ama insanın için- deki vicdan ve vefa da ölecek değil ya... Sen ve Oğuz abi gittikten sonra bizim oraların tadı da kalmadı. Siz gittikten sonra bizim şubeyi toz duman ettiler. Onu da anlatacağım sana" dedi. Derin bir iç geçirdi. "Miras işi için değil mi bu gaiplik davası dediğin."

"Aynen öyle, tamamıyla miras işi" dedim. Aklım bizim şubenin toz duman edilmesi kısmına takılmıştı ama bir şey sormanın sırası değildi. İsmail fena dolmuştu anlaşılan ve içini bana dökmese çatlardı.

"Dosyadan anladığım kadarıyla para büyük, kavga da büyük olacak tabii ki" dedi bilmiş bir tavırla.

"Doğru söylüyorsun" dedim. Aslı'nın yüzü geldi gözlerimin önüne. "Ama bunlar kavga etmeyen bir aile. Bir anne, iki kız. Büyük kız istiyor bu davanın açılmasını. Mal, mülk, babasının neyi varsa annesinin adına yap- tırmak istiyor. Kendisi zaten İngiltere'de yaşıyormuş."

"İyi, hem sana bir meşgale olur, hem de üç-beş harçlığın çıkar. Emekli- lik paramızın para olmadığı ortada. Konuşunca dedikoducu oluyorsun, söylenince sızlanma, seni zorla tutan mı var çek git, diyorlar" dedi ve yine birden bire sustu... "E, küçük cadının okul masrafları da artmıştır tabii. Ne yapıyor Elif? Ufaklığın adı Elif'ti, yanlış hatırlamıyorum değil mi? Kocaman olmuştur valla. Hafta sonları mı geliyor sana?"

Nilgün'le ayrıldığımızı öğrenmişti anlaşılan. "Oldu, kocaman oldu" dedim yüzümde yalançı bir gülümsemeyle. "Göz açıp kapayıncaya kadar geçiveriyor zaman. Kocaman kız oldu. Yakında istemeye de gelirler herhal- de." Bu konuda neyi ne kadar bildiğini bilmiyordum, yanlış bir şey söyle- mek de istemedim. Konuyu değiştirdim. "Sen ne yaptın, kararlı mısın otuz beşinden önce evlenmemeye?"

"Bizim meslek adam gibi bir meslek değil ki be abiciğim. Sabahı belli değil akşamı belli değil. Koş babam koş. Sen yaşadın, biliyorsun işte. Yen- geyle ayrılmanızın en büyük nedeni senin işindir eminim. Yüzde doksanı işindir. Yok, yok. Hele bir otuz beş olalım, sonrası allah kerim" dedi. Gözleri yine garsonu arıyordu. "Laf aramızda, otuz beşe de kaldı şurada üç sene. Bu gidişle ben karan değiştirip evlenme yaşını kırka çıkaracağım anlaşılan." Gevrek gevrek güldü.

Garson masaya kahvelerimizi bırakırken "Ne kar yağdı be abi bu yıl" dedi camdan dışarıya bakarak. Gözlerinin açık mavisi daha da beyazlaştı. "Mübarek durmak bilmedi, neyse ki bugün mola vermişe benziyor."

Fincanı dudaklarına götürüp küçük bir yudum aldı. Ben de onu taklit ettim. Şubede neler olduğunu sormak için içim içimi yiyordu ama muhab-
beti ben açmak istemedim, nasılsa anlatacaktı.

"Özlemişim buranın kahvesini" dedim.

"Eskiden ne güzeldi be abi, şubeye tıkılıp kalmıyorduk. Çıkıp buralarda bir sürü yere takılıyorduk. Gördün mü bilmiyorum, şu iskelede takıldığı- mız salaş çay bahçesi vardı ya, orayı bir kahve şirketine vermişler dünyanın en uyuz yerlerinden biri oldu şimdi. Delirmiş bunlar yav, kahveyi karton bardaklarda veriyorlar. Bizim millet de delirmiş o karton bardaklarda kahve içiyor. Bak dinle, geçen gün çok komik bir şey oldu. Bunlar kahve si- parişi verirken o karton bardaklara adını yazıyorlar ya. Bir filtre kahve is- tiyorum, dedim. İsim neydi efendim, dedi delikanlı. Göğsündeki isimlikte Tunç yazıyor. Nereden aklıma geldi bilmiyorum, Abdülmuttalip dedim, biraz da ağzımın içinde yuvarlayarak. Zınk, dondu kaldı delikanlı. Pardon anlayamadım, dedi. Çocuğun suçu yok, biliyorum ama sisteme gıcığım. Ab-basbinabdülmuttalip dedim bu kez. Ama nasıl ciddiyim bir görsen; o isim o kartona yazılacak yani, yoksa hır çıkar. Ulan vereceğin kıçı kirik bir kahve, adımdan sana ne soyadımdan sana ne. Sanki anlayabilecekmiş gibi kulağı- nı ağzıma yaklaştırdı. Bir daha söyler misiniz? Tamam ismim biraz zordur ama o kadar da değil be kardeşim, dedim sertçe. Bir daha Abbasbinabdül- muttalip, dedim. Aldı başına belayı tabi. Bir

numara yazdırsak olur mu dedi civik civik. Tunç bey size Tunç yerine iki numara deseler ne yaparsınız, dedim yüksek sesle. Sıradakiler şaşkın gözlerle bize bakıyorlar. Bil- mem, olmaz herhalde, dedi. Baktım çocuğun gözleri kararmaya başladı, daha fazla uzatmadım. Yaz kardeşim yaz, ne istiyorsan onu yaz ama şu kartonlara isim yazma işinden de vazgeçin artık. Küçük çaplı bir alkış koptu sıradakilerden."

Anlatırken o anı bir kez daha yaşadı İsmail. Mutluluğu yüzünden oku- nuyordu. Konuya girmenin tam zamanı olduğunu anladım. "Nereye doğru gidiyoruz bilmiyorum valla" dedim sakin bir tavırla.

Koluma hafıfçe dokundu, "Gebin kapalı mı?"

"Ohoo, neler oluyor İsmail?" dedim. Amacım zaten her şeyi anlatmak için hazır bekleyen İsmail'i biraz daha kışkırtmaktı. "Şurada iki eski dost oturmuş konuşuyoruz, kime ne bundan."

"Sen ne diyorsun be abi. Ne diyorum sana, bizim şubenin tozunu attır- dılar. Oğuz abiyle sen, yemin ediyorum sana, tam zamanında kurtulmuş- sunuz. Kendi halimize bıraktılar bizi, havadan sudan işler yapıyoruz. Oğuz abinin zaman zaman söylediği söz var ya, 'Biz Teşkilatı Mahsusa'nın deva- mıyız' diye, yalan oldu. Sen de farkındasındır herhalde."

Farkında değildim tabii ki. İki yıldır, çoklukla kabusa dönen sevimsiz bir rüyanın içinde yaşıyordum. Gerek kendi hayatımda gerekse ülkede olan biteni öylesine önemsizleştirmiştim ki, kendi hayatımdaki mutlu ve mutsuz anlar, hayattaki sıradan ve karmaşık olayları o sevimsiz rüyada gördüğümü sanıyordum. Her şey bir hayalden ibaretti benim için.

Geketimin eteklerini yokladım, sağ cebimden telefonu çıkarıp kapat- tım.

"Bir ara, benim telefonum da dinleniyor mudur diye küçük çaplı bir araştırmaya girişeyim dedim, zınk diye kaldım. Nereye, neyi araştırıyor- sun? Adım ilerleyemedim yav, adım. Big Brother gerçek oluyor abiciğim, sana o kadarını söyleyeyim. Onlara pişmişse bana soğumuş; karışmam, bana ne..."

"Sizi biraz geri plana attılar anladığım kadarıyla" dedim. İsmail'in an- lattıklarını kafamda bir yere yerleştiremiyordum. Tamam, devlet yıllardır birilerini izler, fotoğrafını çeker, kameraya kaydeder, tüm bunları bir gün kullanmak üzere arşivler ama...

"Soğutma kahveni" dedim biraz nefeslenmesi için. Dönüp omzumun üzerinden içeriye bir göz attım. İsmail'in konuşması boyunca ara ara ses- leri yükselen ihtiyarlar çay-oralet içerek kâğıt oynamaya devam ediyorlar- dı. "Ne iş kovalıyorsunuz şu sıralar" dedim olanı biteni biraz daha öğren- mek için.

"Hiiç, ne iş kovalayacağız. Gelen evrakı dosyala, giden evrakı dosyala. Ben de Beşiktaş şubeyi bırakıp cinayetçilere takılıyorum ara ara. Sen nere- desin, ne iş yapıyorsun diyen de yok zaten. Onun için en rahatı cinayetçi- lerle takılmak; onlara yardım ediyorum."

"Nevzat başkomsere mi takılıyorsun?" dedim heyecanla.

"Yok, yok. Onlar, neydi o genç çocukla genç kız, işte onlarla sağlam bir ekip kurdu. Dışarıdan kimseyle çalışmıyorlar pek."

"Bu aralar Ankara'dan bir cinayetçi çıkmış, kasıp kavuruyormuş ortalığı" dedim Ankaralı başkomiserin adını hatırlamaya çalışarak.

"Hı hı, Behzat başkomiser. Tuttuğunu koparıyormuş adam. Kimsenin de gıkı çıkmıyormuş. Tabancası elinde geziyor, diyorlar; deli bir adammış."

"Helal olsun" dedim. "Yukarıdakileri de takmıyormuş galiba."

"Öyleymiş" dedi. "Ama onun da suyu çabuk ısınır. Öyle dürüst adamları pek sevmezler, biliyorsun. İyi bir savcı varmış arkasında, öyle diyorlar. Başkomiseri koruyup kolluyormuş."

"Cinayetçilerin elinde orijinal bir şey var mı?" dedim.

"Olmaz mı?" dedi keyifle. Bütün gerginliği bir anda yok olmuştu. "Elle- rinde öyle güzel bir iş var ki, tam şenlik. Zaten Ahmet Çınar'ın dosyasıyla birlikte o dosyayı da getirdim sana. Şöyle boş bir zamanında bir göz atarsan çok mutlu olurum. Bütün ekip tıkanıp kaldık, santim ilerleyemiyoruz. Bir göz at da öteki buluşmamızda fikrini söyle bana."

Bahsettiği dosya Ahmet Çınar'ın dosyasından daha çok heyecanlandır- mıştı beni ama İsmail'e belli etmemeye çalıştım.

"Olur, seve seve bakarım. Ama benden çok şey de bekleme, biraz paslandım açıkçası" dedim. "Sana yardımı olacaksa..."

"Olmaz mı abi, bizim durumumuzu anlattım sana. Niyetim cinayetçile- re takılmak değil, oraya geçmek; bir süredir onun peşindeyim. Şu dosyaya şöyle şık bir dokunuş yapabilsem, orada öne çıkarım gibi geliyor bana."

"Elimde birkaç iş var ama şimdilik bir an önce halletmem gereken şu gaiplik davası. Ötekiler fasulyeden işler. Hemen bu akşam okurum öteki dosyayı. Birkaç güne kalmaz sana haber veririm, buluşup konuşuruz."

“Bak, yemek sözünü unutmuyorsun değil mi?”

“Unutmam” dedim, “o yemekte konuşuruz senin dosyayı.”

“Canım abim” dedi yine içtenlikle. “Bu Ahmet Çinar dosyasında da her türlü yardıma hazırım. Her ne kadar yeniler bizi önemsemiyorlarsa da bizim de kendimize göre bir ağırlığımız var. Ha, bu ne kadar sürer onu da Allah bilir. Ama var, bir süre daha olacak gibi görünüyor da.”

İsmail her şeyi birdenbire öyle bir boca etmişti ki üzerime kafamda oluşan onlarca sorunun bir tekini bile soramamıştım neredeyse. Ama acele etmenin de bir anlamı yoktu. Ankara dönüşü buluşup uzun uzun konuşur- duk, kafamdaki soruları da sorardım.

“Ne yapıyor sizinkiler, haberleşiyor musunuz?” dedim.

İstihbarattan pat diye başka bir konuya atlayınca biraz şaşırdı. “Bu işler annemizi babamızı unutturdu valla, iyiler iyiler. Uğraşıp duruyorlar işte. Bir yaramazlık yok yani.”

“Hadi İsmail, sen kalk, geç kalacaksın randevuna” dedim.

Ceketinin kolunu sıyırıp kolundaki saate baktı. “Birlikte mi çıkıyoruz yoksa eski günlerdeki gibi mi?” dedi açık mavi gözlerinde bir ışıltıyla.

“Bak ben unutmuşum” dedim. “Doğru söylüyorsun. Eski günlerdeki gibi yapalım. Sen çık, ben de bir çay içer öyle çıkarım.”

Çantasını açtı, biri biraz daha kalınca iki zarf çıkarıp masanın üzerine bıraktı. Etrafa bir göz attı.

“Hesabı ben oderim abi” dedi. Gazeteyi zarfların üzerine kapatıp kalk- tı, paltosunu giydi, tokalaşıp öpüştük. “Telefonunu bekliyorum.”

23
“Bugün gül olanın yarına sadece adı kalır”

Sabahki güneş çoktan çekip gitmiş, bir ressam, elindeki fırçayı kirli bir griye daldırıp daldırıp boyamıştı İstanbul’un üzerini örten gökyüzünü. Epeyce beyaz ve siyah bulut kümeleri de çizmişti ressamımız ama öyle kötü bir iş çıkarmıştı ki, anaokulu öğrencileri bile daha iyisini yapardı. Yüce rabbim de manzara tamamlansın diye kuru bir ayaz üflemişti, çılğın ve durdurulamaz bu karmaşıklığın ortasına. Beyaz şeritli kırmızı belediye otobüslerine yetişmek için koşuşturanlar, vapurdan inip Beşiktaş meydanına doğru hızla dağılıp evlerine gitmek için şu saatlerde tıklım tıklım insan dolu olan otobüslere ve minibüslere koşuşturanlar, yayalara yeşil işığın yanmasıyla birlikte dört bir yana dağılıp büyük bir kısmı iskeleye doğru koşuşturanlar... Karaköy tarafından gelip Ortaköy, Levent ve Boğazi- çi Köprüsü’ne ulaşmaya çalışan ama yoğun trafikte bir, iki en fazla üç metre gidip duran araçlar dolusu insan...

Eğer yukarıda bir tanrı varsa ve durmuş şu şehri seyrediyorsa, kendi kendine, şunlara daha başka ne kötülük yapabilirim diyordur eminim.

Barbaros Hayrettin’in her gün bunca insanı seyretmekten bıkıp bık- madığını düşündüm.

Gazetenin arasına koyduğum zarfları koltuğumun altına sıkıştırdım. Çırağan Gaddesi’ne doğru yürüdüm, nereye gideceğimi bilmeden. Asariye Gaddesi’ne gelince, ayaklarımın bilinçaltımdaki emri yerine getirdiğini, Yıldız Parkı’na doğru yürüdüğümü anladım. Bir zamanlar avcumun içi gibi bildiğim yerleri gezerken içimde beliren duyğuyu çözemedim; derin bir hüzün mü kaplamıştı içimi yoksa mutlu mu olmuştum. Huzur ve mutluluk birbirine sarılmış iki yılandı belki, kamımın içinde boğuşup duruyorlardı. Asmalı Salkım Sokak’ın başında durdum, balkonları birbirine değecek kadar yakın binaların arasındaki, yazın çocukların okul bahçesine çevir- dikleri dar yol neredeyse bomboştu. Birkaç sokak köpeği ortalarda avare avare dolaşıyordu. Yanımdan geçip sokağa giren iki adam konuşmadan hızh hızh yürüyorlardı. Köpeklerin yanından geçerlerken biri, yanına yak- laşan köpekten korkup kaldırıma çıkıp oradan yürüdü. Diğeri köpeği kor- kutmak için ayağını yere vurdu...

Sokak lambalarının donuk işığının aydınlatttığı Yeşil Fıstık, Asmalı Salkım’a göre biraz daha kalabalık sayılırdı. Sokağın ortasındaki biraz ge- veze sayılabilecek Laz bakkalın önündeki manavdan alışveriş yapan üç kişi vardı. Biraz daha ileride, park etmiş araçların arasından kolkola girmiş iki kadın geçti.

Müvezzeci’yi geçip Yıldız Korusu’na daldım. Hava iyice kararmadan o çok sevdiğim çinar ağacını bulmak için ayaklarım kara saplana saplana hızh hızh yürüdüm. İşte oradaydı, bir kökten üç ağaç çıkmış gibi duran çinar bütün yapraklarını dökmüştü. Tam altında durup tepedeki incecik dallarına hayranlıkla bakarken kendi etrafımda yavaş yavaş döndüm. Kalın dallarda yer yer kar öbekleri vardı. Tahta köprünün yanındaki banka doğru yürüdüm. Bankın üzerinde birikmiş karı elimle temizleyip oturdum...

Bak sana vasiyetimdir, öldüğümde, şu komünist şair gibi ben de meza- rımın başına bir çinar ağacı istiyorum, dedi Oğuz abi. Çok ciddiyim, ne gü- lüyorsun, vasiyetimdir diyorum sana oğlum, ben de onun gibi taş maş iste- mem, dikin bir çinar, adımı madımı da yazmayın sakın... Komünist şairin kim olduğunu elbette ki biliyorum ama şiiri okumuşluğum var mı diye dü- şünüyorum. Yok. Okulda solçu çocukların dinlediği şarkılardan birinde duymuştum... Yok, mezarının başına bir çinar istemene gülmüyorum, komünist şairi bilmen garibime gitti. Ben o şiiri hiç okumadım mesela... Ohoo, sen bizi kökten zır cahillere karıştırdın be evlat. Anlaşılan sen Oğuz Sipahi gerçeğiyle karşılaşmadın daha, ulan altı aydan beri yanımdasın hala tanımamışsın beni, ne diyeyim sana, yuh olsun yuh. Bak evlat, sen daha doğmamışken ben o zavallı solçuları içeri tıkmaları için istihbarat yapıyor- dum. Sen şurada altı aydır tanıyorsun beni, daha hiçbir şeyini görmedin sen Oğuz abinin. Bak daha neler göreceksin neler. Üşüyen ellerini paltosunun ceplerine sokuyor, yazın niye gelmedik ki buraya, yazın çok daha

güzel oluyor bu park. Küçük adımlarla yürüyoruz... Hiç derli toplu konuşa- madık, altı ayı geçti, ne düşünüyorsun? Kalıcı mısın, yoksa sıkıldım, gide- rim mi diyorsun? Birlikte geçirdiğimiz bu altı ay bence gayet keyifliydi. Sen ne dersin?.. Senin yanında olunca keyifli bir iş, ama diğer çocukları gör- dükçe bazen acıyorum onlara. Yapılacak iş değil aslında. Benim için önemli olan çalışma ortamı ve aldığım paradır, diyorum. Bıyıkaltından gülüyor. Bak bak bak, bu sözleri bir yerden hatırlıyorum sanki. Ama ben bu sözü bugün söylüyorum evladım, dün asla öyle bir şey söylemiyordum. Bu mil- letin hizmetindeydik biz bugüne kadar, en azından böyle olduğumuza ina- nıyorduk. Meğerse değilmişiz. Milletle falan ilgimiz kalmamış. Efendiler türemiş.

Aslında, diyor bıyıklarını düzeltirken, bizim yaptığımız, şimdikiler çok farkında değil ama çok önemli bir iş. Bugün bizim yaptığımız iş çürümüş, hatta kokuşmuş durumda; muktedir kimse onun için çırpınmamızı istiyor; devletin değil muktedirlerin adamı olduk. Evet, ne yazık ki muktedirlerin adamı olduk. Oysa Teşkilatı Mahsusa'nın devamıyız biz, bak dikkat et Teş- kilatı Mahsusa diyorum. Kuşçu Eşreflerin, Doktor Bahattinlerin torunları- yız. Yoksa geçen yıl şu Mercedes'in içinden çıkanların bizim mesleğimizle hiçbir ilgileri yok. Köpekbalıkları talan etmiş şu güzel ülkeyi, köpekbahkla- rı. Bu kaza var ya aslında tüm Türkiye'nin aklını başına getirmeli, insanlar bir şeyleri daha iyi anlamalı. Anlıyorlar mı peki? Yok.

Eğilip yerden bir avuç kar alıyorum. Küçük bir kartopu...

Fotoğrafa bak arkadaş, bir milletvekili, bir emniyet müdürü ve bunların yanında bir taşeron. Evet, bildiğin taşeron. Taşeron diyorum ama sakın hafife alma, bu taşeronlar başbakanla, bakanlarla bir araya gelip ülkenin geleceği için planlar yapıyorlarmış. Vah ülkem, vah ülkem vaaah. Kimlerin eline kaldın sen böyle. İşe bak arkadaş ya, acemi bir kadının ellerine bıra- kıldı her şey. İşte bu eli kanlı taşeron ordusu da onu yönetiyor. Yüz elli bin polis var şu ülkede, çoğu zar zor ekmek götürüyor evine. Geçen gün Sul- tanbeyli'ye gittik, karakoldaki komiser benim ahbap, oturduk biraz, kalk- mamıza yakın senin gibi bir delikanlı geldi iyi akşamlar diledi bize, dur seni evine bırakalım dedim, demez olaydım; tepelerde bir gecekondu, ge- cekondu dediysem, kırmızı tuğla, üstü kapatılmış al sana ev. Başkomiserim buyrun bir çayımı için, dedi. Gencecik, iki yılhk polismiş. Eve -ne evi be ne evi- bir gittik, bir salon bir oda, evin tuvaleti dışarıda yahu, iki çocuğu var pırıl pırıl, o perişanlığı gördüm ağladım yemin ederim. Bu gencecik polisle- rimiz bu halde yaşıyor, öteki taraftan yüz-iki yüz kişilik pezevenk kamyon- larla para taşıyorlar bankalardaki hesaplarına. E, muktedirlerimiz destek veriyorlar, arka çıkıyorlar bunlara. Neymiş efendim, bu taşeronlar terörün kökünü kazıyacaklarmış. Bu çapulcu sürüsü, bu kan emiciler terörün kökünü kazıyacakmış ha. Hassiktirin ordan. Bir devlet bunların insafına kal- dıysa vay o devletin haline. Terörün başı da bunlar kökü de be. Çakacaksın bunların alnına birer kurşun, terör de biter şu da biter bu da. Kim yaptı Bahçelievler katliamını, Abdi İpekçi'yi kim vurdu? Bunlar. Yetmiş yediyle seksen arasındaki kardeş kavgasını kim çıkardı? Bunlar. Neymiş efendim Asala'yı bunlar bitirmişmiş. Beni çıldırtan da bu kuyruklu yalan işte. Ko- mediye bak yav, devlet bunlara bir milyon dolar vermiş, paraya bak paraya, tam bir milyon dolar. Ne yapmış peki bunlar bu bir milyon dolan? Mar- silya'daki anıta kıçı kirik bir bomba koymaktan başka ne yapmışlar? Paraları Avrupa'da lüks otellerde, kumarhanelerde karıyla kızla yemişler. Yemin ediyorum sana, gülme. Bak, yarın bir gün çıkar ortaya, bunların birer karılan ikişer üçer de sevgilileri vardır. Vurmuşlar esrarın, eroinin dibine. E, elin adamı boş durur mu, durmaz. Sam Amca'nın uyanıkları hop diye almış bunları avuçlarının içine. Alıp götürüp eğitmişler. Sonra da cicili bicili paketler içinde bizimkilere, alın bunları, bunlar Asala'yı bitirdikleri gibi senin ülkendeki terörü de bitirecekler, demişler. Çıldırmamak işten değil yemin ederim. Hatırlıyorsun değil mi hanfendi ne demişti o örtülü- den harcadığı beş yüz için. Bu parayı kime verdiğimi açıklarsam ülkeler birbirine girer. Açıkla. Hangi ülkeler birbirine girecekse girsin. Ama açıkla- yamaz. Açıklatmazlar adama. Kime vermiş bu parayı İstanbul'un Gülü? Duymamış sındır sen bu İstanbul'un Gülü lafını. Ev ödevi olsun sana, bir araştır bakalım niye İstanbul'un Gülü diyorlar. Kim diyor bunu, kim? Kime vermiş bu kardeşimiz bu parayı ve neden vermiş? Mercedes'te ölen arkadaş ve çevresine mi acaba? Vay yiğitler, vay reisler, vay vatanseverler vay!

Kurşun atan da bu uğurda ölen de şerefliymiş. Öyleyse bizler, vatanı için ölenler, insanı için ölenler; uğraşıp didinenler, şerefsizin önde gideniyiz.

Avcumdaki kartopu parmaklarımı üşütüyor. Az ilerideki ağaca doğru fırlatıp ellerimi ceplerime sokuyorum.

Maraş'ı kim yaktı? Çorum'u kim? Sen yetişmedin bunlara, bilmiyorsun. Kocaman şehirleri cayır cayır yaktı bunlar. O profesörler, o savcılar, o de- ğerli insanlar bir tek kurşunla katledildiler. Günahım kadar sevmem ko- münistleri ama şimdi düşününce yazık olmuş o delikanlılara, o hocalara diyorum.

Şimdi şu Mercedes'te ölen vatansever ve arkadaşlarının Asala'ya ve PKK'ya

karşı aslanlar gibi savaştığı söyleniyor. İyi, güzel; öyle kabul edelim. Peki darbeden önce ne iş yapıyordu bu arkadaşlar? As ala mı vardı? PKK mı vardı?

Kar yeniden atıştırmaya başlıyor.

Bu PKK hikâyesi de başka bir hikâye ya, neyse...

Bakışları gökyüzüne kayıyor. Bakışlarındaki alev gökkubeyi kül edecek gibi. Şimdilerde bir kirli savaş lafı uydurmuşlar götlerinden. Bu kahraman- lar, bu vatanseverler darbeden önce şehirleri toz dumana katıp kan gölüne çeviriyorlardı, şimdi köyleri yakıp yıkıyorlar. Bunlar, gençlerin kanıyla bes- lenmeyi çok iyi biliyorlar. Dün de biliyorlardı, bugün de biliyorlar. Sevgili büyüklerimiz öyle bir canavar yarattılar ki, şimdi bu canavarın tüm ülkeyi yutmasını bütün birimleriyle seyretmekle yetiniyorlar. Hükümeti de sey- rediyor, genelkurmayı da, emniyeti de, MİT'i de... Ellerinden bir şey gelmi- yor artık. Çünkü onların bir kısmı da bu kirli oyunun içinde. Bir kısmınınsa eli kanh. Yapacakları hiçbir şey yok, kanı kanla yıkayıp, kiri kirle kapatma- ya çabalıyorlar. Neyse İd yukarıda bir yaratan var da şu kamyon kazaları gibi takdiri ilahiler oluyor. Ellerini ceplerinden çıkardı. Yumruk yaptığı sağ elini sol avcuna çaktı.

Tüm bunları düşündükçe kafama bir tane sıkıp gebermek istiyorum. Acı olan ne biliyor musun? Tüm bunları bilip elinden hiçbir şey gelmemesi. Boşuna uğraşmışım bunca yıl. Ben ve benim gibiler, kiçimizi boşuna yırt- mışız... Gülüyorum. Yüzüme bakıyor. Peki diyorum, madem bu sistemin içindesin, istemesen de içindesin neden hälä buradasın ve beni de yanına isteyip duruyorsun.

Sistem kokuşmuş, çürümüş. Doğru söylüyorsun, diyor başını hafif hafif sallayarak. Çok doğru söylüyorsun. Pir Sultan'ın Hızır Paşa'ya söyle- diği gibi aslında; bozuk düzende sağlam çark olunmaz. Bizimki de o hesap. Önünde sonunda birer Hızır Paşa'yız bizler de. Bak evlat, diyor gözlerini gözlerime dikerek. Bana boşuna Deli Oğuz demiyorlar. En fazla on yıl daha sabrederler sonra da kıçıma tekmeyi yapıştırırlar, biliyorum. Bu saate kadar Deli Oğuz'dum bu saatten sonra Zırdeli Oğuz olmaya karar verdim. Kaç kişi bu kan emiciler? Beş bin mi? On bin mi? Biz onlardan çokuz. Yüz- binlerce pırıl pırıl adam var görevinin başında. Harama el uzatmamış. Kalbi ülke sevgisiyle dolu. Ne demişti İsmet Paşa? Bir memlekette, namuslular, namussuzlar kadar cesur olmadıkça, o memlekette kurtuluş yoktur. Bütün bu olan bitenin farkında olan namuslu mu namuslu, taşaklı mı ta- şaklı binlerce meslektaşım var, onlarla birlik olup bu çakallara bırakmaya- cağız bu ülkenin insanlarını. O aç kurtların önüne atmayacak kadar vicdanımız var hälä çok şükür, bu birincisi. İkincisi ve benim için daha önemlisi ise şudur: Benim çocuğum yok ama Sultanbeyli'deki gecekonduda oturan o memurun çocuklarının geleceği başta olmak üzere bu ülkenin tüm çocuk- ları için buradayım.

Ahşap köprünün yanındaki bankın önünde duruyoruz. Eğilip bankın üzerindeki karları temizleyip, oturuyor.

Ben de yanına oturuyorum...

Gülü bilirsin, diyor karşımızdaki çinar ağacına bakarak; bildiğin gül- den bahsediyorum. Hangi dilde olursa olsun, gül, hiçbir tarife yüz vermez oysa az önce sana gülü bilirsin dediğimde sen belki de ne çok şey düşündün. İşte o gül benim hayat felsefemdir evlat. Bizim işimiz vicdan işidir. Ül- kemin çocukları beni vicdanlı bir adam yapıyorlar, bırakıp gitme Oğuz amca diyorlar, orada kal, orada kal ki bizim yaşayacağımız dünya güzel bir yer olsun. Süpermen değilim, bunu yalnız başıma yapacağım demiyorum. Tek de olsam varım ve buradayım. Gitme, diyen o çocukları duyuyorum. Bu ülkeyi bu kirli adamlara bırakmamak bizim boynumuzun borcudur. Senin-
le birlikte çalışmayı da işte bu yüzden istiyorum: O memur arkadaşımın çocukları için.

Derin bir nefes aldı. Çınarın tepesindeki dallara doğru baktı ve mırıldanır gibi konuştu:

Bugün gül olanın yarına sadece adı kalır.

24
Evdeki üçüncü kişi kimdi?

Eve girer girmez, ayakkabılarımı, paltomu ve ceketimi çıkarıp, işığı açtık- tan sonra üçlü koltuğa yerleşiyorum. Zarflara yer açmak için sehpanın üzerindekileri kenara doğru itiyorum elimin tersiyle. Birkaç kitap ve sat- ranç tahtasının üzerindeki birkaç taş halının üzerine düşüyor. Boynumdan sallanan kravatı çekip koltuğun üzerine bırakıyorum. Bana artık dar gel- meye başlayan ve bütün gün beni rahatsız eden mavi gömleğin düğmeleri- ni çözüyorum. Köşesinde dolmakalemle minicik harflerle AÇ yazılmış zarfı alıyorum, ötekinin üzerinde herhangi bir şey yazıp yazmadığına bakıyo- rum. Aynı dolmakalemle 17 yazılı. AÇ yazan dosyanın kenarını yırtıyorum ama aklım 17 yazan dosyada...

Çoraplarımı sıyırıp, parkta dolaştığım süre boyunca su çeken ayakka- bılarımın olduğu hole doğru fırlatıyorum.

Zarfın içinden plastik telli bir dosya çıkıyor. Zarfların üzerindekiyle aynı dolmakalemden çıkma 'Sevgili ağabey' diye başlayan yarım sayfalık bir not. İsmail'in el yazısı fena değilmiş diye düşünüyorum. Sonraki foto- kopilerden oluşan yirmi-yirmi beş sayfaya şöyle bir bakıp İsmail'in yazdığı nota dönüyorum.

Sevgili ağabey,

Dosyayı okuduktan sonra sana ayrıntılı bir rapor yazmayı çok ister- dim. Şöyle bilgisayar başında, senin yazdıkların gibi bir rapor çok da güzel olurdu. O heyecan ve istek de doğmadı değil içimde. Bize buralarda Deli Oğuz'un adamı gözüyle bakılıyor hälä. Adam çekip gideli neredeyse iki yıl oldu ama nedendir bilinmez Oğuz abinin adını duyunca şüpheli gözlerle bakmaya başlıyor herkes. Buralar, sizin zamanınızdaki gibi değil anlayacağın. Kimselere güvenmediğim için bizzat kendim ilgilendim bu işle. Başka bir dosyayı araştırıyormuş gibi girdim arşive zaten. Şu yirmi altı sayfanın fotokopisini çekmek için hiç alakasız dosyalardan yetmiş-seksen sayfa daha fotokopi çektim dersem ne dediğimi çok daha iyi anlamış olursun sanırım.

Dosya ilk geldiği günkü gibi kalmış. Kayıtlara baktım yirmi altı sayfa geldiği gibi duruyor, ne artma var ne eksilme.

Kolay gelsin.

Kar deş in İ.

Daha çok kurumlararası yazışmalardan ve o yazışmaların sonuna ek- lenmiş birer paragraflık değerlendirme yazısından başka bir şey yoktu dosyada. Yazışmaların tarihlerine, değerlendirme yazılarına, kullandıkları dil ve üsluba, bir ayrıntı yakalarım umuduyla daha bir dikkatlice baktım. Kuru ifadelerden öteye geçmemişti. Görünen o ki bile isteye, dikkat edile- rek yazılmış şeyler değildi gördüklerim, ayrıntı vermeyen, devletin o bildik kuru yazışmalarıydı. Ahmet Çınar'ın ikinci bir adı olduğunu ve Elazığ'ın Alacakaya ilçesinde 1945 yılında doğduğunu öğrenebildim İsmail'in telefonda ve buluşmamızda anlattıklarının dışında. Bunlar da işe yarayacak bilgiler miydi, bilmiyorum. Vatansever ve milliyetçi bir işadamımız kaybol- muştu ve devletimizin bu işle ilgilenen birimleri, 'çok aradık ama bulama- dık', demekten öteye geçememişti.

Son sayfanın arkasına yapıştırılmış zarftan iki tane vesikalık fotoğraf çıkıyor. Yakışıklı adammış Ahmet Çinar. Kalın kaşlar, geniş bir alın, geriye doğru taranmış saçlar... İlk bakışta Aslı'nın yüzüne benzetiyorum fotoğraf- taki yüzü. Daha dikkatli bakınca ona pek benzemediğini fark ediyorum. Aslı annesine benziyor olmalı.

Dosyanın telini açıp, İsmail'in yazdığı nottan başlayarak bütün sayfa- ları tek tek ince şeritler halinde yırttım.

Kocaman devletin bulamadığı adamı ben nereden, nasıl bulabilirdim ki? Yeniden kendi kendimle konuşmaya başlamaya hiç niyetim yoktu.

Kenarında 17 yazan zarfı alıp kenarını yırttım. Yine plastik telli bir dosyaydı. Kalınlığına baktım, otuz-kırk sayfa civarında olmalıydı. İsmail, o güzel el yazısıyla yine bir not yazmıştı. Bu not diğerine göre daha uzundu.

Sevgili ağabey,

Tam sana göre bir problem, çözsen çözsen sen çözersin. Biz dört aydan beri uğraşıyoruz. Geldiğimiz noktayı söyleyeyim sana: Dosyayı kapatıyo- ruz. Beni telefonla aradığın gün dosyanın kapanması için gerekli işlemleri yapıyordum. Senin telefonundan sonra, on beş gün daha kapatmasak kim- senin itiraz etmeyeceğini düşündüm.

Olay, daha önce onlarcasını yaşadığımız olaylara pek benzemiyor. Dört aydan beri yüzeyde dolaşıp duruyoruz.

Bu dosyaya yapacağım en küçük bir katkı benim cinayet masasındaki- lerle çalışmamın da yolunu açacak. İstihbaratı kafamda bitirdim ama bir türlü kopamıyorum. Bizim ekip büyük ihtimalle dağıtılacak. Yarın bir gün Anadolu'nun ücra bir köşesine gönderileceğim keşin. Kalsak bile ayak işle- rine bakacağımızı da biliyoruz.

Yardımını benden esirgemeyeceğini biliyorum.

Şimdiden binlerce teşekkür.

Kardeşin İ.

Notl: Dosyadaki olay aslında çok da karmaşık değil. Ama sanırım biz öyle bir ayrıntıyı atlıyoruz ki işi bir türlü çözemiyoruz.

Not2: Sevgili ağabeyim, kendimle küçük bir iddiaya girdim: Bu dosyayı, AÇ dosyasından önce açtın diye düşünüyorum. Eğer yanıldıysam bir daha- ki buluşmamızda yemekler benden.

İsmail girdiği iddiayı kazanmış sayılırdı aslında. Ahmet Çınar'ın dosya- sını iki kez okumama rağmen akhm hep bu dosyadaydı.

Geriye yaslanıp dosyayı kucağıma yerleştirdim ve ayaklarımı sehpanın üzerine uzattım.

Bir cinayet dosyası olsa da her sayfanın tadına vara vara okumaya başladım.

32 yaşındaki Ebru Şimşek, ithalat-ihracat firmasında üst düzey yöne- tici olarak çalışan yedi yılhk kocası Kenan Şimşek'i bıçaklayarak öldürmüş ve suçunu itiraf etmişti. Ama Adli Tıp'tan gelen D NA sonuçları işi karıştır- mıştı. Çünkü masadaki ekmekte, kadının gömleğinde ve adamı öldüren bı- çakta üçüncü bir kişinin DNA profiline daha rastlanmıştı. Bütün sıkıştır- malara ve korkutmalara rağmen kadın cinayeti yalnız işlediğini söylemiş, dört aydan beri de başka hiçbir şey söylememişti.

Sayfaları hızla çevirerek kadının ifadesini buldum.

"O akşam Kenan'ın sevdiği yemekieri yaptım. Sekizde evde olurum de- mişti ama dokuzda geldi. Sekiz buçukta merak edip cebinden aradığımda, kupkuru bir sesle, saat dokuzda oradayım, deyip telefonu kapattı. Önemli bir toplantıda olduğunu düşündüm. Eğer bir toplantıdaysa kısa ve net ko- nuşup telefonu kapatırdı genellikle. İşi gereği çok seyahat ederdi. Haftada birkaç gece başka bir şehirde ya da başka bir ülkede olmasına alışmıştım. Son bir yıldan beri de haftada iki gece mutlaka şehir dışında olurdu... Mumlar yakıp, ikimizin de çok sevdiği şaraptan bir şişe çıkarmıştım. Sala- talar, mezeler hazırlamıştım, bana göre her şey mükemmeldi. Siyah gömle- ğimi giymiştim ki kapı çaldı, pantolonumu giymeden gidip kapıyı açtım. Boynuma sarılıp dudaklarımdan öptü, geç kaldığı için özür diledi ve kurt gibi aç olduğunu söyledi. Elinden tutup hazırladığım masanın başına götürdüm, çok aç olduğunu masada ne varsa yiyeceğini söyledi ve ellerini yı- kamak için banyoya gitti. Şeytan dürttü, koltuğun üzerine bıraktığı ceketi- nin ceplerini karıştırdım. Güzdanına bir göz attım her zamanki eşyası vardı. Gep telefonunu aldım, listeye baktım. En son ben aramıştım. Başka kimler var diye bakarken kocamın banyodan çıktığını fark etmemiştim. Yakalanınca şaşırmıştım, ne yapacağımı bilemedim, galiba telefonun çaldı, dedim. Telefonunu karıştırdığım için bana kızacağını sandım ama kızmadı, kimin aradığını sordu. Telefonu uzatıp, bilmem, dedim ben bakıncaya kadar kapandı. Telefonu elimden ahp koltuğun üstüne fırlattı. Bu saatten sonra iş-güç çekecek halim yok, dedi.

Keyifli bir sohbetle yemeklerimizi yedik, üçer kadeh şarap içtik. Ne ol- duysa benim artık çocuk yapma yaşımızın geldiğini söylememden sonra oldu. Evlendiğimiz günden beri çok istememe rağmen kocam çocuk istemi- yordu. Çocuk lafını duyunca önce ters ters konuştu. Ben üsteleyince de ba- ğırıp çağırmaya, küfretmeye başladı. Ben de küfrettim. Ayağa kalkıp yüzü-

me bütün gücüyle bir tokat savurdu. Zaten benden bıktığını, sünepe, zevk- siz ve beyinsiz biri olduğumu tekrarlayıp duruyordu. Yerinden kalkıp tepe- me dikilmiş bağırıp çağırırken kafama omzuma yumruklar atıyordu. Masa- daki ekmek bıçağını elime ne zaman aldım bilmiyorum, hırsla kamına sap- ladım. Yere düştü. En son hatırladığım, kocamın üzerine oturmuş elimdeki bıçağı göğsüne göğsüne

sapladığımdı. Sonra bayılmışım. Kendime geldi- ğimde saat on bire geliyordu. Polisi arayıp kocamı öldürdüğümü söyledim. Polisler on yedi kez sapladığımı söyledi. Azmış, bilseydim yüz on yedi kez saplardım."

Olay yerine giden polislerin tuttuğu tutanakları ve Adli Tıp'tan gelen raporları dikkatlice okudum.

Normal zamanlarda cinayetçiler, iyi tamam kadın suçunu kabul edi- yorsa bize ne gerisi häkimleri ilgilendirir, deyip olayı kapatırlardı. İşin içine bilim ve teknoloji girdiğinden beri, yeni yeni kurulan olay yeri incele- me ekipleri ve birkaç yıldan beri daha bir titiz çalışmaya başlayan Adli Tıp, cinayetçilerin işini kolaylaştırdığı kadar zorlaştırmıştı da.

Bu cinayettte de işin içine tıpçılar girip, tamam kadın kocamı ben öldürdüm, diyor ama evde bulunan üçüncü dna kime ait diye sormuştu.

Dosyayı sehpanın üzerine bırakıp kalktım.

"Yarın Elif'im gelecek bu evi böyle mi görecek beyefendi" dedim kendi kendime.

Dağıttığım ne varsa toparlamak için kolları sıvadım...

Güzel soruydu tıpçıların, yani bilimin sorduğu:

"Evdeki üçüncü kişi kimdi?"

25
Kadın da, devlet de bir şey gizliyordu

Kahvaltıdan sonra kendimi İsmail'in verdiği dosyanın başında buldum. İlerleyecek bir yol, soracak bir soru aradım, yoktu. Kadın her şeyi bütün açıklığıyla anlatmıştı. Gittikçe çürümüş bir ilişki, bir gece noktalanmıştı. Adamın kazandığı para, kadının, her şeyi sineye çekmesine neden olmuş- tu.

Dosyanın altını üstüne getirdim, soracak iyi bir sorum yoktu. Birkaç sorum vardı ama bunlar benim bile daha şimdiden burun kıvırdığım sorulardı.

Koltuğumdan kalktım odada dolaşmaya başladım.

Peki ya Ahmet Çinar?

Ahmet Çinar işi tam bir muammaydı.

Koruması da şoförü de aynı şeyi tekrarlayıp durmuşlardı. Şoföre göre daha iriyarı olan koruma donuk bir yüzle ve üzülerek anlatmıştı bildikleri- ni. "Ahmet o gün bey sabah erkenden beni aradı ve bugün benim biraz özel işlerim var, dedi. Özel işlerinin olduğu zaman arayıp bildirirdi bize zaten. Kimi zaman, yengeniz ve çocuklar size emanet deyip üç-beş günlüğüne gi- derdi. Bazen bir haftalığına. Yine onlardan biri sanmıştım. Ben de şoförü aradım ve biz işyerine geldik. Sonrası malum..."

Evet sonrası malumdu.

Emniyet ve jandarma tamam da koca MİT bir üst yazıyla mı geçiştirir- di 'vatansever bir işadamımızın' ortadan kaybolmasını?

Bilgilerin toplanması, mevcut bilgilerle karşılaştırılması, bu bilgilerin analizi, değerlendirilmesi, birleştirilmesi ve yorumlanması sonunda ortaya çıkan toplam, değil miydi istihbarat? Biz çaylakların gözlerinin içine baka baka anlatmamışlar mıydı hocalar: Aklımza gelen her şey, her materyal, her kişi, her davranış adli bilimci kadar istihbaratçı için de önemlidir.

İsmail'in ulaşamadığı bir yerde bir Ahmet Çinar dosyası daha olabilir miydi? Belki.

Öyle bir dosya varsa bile değil İsmail, benim tanıdığım hiç kimse ula- şamazdı.

Eldeki dosya da yüzeysel bir değerlendirmeydi.

Devlet böylesine yüzeysel bir değerlendirme yapar mıydı peki?

Odada dönüp duruyordum.

Ah Oğuz Sipahi ah! Ne biçim bir iş sardın böyle başıma? Bildiğin bir soruyu benim nasıl çözeceğimi merak etmişsindir eminim. Yoğun bakımdan çıktığın gün sana olan bütün kırgınlığımı bir kenara bırakıp tepende bit- mezsem adiyim. Çelikten bir duvardı Ahmet Çinar vakası. Şu an İstihba- rat'ta olsaydım ve böyle bir vaka gelseydi de adım ilerleyemezdik eminim kl...

Odanın ortasında öylece dikilip kalmıştım.

Evet, şurası netti: Kocasını öldüren kadın da, Ahmet Çınar'ı aradığını ama bulamadığını söyleyen devlet de bir şey saklıyordu.

Kadının ne sakladığını bulabilirdim ama devİetin sakladığını bulmam mümkün değildi.

Karamsarlığımdan kurtulmak için, nasıl olsa yarın Ankara'ya gidiyo- rum, diye düşünürken İhsan geliyor aklıma birdenbire. Ankara'daki istih- baratçıların 'Uzun', İstanbul'dakilerin ise 'Arap' lakabını taktıkları İhsan... İhsan bana değil ama Oğuz Sipahi'ye seve seve yardım ederdi. Oğuz abinin Ankara'daki en güvendiği adamdı. Bir seferinde Oğuz abiye, İhsan'ı neden İstanbul'a aldırmadığını sorduğumda, "O rahatına düşkün biridir. İstanbul deyince onun aklına, gasp, hırsızlık, uyuşturucu geliyormuş, bu da kendisi için daha çok çalışmak demekmiş" demişti gülerek.

İhsan'İa bir kez yüzyüze görüşmüştük, beş-altı kez de telefonda ko- nuşmuştuk.

Cep telefonumu aldım, boşluğa baktım; önce İhsan'ın yüzü ardından da telefon numarası belirdi zihnimde. Numarayı çevirdim.

"İhsan Bey'in telefonu, ben Bünyamin buyrun" diyor telefonu açar açmaz.

Numaralardan birini yanlış mı tuşladım diye tereddüt ettim bir an. Duyduğum ses İhsan'ın sesiydi.

"İhsancığım benim" dedim karşımdakinin Bünyamin mi İhsan mı olduğunu anlamak için. Adımı söyledim. "Oğuz abinin yardımcısıydım, hatırla- dın mı?"

Hırıltılı bir kahkaha atıyor. "Kusura bakma yahu, numarayı tanımayın- ca Bünyamin diye açtım telefonu" diyor.

O da İsmail gibi emekliliği ve Oğuz abiyi soruyor ilk olarak. Emekliliğin keyfini çıkardığımı söylüyorum. İsmail'e sıraladığım palavraları ona da sı- ralıyorum. İş Oğuz Sipahi kısmına gelince ağzını yoklama gereği duyuyo- rum.

"Oğuz abiyle telefonlaşıyorsunuzdur herhalde" diyorum.

"Yok be kardeşim" diyor, "bizim meslekte vefa semt adı, dostluklarsa yalandır, bilmiyor musun? Üç yıl olmuştur Oğuz abimle görüşmeyeli. İyi mi, ne yapıyor?"

Oğuz abiyle görüşmemiş olması beni rahatlatıyor.

"İyi, rahatı yerinde. O da emekliliğin keyfini çıkarıyor ama sağdan soldan gelen istekler bitmiyor ki" diyorum. "Ben de onun için rahatsız ediyo- rum seni ya zaten. Oğuz abinin isteğiyle özel bir işin peşine düştük bu aralar. Bir gaiplik davası var elimizde. Onun için yarın Ankara'ya geliyorum. Birkaç kişiyle görüşeceğim ama Oğuz abi önce sana uğramamı söyledi."

Sözümü kesiyor. "Oğuz abinin emri olur. Nedir emriniz?"

İsmail'e anlattığım yalanlara yalanlar katarak anlatıyorum İhsan'a da. "Yalnız Oğuz abinin bir ricası var. Bu işin İstihbarat'ta duyulmasını istemi- yor. Ne de olsa hatır işi, şimdi millet duyar, Oğuz Sipahi para için mi yapı- yor bu işi diye düşünür, diyor. Sen sessiz sedasız bir sorup soruştursan, daha doğrusu arşivi bir elden geçirsen, yarın geldiğimde bir konuşsak."

"Kaç gün Ankara'dasın peki?" diyor.

"Yarın sabah gelip akşam da döneceğim" diyorum.

"Zaten Oğuz abinin acil olmayan işi mi vardı ki?" diyor neşeli bir sesle. "Neymiş bu seferki acil iş anlat bakalım."

İçim rahatlamış olarak çöküyorum üçlü koltuğa.

İki cümlenin birinde Oğuz abinin ismini geçirerek, hiç acele etmeden ve dikkatlice anlatıyorum.

"Bu geceyi de Oğuz abimiz için feda ederiz, n'olacak ki" diyor Oğuz abi için bir iş yapacak olmanın mutluluğuyla. "Haydi yarın görüşürüz. Merak etme, bir dosya hazırlarım size. Çok selam şöyle, öpüyorum Oğuz abimin ellerinden."

26
Ihlamur kokuyordu rüzgar

Fatih Sultan Mehmet Köprüsü'nü geçerken, gözkapaklarımı ağırlaştıran uyku şöyle bir yokluyor beni. Şehirlerarası otobüslere ne zaman binsem (Oğuz abinin uçak korkusu yüzünden her yere otobüsle giderdik), koltuğu- ma yaslamp geçtiğimiz yerleri seyretmek isterim ama bir süre sonra anne- sinin dizlerine yatırdığı bir bebek gibi gözlerim kapanmaya başlar, derma- nımın yettiği yere kadar uykuya direnir ama sonrasında daha fazla daya- namaz mola yerine kadar mışıl mışıl uyurum. (Oğuz abi de benden pek farklı değildi, o, benden bile önce uyurdu.) Kafamın bunca karışık olduğu şu sıralar ön sıralarda birinin yanına oturmak yerine arka sıralarda yalnız oturabileceğim bir koltuk istemiştim ama göründüğü kadarıyla buna pek gerek yokmuş çünkü otobüste yirmi kişi ya var ya yoktu. Bu karda kışta, üstelik sabahın sekizinde Ankara'ya kim, neden gitsindi ki?

Müavinin "Ne içersiniz?" sorusu uykuya teslim olmaya hazırlanan göz- kapaklarımın birdenbire korkuyla açılmasına neden oldu.

Kısacık kesilmiş saçlarını jöleyle yukarı dikmiş, on yedi-on sekiz yaşlarında beyaz gömlekli, bordo kravatlı bir kirpiye dönmüş delikanlıya, "Kahve" dedim.

Koltukların arasından büyük bir ustahkla yürüttüğü minik arabasından aldığı karton bardağa termostan sıcak su koydu, "Masanızı açar misiniz?" dedi.

Önümdeki koltuğa yapışık duran zımbırtıyı indirip minik bir masaya döndürdüm. Uzattığı bardağı alırken "Şeker ister misiniz?" diye sordu, başımı isterim anlamında salladım. Ben bardağı masama koyarken o, içinde kahve ve şeker olan küçük poşetleri de uzatıvermişti, aldım. Poşetlerin uçlarını yırtarak açıp kahveyi ve şekeri bardağıma boşalttım, plastik kaşıkla yavaş yavaş karıştırdım...

En son dört ay önce görmüştüm kızımı. Burnumda tütüyordu. Yolun bir an önce bitmesini istedim. Sımsıkı sarılmak, sarılmak, sarılmak... An- nemin bana sarılmak istediği gibi sarılmak... Burnumun kemiği sızlayıp gözlerim sulanınca dönüp dışarı baktım. Yolun iki tarafına sıralanmış kar altındaki yapılar hızla kayıp gidiyorlardı...

Birdenbire bir yaz günü gelip yerleşti beynime, uyuyor muyum, rü- yamda bir yaz gününe mi gitmiştim diye ellerimle gözlerimi ovuşturdum.

Uyumamıştım.

Temmuzun başları.

Ihlamur kokuyordu. Nereden bulup getirdiyse hafıf hafıf esen rüzgar... Yakınlarda bir yerde bir ıhlamur ağacı olmalıydı. Ihlamur ağacı? İstan- bul'da kim kaybetmişti de rüzgar bulmuştu o ıhlamur ağacını?

Çayının yanında bir de sigara içmesini bekliyordum. Şimdi, diyordum içimden, şimdi çantasından sigarasını çıkarır.

"Ne? Neden öyle bakıyorsun bana, ne oldu?" demişti. Çocukça ve şıma- rıkça.

"Hiç" demiştim omuzlarımı kaldırarak. "Çayının yanında bir de sigara yakardın hep, ne zaman yakacaksın diye merak ettim."

Gülmüştü.

"Hayırdır Nilgün?"

Gözlerinden ve dudaklarından yayılan gülümseme tüm yüzünü kapla- mış, saçlarına karışıp omuzlarına dökülmüş, oradan da hafif hafıf esen ıh- lamur kokulu rüzgarın sarıp sarmaladığı mavi elbisesine yayılmıştı.

Karşımda kocaman bir gülümseme oturuyordu.

"Sana, evlendiğimizden beri, gel beni işyerinden al, dışarıda bir yerler- de biraz oturalım dedim mi hiç?"

Utandım. İşe güce öylesine dalmıştık ki ikimiz de, bazı geceler birbiri- mizi bile görmüyorduk.

Karanhk denize baktım, karşı kıyıda yanan ışıklara...

Hakhydı, nişanlı kaldığımız süre boyunca haftada iki ya da üç kez ge- celeri çıkıp dolaşırdık. Evlenince ikimiz de istemez olmuştuk dışarı çıkma- yL

"Çok özür dilerim" demiştim. "Ne bileyim, senin de işin yoğundu benim de... Sen de hiç şikâyet etmeyince..." Derin bir iç geçirdim.

Cama çarpan kar tanelerini izledim bir süre; yeniden yağmaya başla- mıştı kar. Karton bardağa uzattım elimi ama canım kahve içmek istemi- yordu.

Gözlerimi kapattım. 0 uzak gündeki ıhlamur kokusunu içime doldur- mak için derin bir nefes aldım.

"Bundan sonra haftada en az bir gece dışarı çıkalım" demiştim.

Tepeden tırnağa bir kez daha gülümseme oluvermişti Nilgün.

"Hälä anlamadın mı?" demişti. Sesi çocukça, parlak ve ezgiliydi.

İki yana sallamıştım başımı yavaş yavaş.

"Sana bu gece dışarı çıkalım diyorum; bankadan çıkarken, kurt gibi açım demiştim ama burayı görünce gel şurda bir çay içelim diyorum; çayla birlikte sigara içmiyorum" deyip ışıl ışıl gözlerle yüzüme bakmıştı.

Avuçlarım terlemeye başlamıştı.

"O zaman sıkı dur şapşal kocam benim. İki buçuk ayhk bir bebek var kamımda. Baba oluyorsun."

Nilgün'ün ellerini tutup öpmüştüm. Ellerini öpmek yetmemişti, yerim- den kalkıp dudaklarını, yanaklarını, burnunu, alnını öpmüştüm.

Nilgün'ün gülümsemesi kadar kocaman olmuştu gülümsemem.

Heyecanımı bastırmak için ne yapacağımı bilememiş, Nilgün'ün sımsı- kı sarıldığım elini bırakamamıştım bir süre.

"Kız mı istersin erkek mi?" diye sormuştu Nilgün.

"Kız... Kız olsun isterim" demiştim. "Sana benzeyen bir kızımız olsun. Adını da Elif koyarız."

Uzanıp kamına dokunmuştum...

Gülümsememizi yalayıp geçen ıhlamur kokulu rüzgar denize doğru esip duruyordu...

27
Nasıl, adımın dudaklarındaki yokluğu?

Ankara'ya iner inmez İhsan'ı arıyorum. İlk çalmasında açıyor telefonunu.

"Valla bir dosya hazırlarım demiştim ama dosyalık bir şey çıkmadı. Bizim arşivde incecik bir dosya. Dijital arşivde Ahmet Çinar adı hiç geçmi- yor. Ben çözemedim bu işi" diyor. "Memlekette ne kadar istihbarat servisi varsa aramış bu adamı ama bir teki bile doyurucu bir rapor yazmamış. Aradık, bulamadıktan öteye geçmemişler. Var bu işin içinde bir çapanoğlu ama nedir Allah bilir. Yalnızca bizimkilere bakmakla kalmadım, MİT'teki dostlarımdan da yardım istedim. Bizdeki rapor neyse, onlardakinde de ay- nısı. İstanbul'da durum nedir?"

"İstanbul'da da durum ayni: Aradık, bulamadık. Başka da bir şey yok."

"0 halde bu gaiplik kararını hemen çıkartmanız biraz zor gibi görünü- yor. İyi bir hakim bulun diyeceğim ama adamın öyle bir serveti var ki, her hakim de girmez bu işe. Aile için zor bir durum ama beş yılı beklemek zo- rundalar yani."

İhsan benim uydurduğum gaiplik davasına fazla inanmış anlaşılan.

"Bu adam buhar olup uçmadı ya İhsan" diyorum. Niyetim ne düşündü- günü öğrenmek.

"Valla, duruma bakılırsa biraz öyle olmuş... Görünüşe göre ortada garip bir durum yok gibi. Adamın düşmanı yok şusu yok busu yok. Dediğim gibi, siz iyi bir hakim bulmaya bakın" diyor.

Oğuz Sipahi'nin yine zor bir işin altına girdiğinden, hatır için yapılan şeylerin insanı gereğinden fazla yorduğundan bahsediyor uzun uzun.

"Sen başka da kimlere soracaksın bilmiyorum ama sizin adam buhar yani" diyor gülerek. "İşin bitikten sonra çık gel akşama misafirim ol. İki kadeh atar eski günlerden konuşuruz. Uyar mı sana da?"

"Teşekkür ederim, başka bir sefere gelirim artık" diyorum yumuşak bir sesle. "Nasıl gidiyor iş-güç? İstanbul İstihbarat'ı baştan sona yenileniyor- muş, Ankara'da durumlar nedir?"

"Valla ben kasabanın delisi gibi olduğum için bana karışan görüşen yok. Ama buraların da İstanbul'dan bir farkı olmadığını söyleyebilirim. E, bu işler böyledir; her gelen kendi ekibini kurar. Bunlar telefonda konuşula- cak şeyler değil, biliyorsun. Akşama gel be kardeşim atalım iki tek."

"Dediğim gibi İhsan, işim ne zaman biter bilmiyorum ve akşama da dönmem gerek."

"İşin ne uzayacakbe kardeşim. Adam buhar olup uçmuş işte, ne peşine düşüyorsunuz."

Yalandan gülüyorum. "Oğuz abiyi bilirsin."

"Bilirim, bilmez miyim o yaşlı kurdu."

Bir taksi durdurup biniyorum.

Ahmet Çinar işinin benim için bittiğini düşünüyorum. Kalan parayı Aslı'ya iade edip kenara çekilmekten başka bir yol yok.

Yirmi dakika sonra sitenin önünde duruyoruz. Güvenlikteki delikanlı taksinin içeriye girmesine izin vermiyor, şoföre yirmi lira uzatıp, iniyorum.

"Kusura bakmayın" diyor, görevli. "Site içine yabancı araç alamıyoruz."

"Boşver güzel kardeşim, anlıyorum seni, hem taksiyi de gönderdim zaten. Beşinci blok, on altı numaraya geldim. Ara bakalım kabul edecekler mi beni?" diyorum.

Küçük kulübesine girip telefona sarılıyor. Kar yok ama İstanbul'dan daha soğuk Ankara. Paltomun yakasını kaldırıyorum. Dağılan saçlarımı düzeltmeye çabalarken kulübedeki delikanlının gözucuyla beni izlediğini fark ediyorum. Böyle bir kuralları olmadığını, tipimi beğenmediğini biliyo- rum artık.

Kulübeden çıkıp, "Buyrun beyefendi" diyor. Sesinde ve tavırlarında derin bir pişmanhk var ama görevini fazlasıyla yapmanın gururunu da ta- şıyor. Beni içeri bırakmadığı için Nilgün'den ağır bir fırça yediğine kalıbımı basarım. "Nilgün hanım ilk kez geldiğinizi söyledi, size yolu tarif edeyim. Yolun sağından beşinci araya kadar yürüyün; zaten yolun başında küçük bir tabela göreceksiniz. Karanfil Sokak yazıyor tabelada, oradan dümdüz..."

“Nilgün hanim tarif etmişti, bulurum” diyorum.

Bahçeye girdikten sonra Nilgün’ün haklı olduğunu anlıyorum. Telefonda, “Siteyi bulman yetmez, bilmeyen için oldukça karışıktır bizim sitenin içi. Şoförü göndereyim seni otogardan alsın” demişti, reddetmiştim. Hiç de ‘kiç kadar’ bir yer değilmiş. İlk sokağa, Acelya Sokak’a ulaşmam neredeyse beş dakikamı alıyor. Erguvan, Defne ve Itır sokağı da geçince sokak isimle- rinin alfabetik olduğunu anlıyorum; her sokağın girişinden neredeyse dört-beş yüz metre ilerisinde birer heyula gibi dikilen on beş katlı binalar da birbirinin aynısı. “Burada binalar on beş katlı babiş. Ve biz en üst katta oturuyoruz. Dua edelim de asansör fobin burada tutmasın. On beş katı yü- rürken canın çıkar valla. Asansörlerimiz gayet şık, on beş katı nasıl çıktığı- nı hissetmiyorsun bile. Hem ben camda seni bekliyor olacağım. Hoş, buradan bakınca insanlar karınca gibi görünüyor ama ben seni yürüyüşünden bile tanırım” diye çınladı Elif’in sesi kulaklarımda.

Elif’i olduğu kadar Nilgün’ün de beni nasıl karşılayacağını merak edi- yorum. Belki en çok da onu. Bunu düşününce bu soğukta tüm bedenimi bir sıcaklık kaplıyor. Korkum, kocasının da evde olacağını düşününce birdenbire bir paniğe dönüşüyor. Adamla şimdiye kadar hiç karşılaşmadık. (Bir seferinde Elif’i aradığımda telefonu adam açınca elim ayağım titremiş, telefonu yüzüne kapatmıştım.) Nilgün’ün benim böyle bir şeye tahammülüm olmadığını bildiği için durumu ayarladığını düşünüp içimi ferahlatıyorum. Bir cesaret geliyor; evdeyse evde, tokalaşıp tanışırız olup biter. Hem zaten kapıdan Elif’i alıp döneceğim, yatıya kalacak halim yok ya...

Nilgün’le ayrıldıktan sonra birkaç ay boyunca kendime çok kızmıştım. Bu evliliğin bitmesinin tek suçlusu vardı, o da bendim. Evliliğimiz boyunca yaptığım hatalar bir bir yakama yapışmış, onu yapmayacaktın bunu yap- mayacaktın, öyle değil böyle yapacaktın deyip durmuştu... Birkaç ay sonra da Nilgün’ü suçlamaya başlamıştım. Benim yakama yapışan hatalar bu kez Nilgün‘ün yakasına yapışıyordu.

Annem ve babamın ölümünden beri sığındığım en güvenli liman ol- muştu Nilgün. Anneme ve babama yıllar sonra yeniden kavuşmuş gibiy- dim. Bunu Nilgün’ün annesi ve babasında bulacağımı düşünmüştüm ama yanılmışım; her ikisi de mesafeli duruyorlardı bana. Ben onlara anne-baba derken onlar bana “damat” demeyi tercih ediyorlardı. Nilgün’ün yanında çocuklaşıyordum: kimi zaman dizine yatıyordum; kimi zaman ben bu ye- meği sevmedim, yemem diyordum şımarıkça; kimi zaman yaptığı bir hare- ket ya da söylediği bir söz nedeniyle küsüyordum. Elif doğuncaya kadar, Nilgün’ü annemin yerine koymuştum.

Ayrıldıktan sonra en çok nerelerde hata yaptım diye de düşünmüştüm. Titiz bir baba olmuştum. Bunu kendimden beklemiyordum doğrusu. Ço- cuklar doğar, anneler büyütürdü benim bildiğim. İlk beş ay kucağıma ala- mamıştım Elif’i. Koltuklardan birine oturuyordum, Nilgün bu durumumla dalğa geçerek kucağıma bırakıyordu bebeği. “Sen de baba olacaksın da ben de göreceğim” diyordu. Beş ayın sonunda ilk kez banyoda korkusuzca ku- cağıma aldım kızımı. Tüm vücudunu sabunladım, sıcaklığını dirseğime dö- kerek ayarladığım suyla duruladım; yanaklarını, omzunu, şırtını, kollarını bacaklarını, öpüp durdum... Sonrasında, sanki beş ay boyunca bebeğe yak- laşmaya bile korkan ben değilmişim gibi kucağımdan bırakmıyordum Elif’i. Nilgün’le ilk kavgalarımız da o günlerde başladı. Ben kızımı kucağıma alıp başını boynuma saklayarak evin içinde şarkılar mırıldanarak uyutmak istiyordum, Nilgün’se bunun yanlış olduğunu, beşiğinde uyumasını istiyor- du. Elif büyüdükçe Nilgün’le tartışmalarımız daha da artmaya başlamıştı. O benden ikinci bir Nilgün yaratmak istiyordu bense ondan ikinci bir ben. Birbirimiz üzerinde kuracağımız baskıları Elif üzerinden yansıtıyorduk, Elif üzerinden tartışıp sonunda o beni, ben onu suçlayıp kavgayı büyütüp sesimizi yükselterek konuşup birbirimize küserek bitiriyorduk tartışmala- rımızı. Bana göre Nilgün hayatı çok ciddiye alıyordu, Nilgün’e göre ben so- rumsuzun tekiydim. Bana göre Nilgün fazla plan-proje yapıp öyle yaşamamızı istiyordu, ona kalsa onca ince işin yapıldığı İstihbarat’ta benim bir dakika bile yerim olmamalıydı. Kimi zaman bomboş tartışmalar yapıyor- duk. Bana göre boştu, ona göreyse ben her şeyin boş olduğunu düşünüyor- dum zaten.

Karanfil Sokak tabelasını görünce saatime bakıyorum -ama bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Nilgün’le yaptığımız tartışmaları hatırlamaktan kurtulmak için olabilir... Sokaktan içeri girerken, on dakikadır yürüyorum ve kimselere rastlamadım, diye düşünüyorum. Yoksa yanımdan geçenler oldu da ben derin düşüncelere daldığım, Nilgün’le kavgalara tutuş- tuğum için görmemiş olabilir miyim? Hayır. Tek bir kişiyle bile karşılaşma- mıştım. Binlerce kişinin yaşadığı bir mezarlık burası! Evet bir mezarlık... Kaymak tabaka mezarlığı...

Elif’in pencereden yola baktığını düşünerek ben de karşımdaki binanın camlarına

bakıyorum. Kızımı düşününce ağzımda bir şeker tadı beliri- yor. Binaya yaklaşınca en üst kattaki pencerelere daha bir dikkatli bakıyo- rum. Kalbimin daha bir hızh çarptığını fark ediyorum. Sonra birden Nilgün'le karşılaşacağım geliyor aklıma yeniden. Ayrıldıktan sonra bu, dördüncü görüşmemiz olacak. Diğer üçü İstanbul'daydı. 'Merhaba, nasılsın; iyiyim sen nasılsın'dan öteye geçmemiştik.

Binanın giriş merdivenine geldiğimde, durup saçlarımı düzelttim, ya- kamı indirdim, sakallarımı sıvazladım. Basamakları çıkıp giriş kapısının sağındaki zil but onuna baktım. 16 numaranın yanında Kemal Taşkaya ya- zıyordu, zile bastım, Elif'in "Babiiiiiiş" diye bağırmasını duydum.

"Canınım" diye bağırdım duvardaki butona doğru.

"Asansöre bin ve son kata kadar gel" dedi bal sesiyle.

Kapı otomatiği açıldı, girdim. Asansördeki aynada kendime baktım. Sakin ol, dedim aynadakine, sakin, panik yok. Elif'i ahp çıkacağız, hepsi bu... On beşinci kata geldiğimizde boğazım kurumuştu. Asansörün kapısı- nın açılmasıyla Elif'in boynuma atlaması bir oldu. Kucakladım, burnumu boynuna soktum. Bebekliğinden beri değişmeyen kokusunu içime çektim, öptüm.

Boynumu güçlüce sıkıyordu. "Babiş, çok özledim seni."

"Ben de seni çok özledim kızım" dedim boğazımda bir yumrukla.

Yüzümü küçücük ellerinin arasına aldı, "Sakalların da çok yakışmış." Burnunu burnuma dayadı, "Saçlar biraz daha dökülmüş, sen bayağı keltoş olmuşsun."

Kapıda bizi gülerek izleyen Nilgün'ü ve Neşe olduğunu tahmin ettiğim genç kızı gördüm. Nilgün'ün karnı burnundaydı.

"Haydi babiş, çantamı ahp hemen çıkalım" dedi Elif.

"Dur kızım adam bir soluklansın" dedi Nilgün. Sanki iş için birkaç gün- lüğüne başka bir şehre gitmiştim de eve dönmüştüm, kızım ve karım beni kapıda karşılıyordu. "Haydi girin içeri, ayakta durmaktan belim ağrıdı zaten."

Elif'i kucağımdan yavaşça indirdim "Merhaba" dedim gülümsemeye çalışarak.

Gülümsememe gülümseyerek karşılık verdi. "Merhaba" dedi, elini uzattı tokalaştık, beni kendisine doğru çekip iki yanağımdan öptü. "Elif haklı, sakallar çok yakışmış."

"Bilmem" dedim. Ne diyeceğimi bilememiştim. "Yakıştığından değil, yüzüm bir süre dinlensin diye kesmedim sakallarımı" diyerek gereksiz bir açıklamaya giriştim, hafiften kızararak.

Genç kız "Hoş geldiniz" diyerek imdadıma yetişti. Avuçlarım terlemeye başlamıştı.

"Neşe'miz" dedi Nilgün, "çok sevdiğimiz ablamız."

"Neşe abla dünyanın en tatlı ablasıdır babiş" dedi Elif.

"Merhaba Neşe abla, nasılsın" dedim.

"Teşekkür ederim" deyip salona girdi.

Elif'in küçük valizi girişte duruyordu. Pembe. Başım dönüyordu sanki. Neden içeri girmiştim? Neden Elif'in dediği gibi valizini ahp hemen çıkma- mıştık?

"Ayakkabılarını çıkarma" dedi Nilgün tatlı bir sesle.

"Gel babacığım" dedi Elif. "Sana odamı göstereyim, sonra da çıkarız." Kocaman bir salona girmiştik. Elimi tutmak için uzattığı minicik elini tut- tum ve öptüm.

"Çekiştirip durma kızım, düşüreceksin babanı" dedi Nilgün. "Aç mısın, çok güzel karnıyarık var, seversin."

"Yok" dedim elimden tutup beni çekiştiren Elif'in peşi sıra giderken. "Otobüsten inince yedim. Otogarın yakınlarında bir kebapçı var ya, orada."

"O zaman birer Türk kahvesi içeriz."

"Olur."

"Siz odaya bakıp gelinceye kadar ben de kahveyi hazırlamış olurum "

"Ben de kahve istiyorum" dedi Elif.

"Çocuklar kahve içmez" dedi Nilgün.

Basamaklardan hızla çıktık. "Bu pembe kapıdan Elif'in dünyasına giri- yorsunuz efendim" dedi şımarıkça.

Duvarları pembe renkte bir odaydı. Duvar kenarında bir yatak, camın önünde küçük bir masa ve sandalye, etrafa dağılmış oyuncaklar.

"Beğendin mi odamı?"

"Çok güzelmiş. Duvarların rengine bayıldım."

"Ben de bayıldım ama seninle birlikte uyuyamadığım pembe odayı ne yapayım ki ben?"

"E, gidiyoruz işte. Bir hafta birlikte uyuyacağız."

"Sadece bir hafta."

"Bir hafta ama dolu dolu yaşayacağımız bir hafta. Hiç unutamayacağı- mız bir hafta olacak üstelik" dedim sonra da konuyu değiştirmek için "hani bugün karne

alıyordunuz, yoksa sana vermediler mi?" dedim.

"Valizime koydum."

Küçük masanın yanındaki küçük sandalyeye oturdum. "Hiç oturma" dedi çok bilmiş bir tavırla. "Aşağı inelim, kahveni iç ve gidelim."

Ağır ağır İndik basamaklardan. "Kahveni iç hemen çıkalım baba" dedi Elif kisik bir sesle.

Nilgün'ün işaret ettiği açık yeşil koltuğa oturdum. Peşimden gelen Elif kucağıma usulca bırakıverdi kendini, başını göğsüme yasladı. Saçlarını ok- şadım, kokusunu içime çektim.

Elindeki tepsiyi ortamızdaki sehpaya bıraktı Nilgün, "Baban kahvesini öyle içemez herhalde Elif'ciğim. İstersen sen Neşe ablana yardım et biraz. Sen babanlayken o da bir hafta evine gidiyor. Bavulunu yerleştirmesine yardım eder misin?"

Küçük parmaklarıyla yüzümü tuttu, dudaklarını kulağıma yapıştırıp, "Çabuk iç kahveni babiş" dedi Elif. Kucağımdan kalktı, merdivenin yanın- daki koridora girerken "Neşe abla" diye seslendi.

"Büyüdükçe asileşiyor" dedi Nilgün.

Benim tanıdığım Nilgün'se eğer ne söylesem küçük bir tartışma aç- maktan çekinmeyecekti. Fincanımı almak için eğildim, kahvenin kokusu Nilgün'ün parfümünün kokusuna karıştı. Hafıf bir limon kokusu muydu? Sadece limon değildi. Fincanımı dudağıma götürürken göz göze geldik.

"Parfümümü mü merak ettin?" dedi. Hafıf kırmızıya boyadığı dudakla- rının arasından dişleri işıldadı. Gözlerine de bir parlaklık oturmuştu.

"Evet" dedim, yakalanmış olmamın utancıyla. "Tatlı bir limon kokusu var sanki."

"Lancome" dedi. "Bergamot, limon, mandalina, fesleğen, biberiye, kiş- niş otu, hanımeli, yasemin, sandal ağacı, meşe yosunu. Ne bulmuşlarsa katmışlar içine anlayacağın... Yeni değil, yazdan kalma."

Meyvemsi parfümleri sevdiğini biliyordum. Elif'e hamileyken aldığım parfümün adını düşündüm. Nane şekeri, mentol, limon, portakal ve lavan- ta karışımi; hamileler için yatıştırıcı etkisi de var, demişti mağazadaki kız.

"Kahve çok güzel olmuş, ellerine sağlık" dedim. "Ne kadar kaldı?"

"İki ay kaldı hayırhsıyla" dedi. Fincanı dudaklarına götürüp minik bir yudum aldı. Dudağında kalan kahve telvesini diliyle sıyırdı. Ash'nın dudak- larına benzedi dudakları. Zihnim iki anı çakıştırmıştı anlaşılan.

Geniş salona bir göz attım, benim evimin büyüklüğü kadar vardı salon. Duvarlar geometrik desenli tablolarla süslüydü. Perdesiz camdan gri gök- yüzü görünüyordu.

"Nasıl gidiyor emeklilik" dedi.

Ne zaman bir işe gireceksin, demekti bu. "Emeklilik bitti" dedim se- simde belli bir toklukla. "Geçen hafta yeni bir işe başladım."

"A, öyle mi" dedi şaşkınhkla. "Elif hiç bahsetmedi."

"Henüz ona da söylemedim" dedim. İsmail'e sıraladığım yalanları ona da sıraladım. "Çok iyi bir para teklif ettiler yoksa emekliliğe devam ede-
cektim." Bunu kıskançhkla söylediğimi biliyordum.

"Çok sevindim" dedi. Sonra birden aklına gelmiş gibi "E, Elif? O ne ya- pacak sen işteyken."

Biraz küstahlaşmamın kimseye zararı olmazdı. "Onu da düşündüm tabii ki. Söylediğim gibi, akıl hocalığı yaptığım için işe her gün gitmek zorunda değilim. On günlüğüne bir kızla anlaştım, ben yokken Elif'e o baka- cak."

Gözleri büyüdü. "Bir kızla mı anlaştın?"

"Aslı" dedim Aslı'nın ismini söylediğime ben de şaşırarak. "Neşe abla- nın bir versiyonu. Üniversiteyi yeni bitirmiş" Yalan yalanı doğuruyordu, sustum.

"Sen Neşe gibi olduğunu söylüyorsan sorun yok" dedi.

Kahvelerimizden birer yudum daha aidik. İkimiz de aynı anda konuş- tuk. O bana Oğuz abiyi görüp görmediğimi sormuştu, ben ona bebeğin kız mı erkek mi olduğunu.

Küçük bir kahkaha attı. "Erkek bekliyoruz" dedi. "Ama isim konusunda kararsızız. Kafamızda iki isim var şimdilik. E, herkes senin gibi değil tabii ki. Sen daha hamile olduğumu duyar duymaz, cinsiyeti bile belli olmamış- ken Elif demiştin."

İçime bir rahatlık yayıldı. "Neymiş finale kalan o iki isim?" dedim.

"Kemal'in tercihi Yankı, benimkiyse Yamaç."

"İkisi de birbirinden güzelmiş" dedim.

"Aman" dedi elini havada savurarak, "sağlıkh olsun da."

Elif'in bu konuda bir fikri yoktu anlaşılan. Siz istediğiniz ismi koyun, demiştir

muhtemelen. “Elif ne diyor?” dedim. Ben değil de içimdeki kötü konuşmuştu.

Derin bir nefes aldı. “Onun umrunda değil” dedi bıkkınlıkla. “Doktorun dediğine göre erken ergenlikle, doğacak yeni kardeş kıskançlığını bir arada yaşıyormuş. Ergenliği devam edecekmiş ama bebek doğunca o kıskançlığı bitermiş. Hem hamilelik, hem Elif’in ergenliği ve kıskançlığı, bazen çekil- mez oluyor yemin ederim. Şu bir hafta ikimize de iyi gelecektir diye düşü- nüyorum. Biz de çocuk olduk, biz de ergen olduk; şimdikiler tam bir fela- ket.” Sustu, geriye doğru yaslanıp gülümseyerek kamını tuttu. “Bu daha içerdeyken yaramazlığa başladı. Bak bak nasıl da tekmeliyor.”

İki elini yana doğru açmış, kamına dokunmamı istiyordu. Yerimden kalktım, kamını tuttum. Minik titreşimleri avuçlarımda hissettim. Mutlu- lukla yüzüme bakıyordu Nilgün. Bacaklarının arasına diz çöküp, kulağımı kamına dayamak istedim. Beline sarılmak, öylece durmak istedim.

“Sen evlenmeyi düşünmüyor musun?” dedi fısıldar gibi.

Yerime oturdum. Başımla hayır dedim.

“Nereye kadar yalnız yaşayacaksın?”

Nereye kadar yalnız yaşayacaktım, bilmiyordum. Ben yaralı ve yalnız bir yaratığa dönüşmüştüm, o yepyeni bir dünya kurmuştu kendisine. Yal- nızlık beni biraz kaba ve öfkeli bir adama çevirmişti, Nilgün’ün sorusuna öfkeli bir yanıt verebilirdim, onun beni düşünerek sormuş olduğunu bile bile.

“Şu Aslı abla” dedi. Erkeklerin düşünmeye bile çekindiklerini kadınlar ulu orta söyleyebilirdi. Benim patavatsızlık dediğim bir sürü şey, Nilgün’e göre, bunda ne var canım neden olmasındı. “Senin için çok mu genç olur?”

Her kadının içinde ikinci bir kadın olduğunu öğretmişti bana Nilgün. İçteki, zaman zaman çok uzaklardan gelip yüzeye çıkıyor ve göründüğü hızla da kayboluyordu; hangisi Nilgün hangisi içindeki bir türlü anlayamı- yordum. Biri uçarıysa diğeri sakin, biri ne yapacağını bilmezken öteki ken- dinden emin ve kararlı, biri neşeliyken öteki tatlı-sertti.

“Yok öyle bir şey” dedim. Bu gibi durumlarda hep olduğu gibi içimden ya sabir çektim. “Altı üstü iki kez gördüm kızı.” Yalan da değildi, iki kez görmüştüm Aslı’yı.

“İki kez gördüğün birine güvenip kızım teslim edebiliyorsun ama” dedi. Aslı konusundan bir şey çıkmayacağını anlamış, lafı ustaca çevirmişti.

Böylesi durumlarda daha sert bir alana taşırdı konuşmayı. Bunu biz evliyken de yapardı ve bundan büyük keyif alırdı.

“Çok güvendiğim bir arkadaşım tavsiye etti. Zaten hepsi hepsi bir hafta, günde iki, bilemedin üç saat bakacak Elif’e.” Bu yalanı da uzatmanın
bir anlamı olmadığını düşündüm ama hazır Nilgün’ü biraz da beni kıskanır bir halde yakalamıştım “Elif’in Aslı’yla iyi anlaşacağını düşünüyorum.”

“İnşallah anlaşırlar” dedi. Derin bir iç çekti ve aynı sertlikte boşalttı ci- ğerlerindeki havayı. Hamileliğinin verdiği sıkmtıya mı, benim söyledikleri- me mi bilemedim; büyük ihtimalle benim söylediklerime iç çekip, üfledi. Sıcak da basmıştı anlaşılan, elini göğsüne doğru yelpaze gibi salladı. Oğuz abiyi sordu, yüzüme bakmadan.

“Görüşmüyoruz ama haberleşiyoruz. Yaşlılıkla uğraşıp duruyor” dedim.

Hastanede olduğunu söylememin bir anlamı yoktu. Bunu söylesem içinin yağları erirdi herhalde. Evliliğimizin üçüncü yılında, bu adam seni kul- lanıyor, demeye başlamıştı; boşandığımızdaysa, Oğuz abinle sana yeni ha- yatınızda mutluluklar dilerim, demişti. Boşanmamızdan üç ay sonra da kı- çıma tekmeyi yemiştim zaten.

İçimdeki kötü yeniden ortaya çıkmış, kocasının ne yaptığını sor, diyor- du.

Sor bakalım diyordu içimdeki kötü: Benim gibi mi kocan, hamileliğinin bütün sıkıntılarını paylaşıyor mu? Yarın bebek doğduğunda, yıllarca uyku- suz kalmayı göze alabiliyor mu? Nilgün hanım rahat uyusun diye, bebeğin en yalandan ağlamasında bile kalkıp saatlerce kucağında gezdirecek mi? Sabahları erkenden uyanıp kahvaltınızı hazırladıktan sonra, seni öperek uyandıracak mı? Mesaisi biter bitmez soluğu evde alıp birbirinden lezzetli yemekleri, senin ayıla bayıla yediğin salataları hazırlayabilecek mi?

Bir zamanlar, senin adını söylerken dudaklarımda bal gibi bir tat kah- yor, diyen kadına sor bakalım şimdiki adamın adında da aynı tat var mı? Hadi ne duruyorsun, nasıl, adımın dudaklarındaki yokluğu, diye sorsana...

“Pek bir daldın” der demez içimdeki kötü yok oldu. “Ne oldu, Oğuz abini mi düşünüyordun?” dedi alaycı bir ses tonuyla.

Ayağa kalktım. “Biz artık gidelim” dedim. Koridora doğru dönüp “Elif” diye seslendim.

Şaşırmıştı. “Otobüsünüz saat kaçta ki?” dedi.

“Otobüsle değil, uçakla gideceğiz. Uçağımız saat sekizde ama Elif’le bir Ankara

turu atacağız” dedim. Gözlerimi gözlerine diktim. “Kahve için te- şekkürler. Eşine selamlar.”

28
“Günaydın” diyor Aslı tatlı bir sesle

Uçaktan indiğimizde şenlikli bir kar karşılamıştı bizi.

“Oh demişti” Elif, “oh be baba, oh be. Televizyonda görüp kıskanıyor- dum buradaki çocukları. Ne güzel kardan adamlar yapıyorlardır, diyor- dum. Ankara’ya hiç uğramadı kiş. Yani kiş hep vardı da kar uğramadı. Yarın sabah ilk işimiz kardan adam yapmak, tamam mı babiş.”

“Haksızlık etme şimdi. Ankara’ya da yağdı, ben de televizyonda gördüm.”

“Yağdı da ne oldu sanki” dedi küsküncе. “Annem hamile olduğu için aşağı inemezmiş, zaten üşütürmüşüm de yok dersim çokmuş da.”

“Cici babanla inseydin sen de” dedim. Bunu der demez de pişman ol- muştum. Cici baba mı? İşi şakaya vurdum. “Karda oynamayı seven bir tipi var gibi geldi bana.”

Yüzüme baktı. Bir şey söyleyecek diye bekledim. Dönüp hızlı hızh yürüdü...

Taksiye binince bir süre daha konuştuk. Annesi, canını çok sıkıyor- muş; annesinin kocası sürekli olarak, çok yorğunum kızım hadi sen odanda oyna, diyormuş; eve bir kedi almaları için annesiyle konuşabilir miymi- şim... Sonra başını koltuğumun altına saklayıp derin bir uykuya daldı.

Dördüncü kata yarı uykulu bir halde çıktı, eve girince pembe bavulun- dan pijamalarını çıkarıp giydi ve yatağa girip uyudu.

İsmail’in verdiği dosyayı gizli bölmemden ahp, okumak için üçlü koltu- ğa şerildim ama günün yorğunluğu omuzlarıma çöküp gözkapaklarıma bir ağırlık bindirince kalktım. Dosyayı aldığım yere bırakıp, uzun süredir giy- mediğim pijamalarımı bulup giydim. Işıkları kapatıp, Elif’in yanına içimde derin bir mutlulukla uzandım.

Uyandığımda saat altıya geliyordu. Gece uyurken içimi dolduran mut- luluk öylece yerinde duruyordu. Mışıl mışıl uyuyan Elif’e baktım, içim kay- nayıp çok istememe rağmen uyanır korkusuyla öpmedim, yanağını okşa- dım.

Kalktım, kot pantolonu, kazağımı ve deri montumu giyip kapıyı sessiz- ce kapattım, basamakları bir kedi sessizliğiyle İndim. Apartman görevlimiz Selahattin Bey sabah siparişlerini kapı kollarına asmış, giriş kapısının dı- şında, sigarasını tüttürerek ince ince atıştıran kar manzarasına dalmıştı. Beni görünce saygıyla sigarasını avcunun içine sakladı, “Günaydın efen- dim” dedi.

Gözlerindeki şaşkınhk soruya dönüşüp dilinin ucuna kadar gelmişti ki, susturdum: “Bakkala gidiyorum. Ekmek, gazete, şu bu alacağım.”

İki buçuk yıldan beri pek bir muhabbetimiz olmayan, beni polis emek- lisi olarak tanıdığı için diğer apartman sakinlerinden ayrı bir yere koydu- ğunu bildiğim bu genç adamın bu kadarcık bir yanıtla tatmin olmayacağı- nın da farkındaydım. Değil apartmanda, şu mahallede hakkında en az şey bildiği adam olmamın onun merakını nasıl azdırdığının da farkındaydım. Ama emekli polis lafı, soracağı tüm soruların önündeki en büyük setti.

“Selahattin Bey” dedim. Neredeyse esas duruşa geçti. “Kızım bir hafta bende kalacak. Rica etsem, bu bir hafta boyunca her sabah bana ekmek ve gazete bırakır misiniz?”

Çenesini göğsüne değdirdi. “Olur efendim” dedi. “Nasıl küçük hanım, büyümüş mü?”

“Büyümüş, büyümüş” dedim. Hatamı hemen fark ettim, “Büyüdü, ko- caman kız oldu.” Saklamaya çalıştığı sigaranın dumanı ikimizin arasına küçük bir bulut gibi girip dağıldı. “Unutmadan” dedim, “Elif’e ders çalıştır- ması için birkaç gün öğrenci bir abla gelecek, ona da yardımçı ol, olur mu?”

“Başüstüne efendim” dedi yine saygıyla.

Omzuna dokunup bakkala doğru yürüdüm.

Bir kısmı çok ketum olmasına rağmen yüzde doksanından o apartmanda oturanlarla ilgili tüm detayları fazlasıyla öğrenebilirdiniz apartman görevlilerinden. İstihbarat’tayken bunu yüzlerce kez test etmiştim.

Kendime bir kahve yapıp üçlü koltuğuma yayıldım. On yıl boyunca neredeyse her gün okuduğum gazetelere iki yıldan beri pek yüz vermemiş- tim. Televizyonda ilgimi çeken bir haber olunca ertesi gün bir tane Hürri- yet alıp yarım saat sonra da sıkılıp bir köşeye atıyordum.

Bugün de büyük ihtimalle öyle olacaktı, şöyle bir manşetlerine bakıp sonra da çöpe sallayacaktım hepsini.

Radikal'le başladım. Yıllar önce nasıl da cesaretle haber yapmıştı o meşhur kazayı. Aslında Radikal'den çok daha önce bu oluşumu haber veren 2000'e Doğru, Yeni Gündem, Nokta ve Aydınhk'ı hatırladım, Radikal'i elime alınca. Oğuz abi, git çıkar arşivden bul o dergileri, oku, ordunun da emniyetin de milli istihbaratın da ne halde olduğunu gör, demişti. Günahım kadar sevmem ama bu komünistler kadar cesaretli insan da yok be kardeşim, diyordu benim elimde bu dergileri gördükçe.

Hürriyet, Milliyet, Gumhuriyet ve Sabah'ı sayfalarını dağıta dağıta okudum.

Gengiz görse, "Elini ayağını ne demeye boyaya bulayıp duruyorsun be kardeşim. Gazete okuyacaksan aç interneti oku" derdi. Ne yapıyordur şimdi? Saate baktım, dokuza geliyordu. Ne yapacak horlaya horlaya uyu- yordur.

Gazeteleri topladım, götürüp mutfaktaki çöp kutusuna bıraktım.

Benim tatlı köftem ne yapıyor diye yatak odasına gittim. Mışıl mışıl uyuyordu tembel teneke.

Kahvaltıyı hazırladıktan sonra uyandırmaya karar verip mutfağa yö- neldim.

Tam kapıdan çıkıyordum ki "Günaydın babiş" dedi.

İçim uçuştu... Dünyadaki en büyük mutluluğun, kızımın bana 'günay- dın' demesi olduğunu düşündüm. Evet, mutluluk buydu, hayatın anlamı bu...

"Bu ne tembellik? Sen tam Uykucu Şirin olmuşsun be" dedim.

Yorğanı üzerine çekip yüzünü yastığa gömdü. "Her sabah altıda kalkı- yorum okula gitmek için. Bilmem bundan haberin var mı senin Şirin Baba?" dedi. Sabah mahmuru bir gülümseme belirdi yüzünde. "Zaten bu sakahnla tam Şirin Baba olmuşsun."

Yatağın kenarına oturup, "Ben Şirin Baba değil, hain Gargamel'im" di- yerekyüzüne, kulağına burnuna, alnına öpücükler kondurdum.

"Git burdan hain Gargamel, Uykucu'nun uykusu var daha." "Kahvaltıyı hazırlayınca uyandırırım ona göre."

"Tamam. Yumurta da kir ama."

"Hiç kırmaz olur muyum prensesim..."

Mutfağa girmeden önce çekmecedeki telefonu çıkarıp açıyorum. Elif'e sürpriz yapmak için Ankara'ya götürmemiştim. Hoş, üç kişi biliyor telefonumun numarasını ama yine de arayan olmuş mu, diye merak ediyorum. Yok, arayan soran olmamış.

Perdeleri açıp, masanın üzerine örtüyü seriyorum. Mutfakta kahvaltı edecek değiliz ya, ta Ankara'lardan prensesim gelmiş.

Bebeğimin biraz daha uyuması için ağırdan alarak hazırlıyorum kah- valtıyı. Peyniri, reçeli, zeytini; kahvaltı tabaklarını, küçük çatalları tek tek taşıyorum masaya. Artık yazı kışı kalmamış her mevsim bulunan domate- sin kabuğunu soyup zeytinyağı gezdiriyorum üzerinde; kekik sever miydi prensesim, biraz da kekik döksem mi acaba? Bakkahn kocaman bıçakla ince ince kestiği fıstıklı salamın yağlı kâğıdını ahenkle açıp küçük bir tabağa koyuyorum... Masanın üzerinde duran cep telefonuna takılıyor gözüm. Ash'yı arayıp kahvaltıya davet etsem mi acaba? Yok canım, benimki de iş yani. Başka bir arzunuz var mıydı beyefendi? Ne var ki bunda oğlum, Elif'le tanışırlar fena mı olur. Hem sen Aslı diye bir kız var, o gelip Elif'e ders ça- hştıracak demedin mi Nilgün'e. Gülme pis pis, o dediğin o an uydurulmuş bir yalandı. Krem çikolata kavanozunun kapağını açıp üzerindeki alümin- yumu sıyırıp alıyorum. Tereyağından kalınca bir teker kesip onu da küçük bir tabağa koyuyorum. Ekmekleri kızartma makinesine koymak için henüz erken. Uyansın fıstığım o zaman koyarız ekmekleri.

Telefonu alıp camın önündeki sandalyeme çöküyorum. Kar ince ince atıştırmaya devam ediyor; bu, bütün gün durmadan yağacak demektir, çok iyi. Sokakta kimseler yok, hatta bırak insanı araba bile geçmiyor neredeyse. Bugün cumartesi olduğu için olabilir mi?

İçimde iki ses kavgaya tutuşuyor:

Ara şu kızı.

Sakın ha!

Neden? Sakın ha, ne yahu?

Sakın ha, kesinlikle yapma demektir şebek, bilmiyor musun bunu?

Tabii ki biliyorum. Niye yapmasın? Ulan atla deve mi? Açacak telefonu, Aslfcığım

biz Elifle kahvaltı edeceğiz, eğer sen de...

Sus, sus, sus. O kadar kolaydı. Kahvaltı edeceğiz de vır vır da vır vır.

Boşver sen onu. Ara. Evet, kahvaltı edeceksiniz ne var bunda. Kahvaltı- dan sonra da üçünüz çıkıp kardan adam yaparsınız, kartopu oynarsınız.

Ne lan bu? Lise mi burası? Hem sen daha dün Gengiz'le kıza birbirimizi aramayacağız demedin mi? Ya telefonlarınız dinleniyorsa?

Ya bırak bu numaraları. Sikmişim dinlemesini.

Yüzümü avuçlarımın arasına ahp ovuşturuyorum. "Siktirin gidin lan tepemden."

Telefondaki saate bakıyorum. Daha saat on be kardeşim, kız uyuyor- dur bu saatte.

Tuşa basınca rehberdeki dört isim alt alta sıralanıyor.

Aslı
Gengiz
Elif
İsmail

Yeşil tuşa basıp telefonu kulağıma yapıştırıyorum.

"Günaydın" diyor Aslı tatlı bir sesle.

"Uyandırdım mı?"

"Biz saat dokuz dedi mi kahvaltı sofrasında oluruz, efendim."

"Tüh. Yetişemedik desene. Biz de seni kahvaltıya davet edecektik."

"Siz mi?"

"Elif le ben."

"Ohoo, insan böyle bir daveti kırabilir mi hiç? Annemden izin alır almaz oradayım. Bir saniye" diyor.

Bunu yaptığıma inanamıyorum. Deli cesareti geldi herhalde.

"Alo, orada mısın?"

"Evet" diyorum.

"Annem izin verdi. Yarım saat içinde oradayım. İstediğiniz bir şey var mı?"

"Mükellef bir kahvaltı soframız var. Tek eksik sensin."

"Hemen fırlıyorum. Görüşürüz, öptüm."

İçim bir kez daha uçuşuyor.

"Uykucuuuu."

Gözlerini açar açmaz gülümsüyor. "Rüyamda yine seni görüyordum babiş" diyor.

"Kıçı açıkta kaldığı için rüya görürmüş insan."

"Yaaa, babiş."

"Ne yapıyorduk? Kardan adam mı yapıyorduk yoksa kartopu mu oynu- yorduk? Ne gördün rüyanda."

Yataktan fırlayarak kalkıp perdeyi aralıyor.

"Yaşasııııın. Hemen inelim mi baba?"

Perdeyi açıyorum. İçeriye gri ama parlak bir ışık doluyor. Ben de burnumu cama dayıyorum. "Kahvaltımız biter bitmez aşağıdayız. Hem kahval- tıya misafirimiz var."

"Kim?"

"Aslı abla."

"Sevgilin mi?"

Gülüyorum. "Yok, değil. İş arkadaşım. Yeni tanıştık."

"Sevgili olacaksınız yani."

"İş arkadaşım dedim ya."

"Hay Allah" diyor ellerini birbirine vurarak.

"Ne oldu?"

"Külahımı Ankara'da bırakmışım. Yoksa ne güzel ona anlatırdın sen şimdi."

Kucaklayıp yatağın üzerine yatırıyorum.

"Babasına inanmayan kırmızı külahlı kızı tuttuğu gibi yatağa atıp ağzını burnunu kulaklarını yemeye başlamış kurt."

Ben öptükçe içi katıla katıla gülüyor.

"Dur kurt, yapma lütfen. Tamam. İnanıyorum, iş arkadaşısınız siz."

Ben gıdıklayıp öptükçe o gülüyor. Tiz kahkahasının odada yankılan- ması hoşuma gidiyor. Bir daha gıdıklıyorum. Bir daha, bir daha...

"Haydi kalkıp elimizi yüzümüzü yıkayalım" diyorum.

Kalkıyoruz. O önde ben arkada banyoya doğru yürüyoruz.

"Pijaman da güzelmiş" diyorum.

"Sahibi de güzeldir."

"Neşe ablanın pijaması mıydı bu?"

"Çok komiksin baba, gıdıkla da güleyim bari..."

Eşikte durup yüzünü yıkamasını izliyorum.

Yüzünü kuruladıktan sonra, döndü, "Bu dişim de düşecek galiba" dedi.

Parmağımla yokladım sallanan dişini, düştü düşecekti.

"Yirmi yaşına geldin hala dişlerin mi düşüyor."

"On iki yaşındayım beyefendi" dedi dudaklarını bükerek. Odaya doğru yürüdü.

“Kahvaltı ederken televizyon izlenebiliyor mu bu evde?”

“İzlenmez olur mu prensesim. Benden duymuş olmayın da bu evde size bir tek yasak bile yok.”

“Ooooo. Fıstıklı salam da var, bayılırım. E, yumurta nerede?”

“Hemen yapıyorum. Ekmekleri de kızartalım.”

Tavaya yağı koyup, ocağı yaktım.

“E, hani misafirimiz vardı? Aslı ablayı beklemeyecek miyiz?”

“Hayır” dedim. “Biz başlayahm.”

Gidip televizyonu açtı.

“Sünger Bop altmış yedinci kanalda.”

“Bakıyorum Sünger Bop da izliyorsun” dedi şımarıkça. “Utanmıyor musun çizgi film izlemeye? Kocaman adamsın.”

Güldüm. “Aslında biraz utanıyorum” dedim.

29
“Seninle üşümeyi bile özlemişim be babiş”

Elif, tahmin ettiğimden daha sıcak karşılamıştı Ash’yı.

Kahvaltımızı bitirip, masayı topladık. Öğlen yemeğini bir şeyler atıştırarak geçiştireceğimizi, akşamaysa nefis bir balık yapacağımı söyledim.

“Haydi şimdi doğru kardan adam yapmaya” der demez de soluğu bizim binanın elli-altmış metre ilerisindeki arsada almıştık.

Birkaç çocuk daha vardı arsada. Küçük bir kardan adam yapmışlardı.

“Bizimki böyle küçük olmasın” dedi Elif.

“Olur” dedim, “ama görgüsüzlük yapmayahm. Gidip onlara daha büyük bir kardan adam yapmayı teklif edelim ”

“Bence olur ama bakalım onlar kabul eder mi?” dedi.

Biz yanlarına yaklaşınca durup bize bakan çocuklara “Kolay gelsin gençler” dedim. Cebimdeki havucu çıkardım. “Hep birlikte şuraya koca- man, mesela benim boyumda bir kardan adam yapalım mı?”

İçlerinden birkaçı elimdeki havucu görünce heyecanlanmıştı. Biri yanıma doğru gelip, “Olur. Hatta sizden bile büyük olsun” dedi sevinçle.

“O zaman ne duruyoruz” dedim sesime çocuksu bir heyecan vermeye çalışarak, “şu küçük kardan adamın yanına hemen bir tane yapalım. Her- kes görev başına.”

On-on beş dakika sonra Elif diğer çocukların arasına karışmış, kardan adamın boyunu yükseltmek için kar topluyordu. Ash’yla beni unutmuştu.

“Elif’le olan ilişkinizi kıskandım. Ben babamla kardan adam yapmadım hiç” dedi Aslı.

“Başka oyunlar oynamışsınızdır” dedim.

“Size bir şey itiraf edeyim mi” dedi, “biz babamı doyasıya göremeden büyüdük. Görseydik, belki de başka oyunlar oynardık.”

“Neden göremiyordunuz ki?”

“Hep çok işi vardı” dedi. Gözlerime bakıp sonra çocuklara doğru döndü. “Babam, müteahhitlik işine sekiz-on yıl önce girdi. Ondan önce ma- deni yağlar satıyordu. O dönemi çok iyi hatırlamıyorum. Hatırladığım, sü- rekli bir yerle gittiğiydi. İzmir’den Urfa’ya, Edirne’den Elazığ’a, Samsun’a onlarca kente gidip geliyordu. İstanbul’da kaldığı zamanlardaysa yine çok işi olurdu. Sizin gibi değildi, yapışı sert biriydi. Öyle büyümüştü.”

“Elazığlı mıydı?” dedim sözünü keserek.

Başını salladı. “Elazığ’ın bir ilçesinde doğmuş üstelik. Liseyi zar zor okumuş. Büyükbabama kalsa benden çok iyi tamirci çırağı olurdu, derdi hep. O zamanlar liseyi bitirmek önemli bir şeymiş. Diplomasını almış almasına da bakmış Elazığ’da bile yapacak bir şey yok, ver elini İstanbul. Elazığlı bir tanıdığını bulup onun yanında çalışmaya başlamış. O kent senin bu kent benim dolaşıp durdum, gençliğim otobüslerde geçti, derdi.”

Bize bakan Elif’e ikimiz birden el salladık.

“Son yıllarda yolculuklar devam etti galiba?” dedim.

“Etti, etmez olur mu. Ama anlattığı o dönemdeki kadar yoğun değildi. Bir-iki ayda bir birkaç günlüğüne giderdi. Ben lisedeyken birkaç kez bir hafta on gün kaldığı oluyordu gittiği kentlerde. Dedim ya sert yapılı bir adamdı, gittiği yerden telefon falan da etmezdi. Başta annem merak içinde beklerdik. Bir keresinde ben İngiltere’deyken baba neden gittiğin yerden bir alo demiyorsun anneme dediğimde, çocuk muyum ben yahu, diye ters-lemişti beni. Madeni yağlar sattığı dönemde de müteahhitliğinde de asıl hayatı işiydi babamın. O işinde yaşayan erkeklerdendi. Annem, Neslihan ve ben sonradan eklenmiştik hayatına. Tamam, biz de önemliydik onun için, hem de çok önemliydik, tırnağınıza zarar gelse dünyayı ayağa kaldırı- rım, derdi ama onun gerçek dünyası, işiydi. Eşi, çocukları, annesi-babası her şeyiydi işi.”

“Annen?” dedim, “annen nasıl karşılıyordu bu durumu?” Kadınlar, işle- rini çok önemseyen erkeklere pek tahammül edemezlerdi ne de olsa.

“Farklı bir kadındır annem. Şahsen ben işine bu derece düşkün bir adama değil otuz yıl, otuz gün bile dayanamam. Yoksul bir ailede beş kar- deşle birlikte büyümüş. Aile, tam bir ev kızı olarak yetiştirmiş, ilkokulu bi-

tirir bitirmez eve kapatmışlar zavallımı. Babamla evlenmesi onun için bir kurtuluş olmuş bile diyebilirim."

"Annen de Elazığlı mı? Yani oradan mı tanışlyorlar" diyorum diğer ço- cukların içinde Elif'i ayırt etmeye çalışarak. Karşısında duran iki çocuğa bir şeyler anlatıyor heyecanlı heyecanh.

"Yok, hiç ilgisi yok. Annem Sakaryalı. Büyük dedeleri doksan üç har- binde göçüp Sakarya'ya gelmiş. Çerkesler yani" dedi. Gözlerini çocuklar- dan ayırıp bana baktı. Gülümsüyordu. "Annemin adını söylemiş miydim size?"

Başımla hayır dedim.

"İpek. Teyzemler ve dayımlar, Dane, derler ama. Dane, Çerkesçede ipek anlamına geliyormuş çünkü" dedi. "Çok güzel bir kızmış gençken, hoş hala çok güzeldir annem ama ne ben ne de Neslihan anneme çekmişiz. Neslihan babamın kopyası, ben biraz karışığım. Gözlerimi annemden almışım neyse ki."

"İstanbul'da mı tanışmışlar peki?"

"Babam, madeni yağ işindeyken bir süre Sakarya'da kalmış, orada tanışmışlar, bir süre sonra da evlenmişler. Bizimkilerinki bir tür mazırgama" deyip kıkırdıyor. "Hiç duydunuz mu mazırgamayı?"

"Mazırgama mı? Hayır, ilk kez senden duyuyorum."

Kıkırdamaya devam ediyor. "Bir tür kız kaçırma yani... Nasıl anlatırım bilmiyorum ama bir deneyeyim... O zamanlar önce evdeki büyük kardeş evleniyormuş. Annem de babamla evlenecek ama evde iki tane kendisin- den büyük kardeşi var, sıra onların. Düğün dernek olmayacağı için kız oğlanla, ailenin de rızasıyla kaçıyor, işte buna mazırgama deniyor. Anlatabil- dim mi bilmiyorum?"

"Anladım" diyorum tebessüm ederek. "Evlenmek için ya sıranı bekle- yeceksin ya da kaçacaksın."

"Tam da bu."

Bir süre susarak çocukiarı seyrediyoruz.

Eğilip yerden bir avuç kar alıyor ve "Elif" diye bağırıyor. Elindeki kar- topunu çocukiara doğru fırlatıyor. "Kartopu savaşı başlasıiiiın."

Çocuklar birbirlerine bakıyorlar.

Sessizliği bozan Elif oluyor. "Haydi arkadaşlar saldırıiiiın."

Çocuklar minik minik kartoplarını Aslı ve bana doğru savuruyorlar. Bir yandan kendimizi korumak için uğraşırken bir yandan da küçük kartopları yapıp onlara doğru savuruyoruz.

Çocuklar boş arsayı okul bahçesine çeviriyorlar. Çığlık çığlığalar.

Kartopu savaşından sonra, benim boyumda olmasa da büyükçe bir kardan adam yapıyoruz; yüzünde küçücük gözler, kocaman bir havuç.

Neredeyse iki saatten beri kar içinde debelenen Elif'in islanan elbise- lerini değiştirmek için eve gidiyoruz.

Yolda, "Seninle üşümeyi bile özlemişim be babiş" diyor Elif.

Aslı'ya kahve, Elif'e hazır kekle süt ikram ediyorum.

Elif, Aslı'ya valizdeki elbiselerini gösteriyor. O elbiseleri dolaba yerleş- tirirlerse mutlu olacağımı söylüyorum. Onlar elbiseleri yerleştirirken ben mutfağı temizliyorum. Akşam yemeği için balık almaya gitmem gerek de- yince, Aslı, Elif'le konuştuklarını ve beni çok sevdiği bir balıkçıya davet et- tiklerini söylüyor. Biraz daha oyalandıktan sonra çıkıyoruz.

Dışarıda kuru bir soğuk var.

"Eğer kar yağmazsa bizim kardan adam dışarıda soğuktan donabilir" diyorum Aslı'nın jipine bindiğimizde.

Kahkahayla gülüyorlar...

Gittiğimiz balıkçı beklediğim kadar lüks çıkmayınca için için seviniyo- rum. Elif, daha balıkçıdayken başladığı israrını, Aslı bizi evin önüne getir- diğinde de sürdürüyor:

"Lütfen Aslı abla bu gece bizde kal."

"Çok isterdim" diyor Aslı, "ama yarın teyzemleri kahvaltıya davet et- mişti annem. Başka bir gün mutlaka geleceğim ve beraber uyuyacağız."

Bunu söylerken gözucuyla bana bakıyor. "Pazartesi günü olabilir" diyorum.

“Söz veriyorum” diyor Elif’e sarılırken, “pazartesi gecesi birlikte uyu- yoruz.”

Elif’le öpüştükten sonra benimle de vedalaşıyor, sonra dönüp yeniden sarılıyor Elif’e.

Hiç konuşmadan çıkıyoruz merdivenleri. Eve girdiğimizde “Garga- mel’le uyumaya ne dersin akıllı şirin” diyorum.

“Bayılırım babiş...”

“Anneni ara istersen...”

“Balıkçıda aramıştım.”

“Olsun, şimdi de iyi uykular demek için ara.”

Minicik eliyle göbeğime pat pat vuruyor.

“Sen dünyanın en iyi babasısın.”

Uyumadan önce Gengiz’i arıyorum.

“Yarın kimseye söz verme, kahvaltıya bekliyoruz” diyorum.

“Gürültüyü duyuyorsundur, bugün bar ana-baba günü. Kala-balık ikiye üçe kadar da dağılmaz gibi görünüyor. Başka bir gün gelirim” diyor.

“Kahvaltıdan sonra alışverişe giderdik. Elif’e bilgisayar, bana da gi- yecek bir şeyler alacaktım.”

“Tamam alışveriş kısmına katılırım. Hem Elif’i de özledim. Saat üçte Levent’teki yeni alışveriş merkezinde buluşalım. Kahvaltıya gelemediğim için çok üzüldüğünü biliyorum” diyor dalğa geçerek, “hiç üzülme Kan- yon’da akşam yemeği ısmarlarsın bana. Hadi çok işim var tutma beni, Elif’i öp yerime.”

30
Ağlamamak için kendimi zor tutuyorum

“Ne yapıyoruz bugün babiş” diyor Elif kahvaltıda. “Aslı abla da yok. Dünkü çocuklar bugün de gelirler mi acaba? Gidip bakalım kardan adamımız du- ruyor mu yoksa soğuktan donmuş mu? Ne dersin”

“Olur prensesim, gidip bakarız. O donmuşsa yeni bir kardan adam ya- parız. Sonra da Gengo’yla birlikte gidip sana şu bilgisayarı alırız.”

“Ya galiba ben o bilgisayar işinden vazgeçtim babiş” diyor gözlerini benden kaçırarak.

“Aa, nedenmiş o?” diyorum şaşırmış gibi yaparak.

“Valla vazgeçtim. Liseye başladığım zaman alırsın ”

Elimdeki çatalı dudaklarıma yaklaştırıyorum. “Bana gerçek nedenini söylemezsen bu çatalı çıtır çıtır yerim küçük kedi.”

Kıkırdıyor. “Gerçek nedeni falan yok, istemiyorum. Evde bilgisayarım var, bir de tablet aьp ne yapacağım ki?”

Anlamıştım. Nilgün sıkı sıkı tembihlemiştir; sesini duyar gibi oldum: Sakın tablet mablet alma kızım, babanın parası yok zaten.

“Valla prenses, ben bugün alışverişe gideceğim. Bu yeni başladığım işten çok iyi maaş aldım. Eğer paramın olmadığını düşünüyorsan, hiç dü- şünme. Tamam, geçen ay olsaydı belki zorlanırdım ama bu ay öyle çok param var ki sana o tablet bilgisayarı almasam çatlarım. Hem sadece tablet almayacağız ki, sana başka hediyeler de almak istiyorum. Kendime de bir şeyler alacağım. İki takım elbise, üç-beş gömlek, iki çift kışlık ayakka- bı.”

Elindeki çatalıyla tabağındaki peyniri küçük parçalara ayırırken başını eğmiş sessizce beni dinliyor.

Çenesinden tutup, “Gözlerime bak şeker kız” diyorum.

Upuzun kirpikleri kalkıyor, çakmak çakmak gözlerini gözlerime diki- yor. Yüzünde utangaç bir gülümseme.

“Ben annenle konuşurum.”

Gözlerini tekrar kaçırıyor benden. “Yazık sana babiş.”

Burnumun direği sızlıyor. Ağlamamak için kendimi zor tutuyorum.

“Hadi ama üzme beni. Param olmasa, kusura bakma kızım, derim sana ama inan ki param var.”

Kahvaltıdan sonra Elif önce yanında getirdiği ödevi olan kitabı okuyor sonra da çizgi film seyretmek için televizyonun karşısına kuruluyor. Bir süre sonra da uyuyakalıyor.

Saat dörtte Gengiz’le buluşup keyifli bir alışveriş ve yemekten sonra bir taksiye atlayıp eve dönüyoruz.

Elif yeni bilgisayarıyla oynarken, uzun süredir kendime bir şeyler almamış olduğumu fark ediyorum.

31

“Üç kuruş para kazanmak için çocuklarının yüzünü bile görmeden çalıştı çabaladı yıllarca”

Aslı, bizi görünce gülümsüyor; Elif fırlayıp boynuna sarılıyor. İpek hanım ve Neslihan da öpüyor Elif’i.

Üçüyle de tokalaşıyorum.

Dubleks evin giriş katındaki camın önünde duran bordo koltuklara oturuyoruz. İçlerinde yalnızca bambu ve cüce bonzaileri tanıdığım saksı çiçekleriyle dolu her yer. Ahşap heykeller, biblolar, içinde kurumuş gül yaprakları olan kristaller...

Bütün ilgi Ash’nın yanında oturan Elif’in üzerinde; okulu, dersleri, öğ- retmenlerini soruyor Neslihan ve İpek hanım.

İpek hanımın sorduğu sorulara önce biraz da utanarak yanıtlar veriyor Elif. Ash’nın da desteğiyle üzerindeki çekingenliği kısa sürede atıyor. Tatlı bir sohbete başlıyorlar.

Bir süre sonra herkes susuyor.

Suskunluk hepimizin canını sıkıyor -ama en çok Elif sıkıhyor.

Ash’yla göz göze geliyoruz.

“Biz size içecek bir şeyler hazırlayalım” diyor.

Elif’in elinden tutup yerinden kalkıyor, “Nesli abla, sen de yardım eder misin?” diyor.

İkimiz başbaşa kalınca Elif’le söhbet ederkenki neşeli olmaya çabala- yan ifade uçup gitmiş. Üzüntünün yüreğe işleyip yüzde anlam bulan o din- ginliğini görüyorum yüzünde. Neredeyse ifadesiz, maskeyi andıran bir yüz, bembeyaz saçlarının arasında tek tük kalmış siyahlar.

Kocasının adını söyler söylemez bulutlanıyor Ash’nın gözlerine benze- yen bal rengi gözleri.

Sesi çatallanarak, “Her şeyden vazgeçtim” diyor. “Her şeyden... Bir me- zarı olsaydı... İstediğim tek şey bu... Ara sıra gidip toprağını okşasaydım, çiçekler dikseydim.”

Acı dolu bakışlarından kurtarıp gözlerimi, arkasında görünen manza- raya bakıyorum. Hafif sisin kucakladığı deniz kımıltısız; yüzeyini yırtarak geçiyor iki gemi.

“Bazen biri çıkıp yalan söylesin istiyorum. Ahmet yurt dışına gitti, desin. Uzun bir süre de dönmeyecek, desin. Bu yalana inandırıyorum da kendimi. Her sabah içimde kapkara bir acıyla uyanıp, öldü Ahmet, ne yurt dışına gitmesi, diye kendimle kavga ediyorum.”

O duyğuyu iyi bildiğim geliyor aklıma...

(Bana da deselerdi ki: Annenle baban İzmir’e yerleşti, yalnızca yaz ta- tillerinde göreceksin. Olsun, ona da razıyım.)

Konuşma böyle devam ederse az sonra hıçkırarak ağlayacak diye dü- şünüyorum.

“Yurt dışına çok sık çıkar mıydı?” diyorum, öylesine sormuşum gibi değil de çok merak ediyormuşum gibi.

“Eskiden daha sık giderdi. Bir ay kaldığı bile olurdu. O zamanlar Aslı- han’la Neslihan da küçücük... Bir dönem, şu yağ işi yaptığı zaman Türki- ye’nin altını üstüne getirirdi. Üç kuruş para kazanmak için neredeyse ço- cuklarının yüzünü görmeden çalıştı çabaladı yıllarca.”

“Müteahhitlik yaptığı dönemde de sık sık gider miydi bir yerlere?”

Önümüzdeki büyük cam sehpanın üzerinde duran kristal käsenin için- deki sigara paketlerinden birini ve çakmağı alıyor.

“O hep bir yerlere giderdi, biz hep beklerdik” dedi. “Bizi öylesine alış- tırmıştı ki bu gitmelere, bir süre sonra bu gidip gelmeler göz açıp kapayın- caya kadar geçmiş olurdu. Kucağında oyuncaklarla dönerdi her seferinde. Ne çocuklar ne de ben o giderken arkasından ağlıyorduk artık...”

“İşini çok seviyormuş” dedim dışarıdaki manzarada değişen bir şey var mı diye gözucuyla bakarken.

Sigara paketini ve çakmağı sehpanın üzerine bıraktı. “O kadar da çok sevmiyordu aslında. Bütün bu çırpınmam çocuklara daha iyi bir gelecek

hazırlamak için, derdi. Son zamanlarda iyice nefret ediyordu iş gezilerin- den. Son dört-beş yıldır eskisine göre oldukça azalmıştı bu geziler. Kaçıp gitmek istiyordu ama. Kaçıp gitmek... Kimselerin bulamayacağı bir yerlere yerleşmeyi istiyordu hep. Aslıhan'ı da İngiltere'ye onun için göndermişti. Orada işini gücünü kursun peşinden biz gidelim, diyordu. Bunu öylesine koymuştu ki kafasına, ben izin versem iki yıl önce toparlanıp gitmiştik İngiltere'ye. Keşke izin verseymişim. Keşke, evimizi barkımızı bırakıp nere- ye gidiyoruz, demeseymişim."

Gözleri buğulanmış, bir heykele dönüşmüştü; sadece incecik parmak- ları hafif hafif titriyordu... Gözyaşlarının akması, içindeki zehirin yanakla- rından süzülmesi için bekledim.

Bu zehri de biliyordum. Önce içine bir ok saplanır, burnunun direği sızlar, gözlerinin dolmasına engel olamazsın, sonra da o zehir yanakların- dan çenene doğru süzülür.

"Kahvelerimiz gelsin balkona çıkıp birer sigara içelim" dedi parmakla- rıyla yanaklarını silerken.

"Evde Ahmet Bey'in özel eşyalarının olduğu bir oda var mı?" dedim biraz çekinerek. "Bir çalışma odası falan."

"Elbiselerinden başka hiçbir şeyi yok. Ahmet özel eşyayı sevmezdi. Ha- tıra olarak sakladığı hiçbir şey yoktu. Geçmiş, yaşanmış bitmiştir, derdi. Evde çalışmamaya özen gösterirdi. İşiyle ilgili konuşmazdı. Bazı gezilerin- den döndüğünde sorup dururdum hep aynı yanıtı verirdi: İş değil mi, gittik geldik işte. Eski fotoğrafları bile benim sakladıklarımdan ibaretti."

Fotoğrafları duyar duymaz sözünü kestim. "O fotoğrafları görebilir miyim?"

"Yukarıdalar" dedi eliyle üst katı işaret ederek. "Ashhan'a söyleriz indi- rir... Bir kısmını da polisler aldı zaten."

"Polisler mi?" dedim şaşırarak.

"Evet. Ahmet kaybolduğu zaman gelip giden polisler evi didik didik et- tiler. Çekmecelerin birinde o fotoğrafları bulunca almak istediler ben de verdim, bir poşete koyup götürdüler. Geri getirdiklerinde bazı fotoğrafların eksildiğini fark ettik. Birkaç tanesi dördümüzün fotoğrafıydı, birkaçı da Ahmet'in biz evlenmeden önce eski arkadaşlarıyla çektirdiği fotoğraflardı."

"Bunu fark ettiğinizde niye aldıklarını sormadınız mı?"

"Neyini soracağım be oğlum. Ahmet'im gitmiş, fotoğrafı ne yapacağım ki ben."

Susuyoruz.

Elif elinde içi kurabiye dolu bir tabakla gelince aklıma birkaç soru daha geliyor ama sonra sorarım diye düşünüyorum.

Aslı elindeki tepsiyi cam sehpanın üzerine bırakıyor.

"Bak anne" diyor kutudaki çikolataları göstererek, "Elifcik bize çikola- ta da getirmiş." Sonra da bana dönüp "Tablet bilgisayarı da pek güzelmiş. Üstelik içinde yüzlerce oyun da var. Biz artık isteseniz de sizin yanınızda oturamayız. Haydi Elif gel, onlar kahvelerini içerken ben sana odamı gös- tereyim."

"Aslıhan kızım, inerken babanın fotoğraflarının olduğu torbayı da getir" diyor İpek hanım.

Aslı'yla göz göze geliyoruz.

"Bizim işimiz uzun sürer. Nesli'yle gönderiyorum hemen."

"Haydi oğlum" diyor İpek hanım, "biz de balkona çıkıp sigaralarımızı içelim."

Genişçe balkona çıkıyoruz.

32
“O, bir çift kırmızı ayakkabının peşinden gitti”

Elif’i uyuttuktan sonra, üçlü koltuğa oturuyoruz.

“Çok şanslısın” diyor.

Yüzüne bakıyorum.

“Elif gibi bir kızı olan adam çok şanslıdır. Evlenmek, çoluk çocuk sahibi olmak aklımın ucundan bile geçmiyordu ama bugün anladım ki Elif gibi bir kızım olsa hiç de fena olmazmış.”

“Çocuk sahibi olmak hem dünyanın en keyifli hem de en zor şeyi. Be- bekliğinde neler çektiğimi bir de bana sor sen.”

“Haksızlık etme. O dönemleri de çok keyiflidir eminim.”

“Benim gibi bir babası varsa, müthiş keyifli olur” diyorum böbürlene- rek.

“Yok” diyor gözlerini benden kaçırarak. “Evlenmeyi asla düşünmüyo- rum ama senin gibi bir kocam olursa çok mutlu olurum herhalde.”

“Koca İngiltere’de benim kadar iyi olmasa da iyi birine rastlamışsındır herhalde” diyorum.

“Ben oraya koca bulmaya değil okumaya gittim.”

Sorduğum sorudan ben de rahatsız oluyorum. Yüzüm hafifçe kızarıyor. “Elma ister misin?” diyorum.

“İstemem” diyor, “eski eşin hayatının hatasını yapmış olmalı. Senin gibi bir adamı bırakmak için bir kadının kusura bakma ama salak olması gerek.”

“Beni gözünde çok büyütme. Benim bile tahammül edemediğim nice kötü huylarım vardır. Ama yine de ortalama bir hesap yaparsak fena adam sayılmam.”

Kocaman gülümsüyor. “Bir şey sorabilir miyim?” diyor. Gülümsemesi- nin solduğunu fark ediyorum.

“Hayır, soramazsın” diyorum.

Şaka mı yapıyorum yoksa ciddi miyim diye yüzüme bakıyor.

“Neden soramıyormuşum?”

“Ne soracağını biliyorum da onun için soramazsın diyorum.”

“Ne soracakmışım?”

Belli etmemeye çalışarak derin bir iç geçiriyorum. “Nilgün’le neden ayrıldığımızı soracaksın” diyorum.

“Neden ayrıldınız peki?”

Ne diyeceğimi, daha doğrusu nasıl anlatacağımı, nereden başlayacağımı bilemiyorum.

“Bütün suç bende tabii ki. Nilgün’ün istediği gibi bir koca olamadım. Nilgün’ünse bir tek suçu vardı; o, bir çift kırmızı ayakkabının peşindeydi. O bir çift kırmızı ayakkabıyı elde edeceğini düşündüğü andan itibaren de ilişkimiz çürümeye başladı.”

Kırmızı dudakları usulca aralandı. Bir şey söyleyecek diye bekledim. “Kırmızı ayakkabılar daha iyi bir hayat mı oluyor?”

“Kimine göre evet, daha rahat bir hayat.”

“Kocası çok para kazanıyormuş ama suratsızın tekiymiş” dedi

“Bu sesi Elif’in sesine benzettim” diyorum gülerek.

Gülümsememe gülümseyerek karşılık veriyor.

Nilgün’le tanıştığımız günden, ayrıldığımız güne kadar çok da ayrıntı- sına girmeden anlatıyorum. Evliliğimizin bitmesinde kendimi suçluyo- rum konuşmam boyunca. Anlattıklarımı kimi zaman şaşırarak kimi zaman gülerek dinliyor.

“Benimle mutsuz oluyordu Nilgün. Şimdi mutluysa Allah yolunu açık etsin. Ben de normal bir adam değilim tabii. İçimde bir okyanus olduğunu düşünürüm hep. Öyle bir okyanus ki safı yaradan ibaret. Annemle babamı kaybettikten sonra oluşan bir okyanus bu. Gözü sulu biriyimdir, çabuk ağlarım. Ağladıkça içimdeki okyanusun yavaş yavaş kuruduğunu düşünürüm. Nilgün, biraz da o yaralı yanımı sevemedi benim.”

“Babam kaybolduğundan beri öyle bir okyanusun benim içimde de oluştuğunu düşünüyorum. Ama benimki ağladıkça azalmıyor da daha da

büyüyormuş gibi geliyor bana" diyor. Gözleri gölgeleniyor. "Haklıymışsın, keşke seni dinleyip hiç sormamış olsaydım o soruyu. Bak durduk yere seni de üzdüm, kendimi de."

Bir süre susarak oturuyoruz.

Sonra bana doğru dönüp, "İyisi mi ben kalkıp Elif'in yanına girip uyu- yayım" diyor.

"Olur" diyorum.

Bir süre öylece bakıyoruz birbirimize.

Geçen gece yaptığım gibi başını tutup göğsüme yaslamak istiyorum.
Kalbim hızlı hızlı çarpıyor.

Ayağa kalkıp, "İyi uykular" diyor.

33
“İşin içinde bir kadın daha var”

Karaköy’deki nargilecide buluştuğumuzda, “Adım gibi emindim önce benim dosyayı okuyacağından” dedi İsmail.

“Evet abi seni dinliyorum. Çözümü var mı?”

“Var” dedim.

“Neymiş? Biz neyi atlamışız ki?”

“Heyecanlanma hemen” dedim. “Siz hiçbir şeyi atlamamışsınız. Benim- ki verilerden yola çıkılarak yapılmış bir tahminden öte bir şey değil.”

Haydi çabuk anlat, der gibi baktı yüzüme.

“İşin içinde bir kadın daha var” dedim.

“Bir kadın daha mı var” dedi sözümü keserek.

“Evet, bir kadın daha var. Şimdi, adam eve geliyor ve kadın adamı kapı- da karşılıyor. Adam, geciktiği için karısından özür diliyor. Öpüşüyorlar. Bu- rayı aklında tut, kapıdan girer girmez öpüştüler. Adam, içeri giriyor, karısı mükellef bir akşam yemeği hazırlamış. Masada duran ekmek dilimlerinden birini ahp bir ısırık attı ve geri kalanını tekrar ekmek sepetine bıraktı. Isı- rılmış ekmeği de aklında tut. Sonra adam banyoya girdiğinde kadın adamın cep telefonunu alıyor ve tam karıştırırken adama yakalanıyor falan filan. Kadının ifadesi üzerinden devam ediyorum. Oturup yemeklerini yi- yorlar, sonra da iş çocuk mevzusuna gelince olay patlıyor ve kadın elindeki bıçağı ahp adama saplıyor.”

“Bunların hepsini biliyoruz zaten abi” dedi İsmail. “Öpüşmelerini ve ısırılmış ekmek dilimini niye aklımda tuttum peki?”

“Dur İsmail acele etme” dedim. “Benimki dediğim gibi bir tahmin. Bir senaryo da diyebilirsin. Kadın, kocasının sekizde evde olurum demesine rağmen dokuzda evde olduğunu, tahmini olarak sekiz buçuk gibi de aradığını söylüyor. Buraya kadar anlaşamadığımız bir şey var mı? Yok. Şimdi benim senaryo. Saat sekiz. Adam bir başka kadınla birlikte. Sevgilisi olması büyük ihtimal. Sekiz buçukta adamın telefonu çalıyor, arayan karısı, adam sevgilisine durumu çaktırmıyor, yarım saate kadar oradayım, diyor. Adam sevgilisinin dudaklarına yapışıyor, büyük ihtimalle biraz uzun süren bir öpüşme bu. Adam eve gelir gelmez bu kez de karısıyla öpüşüyor ve içeri girip masanın üzerindeki ekmekten bir ısırık alıyor. Ekmekte bulduğunuz DNA adamın sevgilisine ait yani.”

“Güzel senaryo ama bizim bir işimize yaramaz ki. Kadın, kocamı ben öldürdüm diye itiraf etmiş zaten. Üstelik biz üçüncü bir kişinin DNAsına rastladığımızı da biliyoruz ve onu arıyoruz. O kim?”

“Söylüyorum işte. Adamın sevgilisi.”

“Sarı çizmeli Mehmet Ağa yani. Tamam, ekmekten çıkan DNA adamın sevgilisiyle öpüşmesi nedeniyle taşındı oraya. Bunu nasıl kanıtlayacak- sın?”

“Arayıp sorun” diyorum dalğa geçerek.

“Kimi arayalım ve ne soralım?” diyor. Hem şaşkın hem de bana biraz kızgınca.

“Adamın sevgilisini arayın” diyorum.

Çaresizce yüzüme bakıyor. “Anladım, senin senaryonun devamı da var. Haydi abi meraktan çatlatma da beni anlat.”

“Adam banyoya girince kadın adamın cep telefonunu kapıyor. Adamın yaptığı görüşmelere bakınca kendisinden önce arayan numara dikkatini çekiyor. Yeşil tuşa basıp numarayı arıyor. Sevgilisi adamın aradığını düşü- nerek gayet samimi bir şekilde açıyor telefonu. Efendim sevgilim mi de- miştir, ne oldu daha yarım saat önce buradaydın ne çabuk özledin beni mi demiştir onu bilmem. İşte o an kadın deliriyor. Ben telefonuna bakarken kocam beni yakaladı falan filan hepsi hikâye. Kavga büyüyor ve masadan bıçağı kaptığı gibi dalıyor adama. Burada sizin atladığınız şu: Adamın telefonuna siz de baktınız tabii ki. Aynı gün konuştuğu kişileri bulup sorğuya da çektiniz eminim. ”

“Çektik, çekmez miyiz... Ama senin dediğin gibi saat dokuzdan sonra aranmış bir numara yok. Adamı en son karısı aramış. Karısından üç saat önce de işyerinden bir müdürle görüşmüş.”

“Benim senaryom da tam buraya odaklanıyor. Siz telefonu alıp tek tek numaralara bakmışsınız. Oysa orada silinmiş bir numara daha olmalı. Sizin ekmekte, bıçakta bulduğunuz DNA örneği silinmiş numaranın sahibi- ne ait diye düşünüyorum.”

“Silinmiş bir numara mı?”

“Evet, silinmiş numara. Kadın kocasını öldürdükten sonra bayılmadı, orada da büyük ihtimalle yalan söylüyor. Belki bayılmıştır ama sonrasında kendine geldiğinde yaptığı ilk iş o telefon numarasını silmek oldu bana göre... Şimdi senin yapacağın ilk iş ne biliyor musun İsmail’ciğim. O telefonu alıp Bilgi İşlem’e götürmen. Adamın öldürüldüğü gün o telefondan nu- maranın silinip silinmediğini pat diye söyleyiverecekler dir sana. Ben silin- diğini düşünüyorum. Eğer hala oradaysa Tamir Bakım Büro’da Gezmi vardı, ona git, telefona bir bakıversin.”

“Hemen soralım abi” deyip cebinden telefonunu çıkarıyor.

“Kimi arıyorsun?” diyorum.

“Bizim çocukları arayacağım. Bir sorsunlar bakalım Gezmi hälä Tamir Bakım’da mı?”

Hafızam telefonları kaydettiği çekmeceyi çekip Gezmi’nin telefonunu fısıldıyor kulağıma. Ben de İsmail’e söylüyorum.

Söylediğim numarayı çevirirken “Hayranım senin şu hafızana” diyor.

Gezmi’yle konuşuyorlar. Bir saat içinde orada olacağını söylüyor İsmail. Yüzüne geniş bir mutluluk yayıhyor.

“Abi var ya, eğer senin senaryo tutarsa Ginayet Masası’nın yıldızı olurum sayende” diyor.

Omuzuna dokunuyorum. “Umarım senaryom tutar” diyorum, “ama iş burada bitmiyor İsmail’ciğim. Esas soru bu senaryo tutunca ortaya çıkacak işte.”

Durup düşünüyor.

“Doğru. Senin senaryoya göre ortaya şu soru çıkıyor: Kadın, kocasının sevgilisini neden koruyor?”

34
“Sonunda beni kıza äşık edeceksin”

İsmail’den ayrıldıktan sonra Kumbaracı Yokuşu’nu tırmanırken Elif’i an- yorum. Gökyüzünden yavaş yavaş dökülen karanlık, ayazda donmak üzere olan dev kenti yutmak üzere.

“Merhaba kızım ne haber, ne yapıyorsunuz?” diyorum.

“İyiyiz babiş, mutfaktayız, yemek hazırlıyoruz” diyor. Sesinden bir hin- lik olduğunu anlıyorum.

Karmakarışık bir mutfak geliyor gözümün önüne.

“Yemek mi hazırlıyorsunuz? Kiminle?”

“Aslı ablalardayız. Aslı abla, Nesli abla ve ben. Havuçlu ciğer güveç ya- pıyoruz. Peynirli pastırmalı böreğimiz şu an fırında. Biliyorum, neden evde olmadığımızı soracaksın.”

“Ben evden çıkarken öyle bir planınız yoktu ki.”

“Valla babiş Aslı ablayla şöyle düşündük. Sen karşıya geçtiysen Cengiz amcaya uğramadan duramazsın. E, sen Cengiz amcaya uğrayınca da biz açlıktan ölecektik. İyisi mi gidip kendimize yiyecek bir şeyler yapalım dedik ve kalktık geldik. Zaten biz gelmeseymişiz, Nesli abla arayacakmış bizi, gelin yemek yiyelim diye.”

“Peki kızım iyi yapmışsınız. Size afiyet olsun. Cengiz amcanda biraz otururum, sonra da gelip seni alırım ve eve gideriz.”

“Babişim, eve gelmeyi ben de çok isterdim ama biz kızlar bu gece pijama partisi yapacağız. Pijama partisinin ne demek olduğunu biliyorsundur herhalde.”

“Biliyorum tabii ki çok bilmiş şirin. Size afiyet olsun. Uyumadan önce iyi geceler demek için ararsın herhalde beni. Aslı ve Nesli ablalara da çok selam.”

“Çok teşekkürler” deyip telefonu kapatıyor.

Mutfaktaki tablo geliyor gözümün önüne. İpek Hanım’ın, Ash’nın ve Nesli’nin kafalarının bir köşesinde hep o yokluğun olduğunu düşünüyo- rum. Ahmet Çinar kalp krizi geçirip ölmüş olsa, Ash’nın dediği gibi bir me- zarı olsa, o kadar acı duymayacaklar.

Suriye Pasajı’nın önünde soluklanıyorum.

Kimi aramalı, kime ulaşmalı, kimden sormalı Ahmet Çınar’ı?

Beynim, çekmecelerindeki bilgileri hızla tararken Porsuk ismini bulu- yor. Emniyet İstihbarat’ın önemli haber kaynaklarından biriydi. Gerçek adının Fatih olduğunu kendisi bile unutmuş bir adamdı Porsuk. Bu lakabın nereden geldiğini sorduğumda keyifle gülmüştü Oğuz abi: “Bacaklar kısa, gövde ağır. Teri as it gibi, bir kilometreden adamın genzini yakar. Ve en önemli özelliği porsuk gibi toprağın altında hareket eden solucanı bile bilir.”

Elimdeki telefona bakarak Porsuk’un numarasını hatırlamaya çalışıyo- rum. Beynimde beliren numaraları tuşluyorum.

“Efendim” diyor tedirgin bir sesle.

Adımı söyleyip “Oğuz Sipahi’nin yardımcısıydım, hatırladınız mı Fatih bey?” diyorum.

Hatırlamaz olur mu bal gibi hatırlıyor. “Kötü bir haber vermeyeceksin umarım” diyor.

Şaşırıyorum. “Kötü bir haber mi?” diyorum şaşkınlığımı belli etmeme- ye çalışarak.

“Oğuz’un hastaneye kaldırıldığını duydum.”

“Şimdilik yoğun bakımda tutuyorlar. Biraz toparlayınca ameliyata ala- caklar” diyorum. Söylediğim şeyleri zaten biliyordur, eminim.

“Çok üzüldüm vallahi. Şifa dileyip dua etmekten başka bir şey gelmez elimizden” diyor.

“Doğru söylüyorsunuz, biz de dua edip bekliyoruz” diyorum.

“Emeklilik nasıl gidiyor?” diye soruyor.

Bu, kendisini neden aradığımın kibarcası.

“Bizde emeklilik olmaz, bilirsiniz” diyorum. “Bir hukuk bürosunda iş kovalayıp duruyoruz işte. Sizi de onun için aradım.”

“Dinliyorum” diyor.

“Ahmet Çinar diye birini duydunuz mu hiç?”

“Ahmet Çinar” deyip ismi birkaç kez tekrarlıyor. “Yok, hatırlayamadım. Kimdi ki?”

Hukuk bürosu yalanını özellikle abartarak, işin içine Oğuz Sipahi’yi de katarak tüm konuyu birkaç cümleyle anlatıyorum.

“Tamam şimdi hatırladım” diyor. Kalbim hızlı hızlı çarpıyor. “Yazık oldu adama be. Ortadan yok olup gitti.”

“Biraz daha özel bir şeyler istiyorum. Bu adamın düşmanı mı vardı, birisi kaçırdı mı? Var mı sizde özel bir şey.”

“Bir senelik hikâye o biliyorsun” diyor. “Yok, yok. Bende hiçbir şey yok valla.”

Birkaç soru daha soruyorum bana yalan söyleyip söylemediğini anla- mak için. Hepsine sakince ve mantıklı yanıtlar veriyor.

“Hem zaten Oğuz deyince benim için akan sular durur” diyor.

Biraz daha söhbet ediyoruz ve telefonu mutsuzca kapatıyorum.

İstikläl Caddesi’ndeki binlerce karartıdan biriyim. Kalabalığın arasında kimseye çarpmamaya dikkat ederek hızlı hızlı yürüyüp 4Tin olduğu so- kağa sapıyorum.

İçeri girip etrafa bir göz atıyorum. Henüz kimsecikler yok. Çalan müzi- ği yine her zaman olduğu gibi bir yerden hatırlıyorum. Sesi oldukça güzel bir kadın sadece piyano eşliğinde söylüyor şarkıyı. John Lennon’a bir selam çakıyorum. İnsan alıştığı mekânlara girince ince bir haz duyarmış. On yıl hemen her gün gittiğim büro, Nilgün’lü evimiz, şimdiki evim ve bir yıldan beri de 41.

John’un yüzünün yarısını itip “Cengiz” diye bağırıyorum.

“Mutfaktayım, gel” diyor.

Tam içeri girecekken, duvardaki ormanda bir farklılık olduğunu anlı- yorum. “Ormana bir bakıp geliyorum” diye yanıtlıyorum.

Yürüyüp ormanın önünde duruyorum. Kuru bir dala küçük bir çerçeve çizilmiş. Çerçevede, barın üstünde resmi olan kadınla göz göze geliyorum. İki adım gerileyip başka çerçeve var mı diye bakıyorum. Ağaçların, karga- ların ve dalların bir hayli artmış olduğunu fark ediyorum.

“Kendini mi arıyorsun?” diyor.

Dönüp, “Ne haber” diyorum.

Yüzünde her zamanki içten gülümseme. “Haberler sende, biz bıraktı- ğın yerde otluyoruz... Elif nerede, Aslı’yla mı beraber?”

Başımı sallıyorum. “Sen bu kadına fena halde äşık olmuşsun oğlum” diyorum çerçevedeki kadım göstererek.

Gülümsemesi büyüyor. “Platonik aşk diyelim.”

“Platonik falan değil oğlum sen ciddi ciddi äşık olmuşsun.”

“Boş ver aşkı maşkı” diyor ciddi bir sesle. “Var mı bir gelişme.”

Bir an Ash’yı sorduğunu düşünüp, “Senin de takıntın Aslı ile ben” diyorum, biraz kızgınca. “Sonunda beni kıza äşık edeceksin o olacak yani.”

“E, senin aklın hep oradaysa ben ne yapayım kardeşim. Ben Ash’nın babasıyla ilgili bir gelişme var mı diye sormuştum.”

“Yok ama olacak.”

“Nasıl? Olacak ne demek?”

“Hangi gazetenin arşivine girebiliriz?” diyorum gözlerinin içine baka- rak.

“Milliyet’in arşivinde tanıdıklarım var” diyor yumuşacık bir sesle. “Bir yılhk bir tarama yapsak ne iyi olur, değil mi?”

“Evet. Ahmet Çınar’ın kaybolmasıyla ilgili tüm haberleri toplayabilsek çok güzel olur. Yapabilir misin bunu?”

“Yaptım bile” diyor. “Bugün bütün gün gazetedeydim. Kendi ellerimle hazırladım o dosyayı.”

“Hazırladın mı?”

“Evet. Sadece kaybolduktan sonra çıkmış haberleri değil adamla ilgili tüm haberleri dosyaladım.”

“E, sana ilginç gelen bir şey var mıydı o haberlerin arasında?”

“Bana göre ilginç olmayan sana göre ilginç olabilir. Ben kendimi ne kadar zorlarsam zorlayayım sonuçta gazeteci gözüyle baktım. Sen bir is- tihbaratçı gözüyle bakarsan belki bir şey bulabilirsin.”

“Nerede dosya?”

“Arkada, mutfağa sakladim” diyor. “Gelen nottan sonra zaten tırsmış- tim biraz. Sen de telefonlarla görüşmeyelim falan deyince, dosyayı çok gizli bir evrakmış gibi sakladim.”

“İyi yapmışsın” diyorum. İsmairin söyledikleri geliyor aklıma. “Şu telefon işini de ciddiye alalım. Geçen gün İsmail’le buluşmuştum ya, anlattık- larını bir dinlesen şaşırıp kalırsın valla. Her şeyi dinliyorlar, diyor İsmail. Ben de gelen o mesajdan sonra biraz

tırsmıştım, ama şimdi ödüm bokuma karışıyor yemin ederim... Siyasete de zerre çalışmaz kafam ama bu Ahmet Çınar işinin içinde bir bokluklar olduğunu seziyorum."

"Ne gibi?"

"İsmail'in benden bir şeyler gizleyeceği aklımın ucuna bile gelmez. Ama bana öyle bir Ahmet Çınar dosyası getirdi ki. Dosyayı neredeyse ez- berledim. Çıkan sonuç şu: Ne kadar çırpınırsak çırpınalım bir sonuca vara- mayız. Sanki... Sanki işin karanhk bir yönü var. Benim on yılım dosya oku- yarak geçti ama böylesini ilk kez görüyorum."

"Peki ne yapmayı düşünüyorsun? Sen işin içinden bir bokluk mu çıka- cağını düşünüyorsun?"

"Çıkmayabilir de. Görüntüye bakılırsa adam tertemiz bir adam. Mutlu bir evliliği, krallar gibi bir hayatı var... Ne düşündüğüme gelince, bir sonuca ulaşabilir miyiz? Sanmıyorum. Bir ay sonra da muhtemelen seninle yine bu konuşmaları yapıyor olacağız. Çünkü kendi kendime şu soruyu sorup duruyorum: MİT'in bulamadığı adamı sen mi bulacaksın? Bu mümkün değil."

"Yani boşuna mı bütün günümü harcadım bugün?"

"Hayır" diyorum kuru bir sesle. "Biz elimizden geleni yapacağız. Sa- manlıkta iğne aramaya devam."

"Yani bir şey bulamayacağız. E, ne diye uğraşıyoruz o zaman."

"Valla Gengiz'im, ben namuslu bir adamım, aldığım paranın hakkını veririm. Kız, al sana iki yüz bin lira babamı bir ay ara, dedi. Ben de öyle ya- pıyorum. Bulacağım diye bir söz verdiğimi hatırlamıyorum... Haydi gel senin şu arşivden bulduğun haberlere bir göz atalım."

Gengiz'in hazırladığı dosyayı hiçbir ayrıntıyı kaçırmamaya gayret ede- rek dikkatlice inceliyorum. 'Ünlü işadamı kayıp' ya da 'Emlak kralı kaybol- du'dan öteye giden bir şey yok. Kayıp haberlerinin hemen hepsinde Ahmet Çınar'ın aynı fotoğrafı kullanılmış. İnsanın gözlerinin içine bakan vesikahk bir fotoğraf.

Çöp kutusunu sandalyemin yanına çekip baktığım her sayfayı ince şe- ritler halinde yırtıp atıyorum.

Kalkıp ön tarafa çıkıyorum.

"Bira ister misin?" diyor Gengiz.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Görevdeyken içmiyorum" diyorum. Çalan müziğe kulak kabartıyorum. "Hallelujah'ı söyleyen çocuk değil mi bu?"

Sesi tanımış olmama şaşırıyor. "Evet, Jeff Buckley. Bir duyduğunu bir daha unutmuyormuşsun gerçekten de" diyor.

"Aklıma ne geldi biliyor musun Gengiz" diyorum.

Başını iki yana sallıyor.

"Bir kayıp ilanı verelim. İki-üç gazeteye. Hangilerine versek?"

"İki gazeteye vereceksek Hürriyet ve Sabah'a verebiliriz. Üçüncü bir gazete daha olsun diyorsan Milliyet derim."

"Üçüne verelim. Yarın halledebilir misin?"

"Hallederim halletmesine de çok para tutar."

"Aslı Çınar öder."

Deri montumun iç cebinde duran vesikahk fotoğrafı çıkarıp bankonun üzerine bırakıyorum. "Bu fotoğrafı koyalım. Tam sayfa olsun ilanlar. İlanın altına da benim cep numaramı yazahm."

35
“İşte yine kendimle başbaşa kalmıştım”

Uyku tutmayınca kalktım, buzdolabından bir şişe bira alıp pencerenin önündeki sandalyeme oturdum.

Elif ve Aslı’yla bir haftalık cennete dönen ev bütün sıcaklığını kaybet- miş, yeniden benim inim haline gelmiş ve çekilmez olmuştu.

İki ay boyunca beni mutluluktan mest eden beyaz tanecikler de yoktu artık... (Neden bu kadar kar düşkünü biri olup çıkmıştım ben? Kirli olan her şeyin üzerini bembeyaz kapladığı için mi?)

Elif’in Ankara’ya dönmesinden bir hafta sonra, Aslı da iki haftalığına gidiyorum deyip İngiltere’den bir ay dönmeyince kendimle başbaşa kal- mıştım..

Aslı dönünce bir-iki kez -söylemese de belli ederek- eve gelmek iste- miş ama ben ısrarla 41’de görüşelim deyince orada görüşmüştük. Alevlen- mek için ikimizden birinden bir kıvılcım bekleyen, o adını koyamadığımız şeyin başlamasına izin vermemiştik.

Aramızda bir aşk olamazdı, çünkü ben uzun süredir aşka inanmıyor- dum artık. Üstelik genç bir kızı, içi geçmiş bir adama, kendime mahkum etmek istemiyordum.

İlerleyemezdik zaten, yolun bir yerinde ben büyük yaralar açarak ortada bırakırdım onu... Yarın bir gün Elif de büyüyecekti, aynı şey ona yapılmış olsaydı...

İngiltere’den döner dönmez, babasını bir ay daha aramaya devam etmem için yeni bir çek verebileceğini söylemiş, ama “Bana verdiğin paranın harcamadığım kısmını sana geri vermeyi düşünüyorum Ash’cığım” deyince söyleyip söyleyeceğine pişman olmuştu.

Babasından kalan işin başına geçmiş, yavaş yavaş alışmaya çalışıyor- du.

Ahmet Çınar’la ilgili hiçbir şey bulabileceğimizi sanmıyordum; böyle biri, bu ülkede hiç yaşamamıştı. Elimizde, kim tarafından gönderildiğini ve ne anlama geldiğini bilmediğimiz bir mesajdan başka bir şey yoktu. Oysa o mesaj geldiğinde Gengiz’e belli etmesem de içten içe sevinmiştim. İstihba- rat’ta kaldığım on yıl boyunca her şeyi bir oyun gibi algılamıştım: Kuşku- lanmak, bilmekten çok daha eğlenceliydi... Çünkü bu tür mesajlar aynı zamanda bir kedi-fare oyununa dönüşürdü. Mesajı gönderen, güçlü olduğu- nu bilmenin gururuyla gözüm üzerinde adımlarına dikkat et, der. Mesajı alan da garip bir tedirginlik duyardı; aklından hep kaçıp kurtulmak geçer ama tepesinde bekleyen tırnaklı patiden de ödü kopar, donmuş gibi bek- lerdi. Bize gelen mesaj, korkutmak için değil bir oyuna davet niteliğindey- di. Karşımızda oyun oynamayı seven biri ya da birileri var, diye düşünmüş- tüm ama ne yazık ki hevesim kursağımda kalmış, mesajların devamı gel- memişti.

O mesajın Oğuz Sipahi’den gelmiş olma ihtimali niyeyse hep aklımın bir köşesinde durmuştu -ya da ben öyle olmasını ummuştum. Rüyalarıma giriyordu o mesaj. Beyaz beyaz gülüyordu Oğuz abi, ben gönderdim o mesajı, diyordu. İlk mesajdan sonra bir kapı açılıyordu; açılan kapıdan girince binlerce kapıyla karşılaşıyordum, sonra bir mesaj daha gönderiyordu Oğuz abi, gönderdiği mesaj daki şifr eyi çözüp doğru kapıyı bulup açıyordum. Her mesajdan sonra binlerce kapı. Kızıyordum Oğuz abiye, ben Ahmet Çınar’ı arıyorum, sen bana açacağım kapının şifresini çözmem gereken mesajlar gönderiyorsun, diyordum. Açacağın o kapılardan biri Ahmet Çınar’a götü- recekse seni, diyordu. Ahmet Çınar’a ne olduğunu biliyorsun değil mi? El- bette biliyorum, diyordu gururla. E, niye kızına söylemedin de bana gön- derdin? Ahmet Çınar’ı bulman mümkün değil, o büyük bir sır. Hem, üç-beş kuruş da para kazanmış oldun kötü mü? Kalbim teklemeseydi nasıl da ke- yifle izleyecektim çırpınıp durmanı. Ve en önemlisi ne, biliyor musun? Adamı bulamadıkça hırslanacak, sonunda bana gelecektin. Bana olan bütün nefretin de bitmiş olarak hem de. Sana olan nefretim bitmez benim.

Sen yalançının tekisin. Hani oğlundum ben, hani kardeşindim? Kulağım- dan tuttuğunuz gibi atıvermiştiniz beni İstihbarat'tan. Sonra da bin bir yalan: İnan ki oğlum, bu senin iyiliğin için. İkimizin de başı belada. Niye açıklayamamıştın o belayı. Ben beladan korkacak adam mıydım? Nice be- laları birlikte savuşturmadık mı? Herkesin korktuğu, köşe bucak saklandı- ğı zamanlarda bile ayna gibi dolaşmadık mı ortalarda? Ama oğlum inan ki bu senin bildiğin gibi değil. Yapacak hiçbir şeyim yok. Bak, araya hatırı sayılır adamları koydum. Hiç değilse emekli oluyorsun. Doğru söylüyorsun, hiç değilse emekli ediyorlar; Konya Şeker Fabrikası'ndan emekli etmişler beni. Yıllardır şeker fabrikasında çalışan bir elemanmışım ben. Deme öyle oğlum, seni İstihbarat'tan attık deseler ne diyebiliriz. Benim de günüm sayılı. Tutmazlar beni de buralarda... Neden peki? Bir açıklaması olmalı bunun. Üzgün gözlerle bakıyor bana. Devir değişti. Artık gerçeği değil yalanları istiyorlar. Bizim için en iyisi bu, inan bana...

Doğru söylüyormuşsun Oğuz Sipahi. Seni de şutladılar benim peşim sıra... İşte şimdi, bir hastane odasında ölümle pençeleşiyorsun.

Biramdan büyük bir yudum aldım.

Sokak lambası iki ay boyunca tepesine yağıp duran kar tanelerinden kurtulmuştu artık, daha bir ışıtıyordu sokağı sanki...

Elif'im şimdi mışıl mışıl uyuyordur, diye düşündüm. Sonra birden aklı- ma geldi, Yamaç zır zır ağlamıyorsa tabii. İki hafta olmuş muydu Yamaç doğalı? Nisan'ın yirmisi falandı galiba... Hemen hemen iki haftalıktı. Mini- cik bir bebeğin ağlaması yankılandı beynimde. Bir görsen babiş diyordu Elif telefonda, nasıl tatlı, insanın yiyesi geliyor. Minicik elleri var. Gözlerini bile açamıyor daha.

İşte yine kendimle başbaşa kalmıştım.

Uyku tutmayan gecelerde yine kendi kendime konuşacaktım. "Yarın ola hayrola" dedim. Sesim odada yankılandı.

On beş gezeteye birden ilan vermiştik bu kez.

Yarın çıkacak ilanlardan da pek bir şey beklemiyordum ama en azından son bir hamle yapacaksak ses getirecek bir şey olmalıydı. Tüm ülkeye dağılacak olan on beş gazetede birden çıkacaktı ilan.

Bütün zorlamalarıma, kendisiyle bir daha görüşmeyeceğim tehditleri savurmama rağmen Gengiz de paranın yarısını almayı kabul etmemişti. Hesap benim adıma nasıl olsa, bana lazım olduğu zaman gidip çekerim; Elif'in okul parası olarak düşün, deyip durmuştu.

Son bir hamle, demiştim Gengiz'e. Ne kadar gazete varsa ilan veriyo- ruz. Bir hafta içinde herhangi bir haber çıkmazsa bu işi unutuyoruz.

Şişeyi kafama diktim...

36
“Ahmet Çinar gibiler de kaybolur muydu?”

Çok soğuk ve uzun geçen kişin ardından gelen bahar yüzünü ancak mayıs ayında gösterebilmiş, güneşin buzları da çözülünce yaşayan her şey bir- denbire canlanmıştı. Milimetrik köklü otlardan, kökü toprağa metrelerce dalan ağaçlara kadar ne varsa şenlikle fışkırarak baharı selama durmuştu. Yüzlerce metre yüksekliğindeki çelik ve beton karışımı binalar bile, bu şenliğin içindeki yerini almış, o kasvetli ve soğuk gövdelerini baharın ıhklı- ğına bırakıp, akılsız başlarını gökyüzüne uzatarak yumuşacık bulutlara karışmışlardı. Kiş aylarında kenti kargalara bırakan kuşlar, aylarca aç bilaç bekledikleri deliklerden çıkmış yemyeşil yaprakların arasında birbirleriyle cilveleşip duruyorlardı.

Parkın denize doğru akan dar yolunu ağır adımlarla yürüyüp sahildeki balıkçı kahvesinde aldım soluğu. Birkaç genç, plastik sandalyeleri kumsala koyup oturmuş, çıplak ayaklarını ılık kuma sokup çıkarıyorlardı. Akşa- müstü güneşinin altında tatlı bir söhbetin akışına bırakmışlardı kendileri- ni.

Sekiz-on tekne ve birkaç balıkçı kayığı sahilin beton bölümüne doğru sıralanmış, hafif dalğada yükselip iniyorlardı.

Martılar, büyük ihtimalle boğaz turu attıran bir teknenin peşinden birbirleriyle yarışarak uçuşuyorlardı.

İki yıldan beri bir başka gizli sığınağım da bu park ve balıkçı kahvesi olmuştu. Yaz aylarında daha kalabahk olduğu için en fazla iki üç kez uğradığım park, ilkbaharla birlikte yeniden sığınağım olurdu.

Tahta sandalyelerden birine çöküp, elimdeki gazeteleri masanın üstü- ne bıraktım.

İşe yeni başladığını tahmin ettiğim garsona, “Çift kaşarlı tostla su bardağında bir çay verir misiniz?” dedim.

Kısa bir süre sonra kızıllaşan güneşin turunculaştıracağı, şimdilik açık bir mavinin içine sakince yerleşmiş manzaranın tadım çıkarmak için arka- ma yaslanmıştım ki telefonum çaldı.

Deri montumun cebinden telefonu çıkarıp baktım, tanımadığım bir numaraydı ama hiç düşünmeden açtım.

“Alo” dedi karşımdaki tok ses, “kiminle görüşüyorum?”

Kürtçe konuşmamak için kendini zorladığı belliydi.

Adımı söyleyip, “Siz kimi aramıştınız?” dedim.

“Dinleyin beni” dedi sertçe. “Gazetedeki ilan için arıyorum. Siz, Ahmet Çınar’ın nesi oluyorsunuz?”

Adam karşımdaymış gibi toparlandım.

“Avukatım ben... Ailenin avukatıyım” dedim sanki adam sesimi beğen- meyecek de telefonu kapatacakmış korkusuyla kibar bir ses tonuyla. “Buy- run lütfen... Ben kiminle görüşüyorum?”

“Boşverin benim ismimi. Gazeteye, gören, duyan ya da bilgi vermek is- teyen, diye yazmışsınız.” Sesi yumuşamıştı.

“Buyrun lütfen.”

“Estağfurullah avukat bey” deyip sustu.

Panikle “Alo, alo, buyrun lütfen” dedim. “İstanbul’da misiniz?”

“Evet, İstanbul’dayım... Bir şeyi merak ettim de” dedi.

Nefes ahp vermem hızlanmıştı.

“Bilgi vermek için değil de bir şeyi merak ettiğim için aradım. Gazete- de, bir yıldan beri kayıp yazıyor” dedi. Anlaşılan bugünkü gazete önündey- di ve ilana bakıyordu şu an. “Ahmet Çinar gibiler de kaybolur muydu? Çok şaşırdım vallah. Yoksa kendisiyle ilgili bir bilgi verecek değilim. Arama ne- denim tamamıyla meraktan.”

Ahmet Çinar gibiler de kaybolur muydu? Beynimde birkaç kez çınladı. Ahmet Çınar’ı pek sevmediği belliydi.

“Üstelik bir yıldan beri kayıp Ahmet Çinar. Bu ülkeye yararı dokunmuş önemli bir işadamımızdı” dedim bildiği bir şey varsa söylemesi için.

“İşadamı mı?” dedi şaşkınhkla.

“Ahmet Çinar çok zengin bir iş adamımızdır.” Niyetim kışkırtmaktı.

“O zaman benim bildiğim Ahmet Çinar değil sizin aradığınız” dedi. Ses tonunda herhangi bir değişiklik yoktu. Aynı sakinlikle sürdürdü konuşma-

sını: “Ama fotoğraftaki adam benim tanıdığım Ahmet Çinar. Hem de çok iyi tanıdığım. Bu yüzü unutmam mümkün değil çünkü.”

“Nereden tanıyorsunuz?” dedim heyecanla.

“Bu, çok eski ve çok uzun bir hikäyedir avukat bey.”

“Benim işim dinlemek” dedim. “Buyrun anlatın, benim zamanım var, hem de istemediğiniz kadar. Hem, ilanda da belirtildiği gibi, aile, bilgi ve- recek kişilere yüklüce bir para veriyor.”

“Bizim boğazımızdan haram para geçmedi bugüne kadar Allah’a şü- kürler olsun ki. Neyse, rahatsız ettim.”

Telefonu kapatacaktı anlaşılan. Gümlesini bitirmesine izin vermeden, “Yüz yüze görüşelim lütfen. Para gerçekten iyi bir para.”

“Bakın avukat bey, beni anlamadınız galiba. Ben ne diyorum siz ne di- yorsunuz” dedi. Derin bir nefes aldı. “Çok çok affedersiniz. Kusuruma bak- mayın, biraz kaba olacak ama sikmişim o parayı.”

Güldüm. Öylesine içten söylemişti ki son cümlesini. “Peki, daha sonra ben sizi arayabilir miyim?” dedim.

“Yok, aramayın” dedi kendinden emin bir sesle. “Size söyleyecek bir şeyim yok. Ahmet Çınar’ın cehenneme kadar yolu var. Gebermiştir inşallah.”

“Lütfen yüz yüze görüşelim” dedim.

“Yok yok. Yüz yüze görüşecek bir şey yok. Gerçekten.”

“Peki siz bilirsiniz” dedim. “Ama şunu hatırlatmama gerek var mı bil- miyorum, bu konuşmamız emniyet tarafından da dinleniyordur.”

“Değil emniyet, Allahı dinlese korkum yok avukat bey.”

Adam kararlıydı, tek bir cümle daha söylemeden kapatacaktı telefonu.

“Bakın beyefendi” dedim son kozumu oynamaya karar vererek. “So- nuçta ben de bu işten para kazanıyorum. Çoluk çocuğumu buradan kazan- dığım parayla geçindiriyorum. Oldukça zengin bir iş adamı kaybolmuş ve o iş de bana gelmiş. Böyle bir iş bizim gibi sıradan avukatlar için bulunmaz nimettir. Neredeyseniz geleyim, bana bir on dakika ayırmanız bile yeterli. Sadece on dakika. Lütfen...”

“Peki” dedi yumuşacık bir sesle. “Madem öyle, bu gece saat on buçukta gel bir çayımı iç.”

Donup kalmıştım. Ben, telefonu yüzüme kapatacağını düşünürken o “Buyur gel” demişti.

“Adresi alabilir miyim” dedim sevinçle.

“Çok kolay. Topkapı’dan Aşağı Karabayır minibüslerine bin, son durak- ta in. Durağın karşısındaki kahve, benim kahvem. Adım Medet, kime sorsan gösterir.”

37
“Babamın bir mezarı var hiç değilse”

İstanbul’un neredeyse hiç bilmediğim bir semtine, Esenler’e gitmek için bindiğim minibüs, ıhk gecenin sakin trafiğinde, yol kenarlarında bekleyen yolçularını toplayarak ağır ağır ilerlemişti.

Telefondaki adamın tok sesine yüzler uydurdum yol boyunca. Sesin- den, Kürt kökenli olduğunu anlamamak mümkün değildi zaten. Elli ya da elli beş yaşlarında olmalıydı. Onun telefon ettiği saatten bu yana kafamda dönüp duran soruyu kaç kez düşündüm Allah bilir: Bu adam Ahmet Çınar’ı nereden tanıyordu?

“Ahmet Çinar gibiler de kaybolur muydu?” diyerek neyi kastetmişti? Ahmet Çınar’ın şirketinde çalışmış biri olabilirdi. İnşaatlarından birinde çalışmış bir işçiydi belki de. Uzunca bir süre çalışıp sonra da işten çıkarı- hnca bütün suçu patronda bulmaz mıydı işçiler? Patronu milyonlar kaza- nırken kendisi üç kuruş yevmiyeyle çalışmıştır, sonra da “Onun kazandığı para haram” diye söylenmeye başlamıştır.

Ana yoldan ayrılmış, sokak aralarına dalmıştık. Gecekonduların arasında sokak lambalarının aydınlattığı daracık bir yolda sarsıla sarsıla gidi- yordu minibüsümüz. Şoför, kim bilir kaç yıldan beri gide gele artık ezbere bildiği yolda, arada bir yola bakıyor, yanındaki adamın anlattıklarını can kulağıyla dinlerken, durup yolçu alıyor ya da indiriyor, para ahp üstünü veriyor, sonra yine dönüp yanındaki adama bir şeyler söylüyordu.

Kafamı cama dayayıp dışarıdaki karanhğa baktım.

Ne Aslı ne de annesi, Medet Bayram diye birini tanıyordu. Telefon edip haberi verdiğimde, ben de seninle geleyim diye israr eden Aslı’yı, belki de adam manyağın teki çıkacak, diyerek zor ikna etmiştim. Fazla umutlanma- malarını, Medet Bayram’ın Ahmet Çınar’ları karıştırmış bile olabileceğini söylemiştim ama İpek Hanım, olsun oğlum sen yine de adamla görüştük- ten sonra bizi arayıver, demişti. Belki de Ash’ya hiç haber vermeyip gidip adamla görüştükten sonra söyleseydim, diye düşündüm.

Cengiz ise, korkarım ben oğlum, şurada Taksim’de falan buluşsaydınız ya demiş, buluşup birlikte gitmemiz için ısrarcı olmuştu.

Son durakta minibüsten indiğimde etrafa dikkatlice bakındım. Görü- nürde bir ‘kahve’ yoktu. Önünde sebze-meyve sergisi olan küçük bir bak- kaldan başka açık bir dükkân bile yoktu neredeyse. Acaba yanlış mı geldim diye bir an panik oldum; Medet’in kahveyi şoföre sorsaydım keşke diye düşündüm. Küçük bakkala doğru yürürken kolumdaki saate baktım, on bire çeyrek vardı; on beş dakika gecikmiştim.

Bakkalın kapısından içeri girdiğimde, hemen yan tarafındaki küçük te- levizyona bakan asık suratlı adam ayağa kalktı, “Buyrun” dedi.

“Medet’in kahvesini arıyorum” dedim. “Bana tarif etmişti ama yanlış mı geldim acaba?”

“Hayırdır?” dedi yüzündeki sertlik yumuşarken.

Küçük yerlerde herkes her şeyi bilmek ister. “Bir iş için geldim” dedim ne diyeceğimi bilmez bir halde. “Yarın halletmemiz gerekiyor da.”

Saatine baktı, “Medet bu saatte kahvede midir bilmem ama” dedi.

Benden daha inandırıcı bir açıklama bekliyordu. “Bir tane uzun Marl- boro verir misiniz?” dedim.

Dönüp arkasındaki raftan sigarayı ahp bana uzattı. Parayı verdim. Paranın üstünü verirken yüzüme dikkatlice baktı.

“Kırk-elli metre aşağıda sağdaki sokağın içinde” dedi.

Sigarayı cebime atıp, “İyi akşamlar” deyip çıktım...

İçeri girdiğimde ağır bir koku doldu ciğerİerime. Gam bölmenin arka- sındaki ocakta duran adama baktım, benim Medet’e bulduğum yüz değildi bu. Duvarda açık duran televizyonun sesi, az ilerideki masada yedi-sekiz kişinin gürültüsüne karışıyordu. Masadakilerden birkaçı dönüp dikkatlice bana baktı, onların içinde de Medet’i bulamadım.

Masanın yanından geçip ocaktaki adama “Kolay gelsin” dedim.

Elindeki çay bardaklarını fayansın üzerine bıraktı. “Sağolun” dedi. Om- zundan sarkan küçük havluyla ellerini kuruladı.

“Medet Bey’i arıyorum” dedim. “Beni bekleyecekti.”

“Hoş geldiniz. Avukat misiniz?” dedi.

Başımı salladım. “Evet, avukatım” dedim. Kolumdaki saate baktım, “Biraz geciktim galiba.”

“Medet abi, geleceğinizi söylemişti. Akşamdan misafirleri gelince yu- karı çıktı” dedi, eliyle tavanı işaret ederek. “Haber veririm iner. Buyrun şöyle oturun.”

İşaret ettiği masaya oturdum.

“Çay, kahve ne içersiniz?”

“Bir çay içerim” dedim öteki masada oyun oynayanlara bakarak.

Dört oyunçu, üç seyirci. Sırtı dönük olan Kürtçe bir şeyler anlatıyor, el hareketlerinden anladığım kadarıyla diğerleri itiraz ediyordu. Sonra birka- çı aynı anda konuşuyor, ortaya garip bir gürültü çıkıyordu. Bir-ikisi keyifle gülüyordu.

“Beyler biraz sessiz” dedi ocaktaki.

Masadakilerden biri dönüp ocaktakine Kürtçe bir şeyler söyledi. Söy- lediklerinden bir şey anlamamıştım ama ocaktakinin adının İbrahim olduğunu çıkardım.

Gebimdeki sigara paketini çıkardım, açtım içinden bir tane çektim, paketi masanın üzerine attım.

Sırtı dönük olan “Bize de çay veriyorsun değil mi İbo?” dedi.

Dönüp duvardaki televizyona baktım. Yakışıkh oğlanlar ve güzel kızla- rın oynadığı bir diziydi. Birkaç kez denk gelmiş, izlemeye çalışmış ama sı- kılmıştım.

“Sigaranızı yakayım mı?” dedi İbo çayı masaya bırakırken.

“Lütfen” dedim.

Bordo önlüğünün cebinden çakmağını çıkarıp sigaramı yaktı.

“Telefon ettim şimdi geliyor Medet abi” dedi. Vurğuları, Medet’in vur- gularıyla aynıydı.

Sigaradan çektiğim dumanı içime çekmeden üfledim.

“Bıraksan sabaha kadar oynarlar” dedi masadakileri işaret ederek.

“Kaça kadar açıksınız?” dedim.

“Valla belli olmuyor ki” dedi bıkkın bir sesle. “On iki, biiir.”

Çayımdan iki-üç yudum içmiştim ki kapı açıldı. İçeriye giren adam önce İbo’ya sonra bana baktı, Kürtçe bir şey sorup sonra da bana doğru yürüdü.

“Hoş gelmişsiniz” dedi mahçup bir ifadeyle. “Kusura bakmayın misafi- rim vardı da. Daha yeni gittiler.” Türkçe konuşan Kürtlerin ağır ve sert vurğuları vardı sesinde.

“Önemli değil, ben de yeni geldim zaten” dedim.

Yol boyu kafamda canlanan tiple hiç uyuşmuyordu Medet. Aynı yaşlarda olmalıydık. Gür saçları, üst dudağını kapatan bıyığı ve gözleri simsiyah- tı.

Tokalaştık. Karşıma oturdu, “İbo bir demli çay da bana ver” dedi. Sonra bana dönüp güleç bir yüzle, “Sakal güzel ama avukatlar sakal bırakabiliyor mu?” dedi.

“Eğer davalara girmiyorsanız, benim gibi saçınız sakalınız birbirine ka- rışabilir” dedim. Birkaç aydan beri uydurduğum yalana Medet’in de inanmasında bir sakınca yoktu. “Avukatlık hizmeti de veren bir şirket bizimki. Ben daha çok dosya ve evrak takibi işine bakıyorum, o nedenle de saç sa- kala karışan olmuyor.”

“İyiymiş valla” dedi, İbo’nun önüne bıraktığı çayı içerken.

“Ahmet Çinar davası da şirkete gelen işlerden biri” dedim, bir an önce konuya girmek için. “Kızı, şirkete başvurup babasının bir yıldan beri kayıp olduğunu söylemiş, biz de araştırıyoruz işte.”

“Bir yıldan beri akıı neredeymiş?” dedi alay ederek.

Sigaramdan bir nefes alıp üfledim. “Biraz karışık bir iş” dedim artık ez- berlediğim yalanları sıralamadan önce. “Size şöyle özetleyeyim: Kız, babasının mirasını annesinin üzerine geçirmek için ya beş yıl bekleyecek ya da mahkemeden kayıptır yazısı alacak. Beş yıl beklemek niyetinde değil. Bizim yaptığımız da tamamıyla prose dür. Yoksa bir yıl önce kaybolmuş adamı bulmak gibi bir derdimiz yok. Devlet, adamın kaybolmasıyla ilgili bütün araştırmaları yapmış, herhangi bir sonuca ulaşamamış. Biz, bu işi noktalamak, adamın servetini eşinin üzerine geçirmek için uğraşıyoruz

sizin anlayacağınız." Sigaramı kül tablaşma bastırıp söndürdüm. "Siz nere- den tanıyorsunuz Ahmet Çınar'ı" dedim.

"Kendisini tanıdığım falan yok. İki kez gördüm, o kadar" dedi.

Heyecanlanmıştım ama belli etmemeye çalıştım. "Ne zaman gördünüz?"

"Bundan on beş-on altı sene önce" dedi. Birden aklına gelmiş gibi sordu: "Ne iş yapıyormuş bu adam?"

"İnşaat şirketi var. Devlet ihalelerine falan giriyormuş. Emlak işleriyle de uğraşıyormuş aynı zamanda."

"Ne zaman geldi size bu dava?" dedi sakince.

"Üç-dört ay falan galiba."

"Benden başka arayan oldu mu sizi?"

Başımı salladım.

"O ilandaki adamın adı Ahmet Çinar değil. Gazeteye doğru fotoğrafı koymuşsunuz ama ismi yanlış yazmışsınız" dedi tebessüm ederek.

"Anlamadım" dedim şaşkınlıkla. "İsmi yanlış mı yazmışız?"

Dirseklerini masaya dayayıp başını bana doğru uzattı. "Fotoğraftaki adamın gerçek adı Ahmet Çinar değil."

"Ahmet Çinar değil mi?"

"Bakın avukat bey, size telefonda da söyledim" dedi. Geriye yaslanıp cebini karıştırdı; tütün tabakası, çakmak ve tesbihi masanın üzerine bı- raktı.

Kenarda duran sigarayı aldım. "Burdan yakmaz misiniz?" dedim.

Tabakayı kalın parmaklarının arasına alıp açtı. "Alışamadım bu hazır sigaralara. Bana biraz gevşek geliyor."

Sardığı sigarayı bana uzattı. "O da bana çok sert gelir. Ben zaten çok içmiyorum. Günde dört ya da beş tane."

Akhm son cümlesine takılıp kalmış durumda. Sigara sardığına göre, telefonda söylediği o 'çok eski ve çok uzun hikâyeyi' bana anlatacaktır diye düşündüm.

"Demek ki adını değiştirmiş" dedi sigarasını yaktıktan sonra. "Ya da bizim bildiğimiz adı takma adıydı." Ağzından burnundan çıkan duman tavana doğru yükselmek yerine masanın ortasına yayıldı. "Vay Ahmet Çinar vay" dedi gözlerimin içine bakarak.

"Karıştırıyor olamazsınız değil mi?" dedim. "Gazetedeki fotoğrafta gör- düğünüz adamdan bahsediyoruz." Sesimin biraz sert çıktığını fark ettim. "İnsan insana benzer çünkü."

"Ben o bakışları ömrümün sonuna kadar unutmayacağım avukat bey" dedi kendinden emin bir sesle. "O adamın adı Yavuz Ziya'dır."

"Yavuz Ziya mı?"

"Bizim bildiğimiz adı bu."

Anlatması için bekledim.

"Benim babam Diyarbakır'ın sevilen isimlerinden biriydi. Terziydi. Terzi Mehmet Ali deyince herkes Allah razı olsun der hala. Yoksul babasıy- dı. Diyarbakır'da sevmeyeni yoktur. O zamanlar partiye girmesi için yoğun bir baskı olmuştu. Parti dediğim, Demokrasi Partisi. Ben siyasetten anlamam falan dediyse de dinletemedi. İl yönetimine almışlardı. Bir süre sonra partinin yaptığı toplantılara katılıp konuşmalar yapmaya başlamıştı. Ko- nuşmalarında yoksulluğa, haksızlığa, baskılara isyan ediyor, bunu, halkın anlayacağı dille anlatıyordu" dedi içini çekerek.

Uzanıp masanın üzerinde duran tespihi aldı.

Yüzüne geniş bir tebessüm yayıldı. "Ulan çıplakoğlu çıplaklar, derdi. Ben götünüze yama yapmasam götünüz açık dolaşacaksınız. Allahtan ki terzi Mehmet Ali var da götünüz kapanıyor." Sigarasından derin bir nefes daha aldı.

"Birkaç yıl içinde hem Diyarbakır'da hem civar illerde babamın adını duymayan kalmamıştı. Demokrasi Partisi her geçen gün büyüyor, Terzi Mehmet Ali'nin yıldızı her geçen gün parlıyordu. Ta ki bu Yavuz Ziya'lar ortaya çıkıncaya kadar."

Başını yeniden bana doğru uzattı. "Bekir Tunç'u duymuş sunuzdur, bilirsiniz herhalde. Şu katil pezevengi."

Yavuz Ziya'dan Bekir Tunç'a geçince şaşırdım. "Bildiğimiz Bekir Tunç mu?" dedim.

Başını salladı. "Bildiğimiz Bekir Tunç. O ve ekibi bir gün babamın dük- käna

gelmişler. Bu partiyle fazla ilgilenme; sen sevdiğimiz bir adamsın, bunlar devlete karşı gelen adamlar, senin bunlarla ne işin olur, hem sana bir zarar gelmesini de istemeyiz, falan demişler. Babam da bunları dük- kändan kovmuş. Bizden söylemesi, deyip gitmişler."

"Düpedüz tehdit etmişler yani" dedim sözünü keserek.

"O zamanlar bizim oralarda bunlar sıradan vakalar. Kimler kimler tehdit ediliyordu bir bilseniz... Gelelim sizin Ahmet Çınar'a."

Durdu, gözleri bir körün gözlerine dönüşmüştü.

"Bir sabah... Daha ezan okunmamışken kapı çaldı. Açtık, iki araba adam var kapının önünde. Ellerinde keleşler, telsizler melsizler. İçlerinden biri, babama, giyinin merkeze kadar gideceğiz, dedi. Babam hiç itiraz et- meden giyindi. Ben de pantolonumla gömleğimi geçirip çıktım dışarı. Babama, ben de geleceğim, dedim. Sonradan Bekir Tunç olduğunu öğrendi- ğim o adam, senin gelmeni gerektirecek bir şey yok delikanlı, dedi. Babanı bir-iki saat sonra dükkânına bırakırız. Ben israr ettim. Elinde telsiz olan biri omzumdan tuttu, gözlerimin içine baktı, eve gir, dedi... Babamı ahp git- tiler. Ertesi gün babamın cesedi, On Gözlü Köprü'nün altında bulundu. Omzumdan tutan o adam Yavuz Ziya'ydı. Yavuz Ziya, sizin bildiğiniz adıyla Ahmet Çinar. Gazetedeki ilanda aynı gözlerle bir kez daha karşılaşınca..."

Durdu. Anlatacakları bitmemişti ama bir yumru gelip boğazına otur- muştu.

Beklersem susacaktı. "İkinci kez nerede gördünüz?" dedim.

"O zamanlar bizim oralarda evler basılıyor, insanlar ahp götürülüyor ve bir daha da haber alınamıyordu" dedi. Gözleri bir kez daha bir körün gözlerine dönmüştü. Omuzları çöktü, elindeki tespihin şıkırtıları sustu. "Babamın cesedinin bulunması, partiyle ilgilenen diğer insanlara bir işa- retti. Bu partiyle ilgilenmeyin yoksa sizin sonunuz da terzi Mehmet Ali gibi olur, diyorlardı... İkinci kez nerede gördüğüme gelince. Babamın dükkânı- na gelip giden bir narkotikçi vardı. Genç bir komiser. Adı Gan'dı. Hälä da görüşürüz, ara sıra telefon eder, halini hatırını sorarım. Kulakları çınlasın. Bekar olduğu için cumartesi günleri evde ne kadar gömleği pantolonu var ütülemesi için ahp babama getirirdi. Babamın söhbetini sever, elbiseleri ütüleninceye kadar oturup çay kahve içip söhbet ederlerdi. Ben de babama çıraklık ediyorum o zamanlar. Babamın öldürülmesinden birkaç ay sonra Can abiyle çarşıda karşılaştık. Babama gösterdiği sıcaklıkla sarıldı bana. Biraz söhbet ettik, gel şöyle tenha bir yerde oturalım, dedi. Gözlerini karşı- daki lokantanın önündeki kalabalığa dikmişti, dikkatimi çekince ben de dönüp baktım. Sekiz-on kişilik bir ekipti. Hayrola, kim bunlar, dedim? Kim olacak katil takımı, dedi yavaşça. Tek tek yüzlerine baktım ve Yavuz Ziya'yı görür görmez tanıdım. Can abi onların kendisini görmesini istemiyordu, gel şöyle oturalım, diye kolumdan çekiştirirken, bir dakika Can abi, dedim. Şu gri takım elbiseliyi tanıyor musun? Baktı. Tanımaz mıyım, dedi. Bekir Tunç'un adamlarından biri. Devlet de bunlara kaldı ya..." deyip sustu.

Gözlerine ağır bir hüzün oturmuştu.

"Bugün gazetede o fotoğrafı görünce, yıllar önceki o an gözümde yeni- den canlandı. Babamın katillerinden biriyle göz göze gelmiştim" dedi.

"Onları orada görünce ne yaptın?" dedim.

"Ne yapabilirdim ki avukat bey" dedi sakin bir şekilde. "Astığı astık, kestiği kestikti onların. Devlet onlardı. Bekir Tunç ve arkadaşları insanlara yıllarca kan kusturdu. Gözünün üstünde kaşı var diye insan öldürdüler bunlar. Ne yapabilirdik ki? Boynumuzu büküp, kaderimize yandık. Biz şanslıydık avukat bey, hiç değilse babamın bir mezarı var. Bir gün evlerin- den alınıp götürülen ve bir daha haber alınamayan nice insan var. Onların aileleri, hiç değilse bayramdan bayrama gidip ziyaret edecekleri bir meza- ra bile razılar... Bir mezara..."

Sigarasından üst üste iki-üç nefes çekip dumanı yavaş yavaş bıraktı.

"Siz Ahmet Çinar diye birini boşuna arıyorsunuz. Sizin aradığınız adam Yavuz Ziya. Bir de onu arayın derim..."

38
“Ahmet Çınar’ı mı arıyorsun?” dedi arkamdan sert bir ses

Bir taksi gelinceye kadar yol kenarında yanımda bekledi Medet Bayram. Kırk yıllık dostmuşuz gibi sıktı elimi, “Bu adamlar tekin değildir avukat bey, bırakın bu işin peşini ailesi de ne halleri varsa görsün” dedi.

Yol boyunca benden telefon bekleyen İpek Hanım’a ve Ash’ya nasıl bir açıklama yaparım diye düşündüm. Medet’in anlattıkları inanılacak gibi de- ğildi ama yalan söylemesi için de bir neden yoktu.

Ne diyecektim ki ben onlara? Bakın İpek Hanım, sizin karıncayı bile in- citmezdi dediğiniz kocanız bir katilin sağ koluymuş. Boşuna gözyaşı döküp üzülmüşsün Aslı’cığım, baban nice çocuğu babasız bırakan bir çetenin has elemanlarından biriymiş...

Kadıköy’e gelince iskelenin önünde İndim.

Kafam karmakarışıktı. Gecenin karanlığı beynime de çökmüştü, hiçbir şey düşünemiyordum.

Banklardan birine oturdum... Telefonumu çıkarıp Ash’yı aradım.

“Merhaba” dedi. “Biz de annemle oturuyorduk, senden haber bekliyor- duk.” Sesi heyecanlıydı.

“Hiçbir şey çıkmadı” dedim fısıldar gibi. “İnsan insana benzermiş ger- çekten de. Buluştuğumuz adam, babanı başka birine benzetmiş. Yavuz Ziya diye bir adamdan bahsetti. Fotoğrafını da getirmişti, baktım, tamam babanı andırıyor ama anlattığı hikâye çok başka” deyip sustum Yavuz Ziya isminin onda yarattığı etkiyi bekleyerek. Bir şey söylemedi. “Neyse, en azından kafamızda soru işareti kalmamış oldu. İlanların işe yarayacağını dü- şünmüştüm ama galiba pekbir işe yaramayacak.”

Bir sürü yalan daha sıraladım.

Sorduğu her soruya başka bir yalanla yanıt verdim...

“Peki” dedi. Sesi çat allaş mıştı. “Yaptığınız her şey için çok teşekkür ediyorum size. Yapacak bir şey yok. Kaderimize razı olacağız.”

İyi geceler dileyip telefonu kapattım.

Deniz, kentin kokusunu emip kendi kokusunu üflüyordu karanlığa dalğa dalğa.

“Ahmet Çınar’ı mı arıyorsun?” dedi arkamdan sert bir ses.

Yavaşça çevirdim başımı.

Karanlığa karışmış iri-yarı üç adam vardı.

Eliyle omzuma bastırdı. “Kalkma” dedi fısıldayarak, “sadece anlatacak- larımı dinle.”

İkisi arkamda kalmış, biri önüme geçmişti.

“Arkadaşımın belindekini görüyor musun?” dedi beni omzumdan yaka- lamış olan.

Arkadaşı ceketinin sol tarafını hafıfçe geriye doğru çekti.

“O gördüğün susturucu takılmış bir silah. Susturucuların en son modeli üstelik, sen yetişmedin bunlara bilmezsin. Şimdi sana dediklerimi aynen yerine getireceksin. İstersen bağırıp çağırabilirsin de. Bizim için hava hoş. Akıllı çocuk ol. Eğer akıllı çocuk olmazsan, arkadaşım o silahı ka- fana dayar ve” deyip durdu.

“Ne istiyorsunuz?” dedim.

“Bir abimiz senin üç aydan beri Ahmet Çınar’ı aradığını duymuş. Sana yardım etmek istiyor. Seni ona götüreceğiz. Uslu çocuk olmaya söz verir- sen tabii.”

“Gidelim” dedim.

“Şimdi yavaşça ayağa kalk” dedi yine fısıldayarak.

Kalktım.

Önümde duran ani bir hareketle kemerimi ve belimi yokladı.

İkisi koluma girdi, biri arkamda kaldı.

“Şu dörtlüleri yanan araba bizim arabamız. Doğru gidip arabamıza oturacağız tamam mı uslu çocuk.”

Arabaya bindik.

İki yanıma oturanlardan biri başıma siyah bir torba geçirdi. “Kimmiş bana yardım edecek olan bu abiniz?” dedim.

Sustular.

39
“Bizim işte kime ne kadar güvenilebilir ki?”

Beni kime götürdüklerini biliyordum.

Torbaya geçirilmiş başımı geriye yaslayıp gözlerimi kapattım.

Yıllar önceye gittim...

Büroya geldiğimde Oğuz abiyi masasında otururken görünce şaşırdım. Hayrola abi, sen bu kadar erken gelmezdin, dedim. Valla sen oğlum sayılırsın ama sana bile söylemeye cesaret edemiyorum, dedi alçak sesle. Kapat kapıyı, gel otur. Kapıyı kapatıp karşısına oturuyorum. Hayrola, kötü bir şey yoktur umarım... İyi mi kötü mü bilmiyorum. Dünden beri düşünüp duru- yorum. Aslında ceketlerimizi alıp gidip sahilde çay kahve içmek de var ama kafam karmakarışık. Yanağını kaşıyor. İş mi, özel bir şey mi? Çatlatma adamı be abi... Ulan ne özel yaşamı olacak. Şu yaşımıza gelmiş adamız biz, bu saatten sonra bizde eğrilik mi olur. O konularda cetvel gibi adamım eve- lallah. Masasına kapaklanıp sesini alçaltarak, iş, iş, diyor. Arsızca gülüyo- rum. Sana piyango çıktı, işi bıraksam mı bırakmasam mı diye düşünüyor- sun, benim anladığım bu. Devam etmeme izin vermiyor. Yemin ederim piyango gibi bir şey... Yerimden kalkarmış gibi yapıyorum. İyi abi, sen düşün- meye devam et, ben arkadaşları alıp sahile çay kahve içmeye gidiyorum... Otur ulan otur. Bak dinle. Ama bana önce kızının üzerine yemin et, bu söy- lediklerim aramızda kalacak... Başımı sallıyorum. Buna gerek kalmayacak. Çünkü az sonra meraktan çatlayacağım... Sen kızının üzerine yemin et, diyor yüzünde sert bir ifadeyle... Ya hani ben senin oğlundum, hani yedi yıldır en güvendiğin kişiydim? Allah allah... Tamam ulan tamam, ne celalle- niyorsun hemen. Dinle öyleyse. İki gün önce Yeni Gelin Sokak’ta bir apart- mana operasyon yapılmıştı ya. Eliyle camı işaret ediyor. Evdeki adamı almışlar, onu aldıktan sonra da çeşitli semtlerden on-on iki kişi daha topla- mışlardı. Topladıkları adamlar kendilerine mafya süsü vermişler, küçük iş- yerlerinden haraç istiyorlarmış. Bizim burnumuzun dibi, işi niye bize pas etmediler anlamadım. Merkez istihbarat yürütmüş işi... İki elini yana açı- yor. Ben de onun için böyle tırsak tırsak konuşuyorum ya. Burnumuzun di- bindeki işi bize vermediklerine göre sakladıkları bir şey var diye düşündüm. Biraz araştırdım, ne çıksa beğenirsin? Birden durdu, kapıya, dördüncü katta olmamıza rağmen camlara baktı, önündeki not kâğıtlarından birini alıp, avcuna yerleştiriyor, bir şeyler yazıp önüme bırakıyordu. Avcunun içinde yazdığı için harfler karmakarışıktı. Zorlanarak okuyorum: Bekir Tunç, baskmdan yarım saat önce o evden ayrılmış. Gözlerim büyüyor. Ciddi misin, diyorum kisik bir sesle.

Kâğıdı alıp küçük şeritler halinde yırtıyor, parçaları avcunda yuvarla- yıp cebine koyuyor. Haydi şimdi gidip sahilde birer kahve içelim. Yerinden kalkıp kapıya doğru yürürken birden dönüp eliyle masasının üzerini işaret ediyor. Ne anlatmak istediğini anlayamıyorum, masanın üzerinde duran cep telefonunu alıyorum. Gözlerini kapatıp açıyor. Anlıyorum. Önce onun sonra da kendi cep telefonumu kapatıp masanın çekmecesine bırakıyo- rum...

Yol boyu hiçbir şey konuşmadan yürüyoruz. İskelenin önündeki çay bahçesine oturup kahveleri söylüyoruz. Sabahları daha kalabahk olan çay bahçesi, bu saatlerde tenha, öğlen yeniden mahşer yerine döner. Ya şu işe bak be kardeşim, iş yerimizde bile rahat rahat konuşamıyoruz. Konuşmayı bırak, dışarı kaçıyoruz ama korkudan telefonlarımızı bile yanımıza alamı- yoruz. Ne günlere kaldık böyle, diyor... Planın ne, diyorum. Kafanda bir plan var ki bunca heyecanlısın... Aferin be, iyi tanımışsın beni, diyor. Ba- kışlarıyla etrafı tarıyor. İncecileri, bizim Adli Tıp’çıları baskın yapılan eve göndermeyi düşünüyorum... Ne arayacaklar?.. Ne arayacaklar, her zaman aradıkları şeyleri; kil, tüy... Bu tehlikeli olmaz mı? Adamlar bize güvenme- mişler ve işi bize vermemişler. Biz baskını televizyonlardan öğrendik. Allah gazeteci milletinden razı olsun, onlar olmasa bizim dünyadan haberimiz olmayacak. Hem nasıl olacak bu iş. Olay Yeri İnceleme’yi ha deyince gön- deremezsin ki oraya. Oğuz başkomiser neler oluyor arada, diye sormazlar mı sana? Hem ne alıp veremediğin var senin Bekir Tunç denilen bu adam-

la. Hem, bu ülkede onlarca Bekir Tunç var, diyen sen değil miydin? Bu ev- dekinin de onlardan biri olmadığı ne malum? İşin gücün soru sormak, diyor yüzünde bir tebessümle. Bak, ne düşünüyorum biliyor musun? Senin bu incecilerle aran gayet iyi. Üç-dört yıldır sardırdın bunlara, neredeyse her olayda bitiveriyorsun yanlarında. Var mı onların içinde güvenebilece- ğimiz biri? Doğru söylüyordu Oğuz abi, bir hayli sardırmıştım Olay Yeri İnceleme'ye. Son iki yıldan beridir de olay yeriyle kalmıyor laboratuvarlara da giriyordum gizli gizli. Çetin var, iyi çocuk ama ağzı durmaz. Biraz boşboğaz gibi... Senin adamla konuşalım, neydi adı? Arif... Başını hafıf hafıf sallı- yor. Evet. Doğru söylüyorsun. Arif, güvenilir adamdır. Ondan, şu evde bir inceleme yapmasını isteyelim. Oğuz abinin gerginliğini üzerinden atıp, biraz rahatlamasını sağlamak için, bu küçük sirri incecilerle paylaşmayı düşünmüyorsun herhalde; iki kişinin bildiği sır, sır değildir artık, diyorum. Yemişim atasözünü senin, diyor gülerek. Biraz rahatlamış görünüyor. Ulan ben yüzlerce kişinin bildiği sırlar bilirim be. Elini havada birkaç kez sallı- yor. Ne diyeceksin Arif'e? Ya bunlar kendilerine çete süsü vermemişler mi kardeşim, diyor zor duyabileceğim bir sesle. Evet. Çete süsü vermişler ama süs vermeide kalmamışlar cukkayı da sağlamlaştırmışlar, diyorum. Bak Arif'im, diyeceğim, diyor. Karşısında ben değil de Arif varmış gibi konuşu- yor. Bu çetenin içinde bizim takibimizde olan birinin de yer aldığını düşü- nüyoruz. Şuradan biraz kıl-tüy toplayıp bir DNA baksak. Belki de bizim iz- lediğimiz adam da onların içindedir.

Kahvelerimiz geliyor, garsonun uzaklaşmasını bekliyorum.

Ne kadar güvenebiliriz Arif'e? Dudaklarını büküyor. Bizim işte kime ne kadar güvenilir bilmem ama güvenilir çocuktur Arif. Hem başka çaremiz de yok. Güvenmek zorundayız... Oturduğumuzdan beri ilk kez dönüp denize bakıyor. Ne yapıyor Elif'im, diyor. Konuyu niye değiştirdiğini anlamak için şöyle bir etrafa bakarken, iyi, diyorum. Okula başladı... Oldu mu o kadar be? Okula başlayacak yaşa ne zaman geldi bu sıpa, kaç yaşında ki eşekoğlu eşek? Gülüyor. Ne çabuk geçiyor bu içine sıçtığımın yılları.

Sandalyemi çevirip ben de denizi seyrediyorum.

"Bir bakın bakalım, öldü mü o pezevenk" diyor biri.

Deniz manzarası sesle birlikte yok oluyor.

Yine ön koltukta oturanın konuştuğunu anlıyorum. Sağımda oturan sert bir dirsek çakıyor böğrüme. "Bakıyorum korkudan altınıza sıçtınız geri zekâhlar" diyorum.

Az önce dirseği çakan bir dirsek daha çakıyor.

Bu kez şoför koltuğundaki konuşuyor:

"Bu pezevengin dilini kesmek için sabırsızlanıyorum."

Solumda oturan ilk kez konuşuyor: "Dilini kestik diye, Oğuz Bey kız- masın sonra bize."

Dördü de kahkalarla gülüyorlar...

40
“Kızın da senin gibi babasız büyümesin”

Yaklaşık bir saattir başımda olan torba çıkınca derin bir nefes alıyorum. Bir süre etrafımı göremeyince gözlerimi kırpıştırıyorum. İçerisi ne tam ka- ranlık ne de aydınlık. Tavandaki onlarca floresandan sadece birkaçı yanı- yor. Genişçe bir yer. Depoya benziyor ama depo olamayacak kadar temiz...

Gözlerim içerideki işığa alışınca sekiz-on metre ilerideki beyaz saçlı adamı fark ediyorum. Masanın üzerine oturmuş, ayağının biri önündeki koltukta, diğeri yerde. Öylece durmuş bize bakıyor. Bana ve arkamdaki dört ayıya.

“Gel delikanlı” diyor. Sesi görüntüsü kadar korkutucu değil.

Arkamdaki ayılardan biri şırtımdan sertçe iterek, “Yürü” diyor.

Yürüyorum...

Beyaz saçlı adama birkaç metre kala duruyorum. Ensemdeki tüyler havaya kalkıyor. Bir dönemin efsane katili karşımda duruyor. Demek meşhur Bekir Tunç bu, diyorum içimden. Karşımdaki yüzü beynimdeki yüzlerce fotoğrafla karşılaştırıyorum: Biraz yaşlanmış, saçı beyazlamış, kilo almış ama gözler, o gözler aynı korkunçlukta bakıyor.

“Olmaz ki” diyor omzumun üstünden arkamdaki ayılara seslenerek, “delikanlının ellerini çözmemişsiniz.”

Ayılardan birinin fırlayıp arkamdan kelepçelenmiş ellerimi çözmesini bekliyorum.

Hiçbirinde hareket yok.

“Beşe biriz. Bu hiç adil değil” diyor gözlerime bakarak.

Başını hafifçe kaldırınca gözleri renk değiştiriyor. Eladan yeşile dönü- şüyor. Açık bir yeşil; neredeyse gözlerinin beyazına karışmış.

Artık modası geçmiş kareli bir takım elbise giymiş.

“Bunu, ne Allah kabul eder ne de kul” diyor. “Çözün bakalım delikanlı- nın ellerini.”

Ayılardan biri ağır adımlarla gelip bileğimdeki kelepçeyi açıyor.

Bileklerimi ovuşturuyorum. Kelepçeyi bileklerimden değil de boynumdan çıkarmışlar gibi derin bir nefes daha alıyorum.

“Gel otur” diyor önündeki koltuğu işaret ederek. “Gel delikanlı, çekin- me.”

Gösterdiği koltuğa oturuyorum.

“Abiler siz çıkın” diyor kapının önünde dikilen ayılara. Kapıdan son çıkan dönüp eliyle bir işaret yapıyor.

“Beni arıyormuşsun” diyor. Masadan inip az önce ayağını koyduğu koltuğu eliyle temizleyip oturuyor. “Hayırdır inşallah.”

Tepesindeki saçlar iyice dökülmüş, o meşhur fotoğrafındaki gibi değil.

“Ben Ahmet Çınar’ı arıyorum” diyorum safça.

“E, o zaman bizim çocuklar yanlış adamı getirdiler” diyor sırıtarak. “Ya da Ahmet Çınar’ı ararken yoluna ben çıkmış oldum yanlışlıkla. Ne dersin? Benim adım Mehmet Faruk Çermikli.” Elini ceketinin cebine sokup sigara- sını ve çakmağını çıkarıyor. Paketten incecik parmaklarıyla bir sigara çekip bana uzatıyor, “İçer misin?”

“Teşekkür ederim, kullanmıyorum.”

“Aferin” diyor sigarasını dudaklarının arasına yerleştirirken. “Sen bizim gibi erkenden geberip gitmeyeceksin.” Sigarasını yakıp derin bir nefes çekiyor. “Bak delikanlı” diyor dudaklarının arasından dumanlar çı- karken, “birbirimize numara yapmayalım. Ben senin gibi binlercesini gördüm. Sen daha mahallede birdirbir oynarken ben onlarca adam vurmuş- tum. Hem de gözümü kırpmadan.”

“O zaman beni de gözünü kırpmadan öldüreceksin demek mi bu?” diyorum yumuşak bir sesle.

“Bu sana bağlı” deyip kapıya doğru bakıyor. “Şu dışarıdaki gençler var ya, ben istediğim an her biri birer ölüm makinesine dönüşebilir.” Sigara- sından derin bir nefes çekiyor. “Lafı hiç uzatmayalım delikanlı. Sadece para için mi arıyorsun Ahmet Çınar’ı yoksa benim bilmediğim birisinin adına mı çalışlyorsun?”

“Kimsenin adına çalışmıyorum. Ahmet Çınar’ın kızı, hayır diyemeyece- ğim bir para teklif etti, ben de kabul ettim.”

“Bak kardeşim, onu biliyoruz. Sen, bilmediğimiz kısmını anlat bize. Kim ya da kimler istedi Ahmet Çınar’ı aramanı? Tek istediğimiz bu, sen onu söyle ben de hayatını bağışlayayım. Siktir et Ahmet Çınar’ı. Sana ne Ahmet Çınar’dan. Adam bir yıldır ortalarda yok. Bulup da ne yapacaksın. Hem ben sana bir şey söyleyeyim mi, o Ahmet dangalağı eli ayağı rahat durmayan bir adamdı. Gör ne bok işler yapıyordu, birisi de dayanamadı, alıp böyle bir depoya götürüp kafasına sıktı, cesedini de bir çukura atıp üzerini kapattı.”

“Nereden biliyorsun bunları?” diyorum, “yoksa onu da mı sen öldürdün?”

İstemsizce gülüyor. “Amma koyduğumun ülkesinde ne olsa benden bi- liyorlar zaten” diyor. İşaret parmağıyla sertçe vurarak sigarasının külünü döktükten sonra bağırarak konuşuyor: “Ben on yıldan beri kimseyi vurmadım. Birileri vurup vurup benim hesabıma yazdı yıllarca.”

“Bir dönem bununla gurur duyuyordun ama” diyorum, yerinden fırla- yıp yakama yapışmasını göze alarak.

Beklediğim gibi olmuyor.

“O da yalan” diyor. Sonra aniden aklına gelmiş gibi, “Bakıyorum hak- kımda her bir boku biliyorsun şampiyon” diyor.

Şampiyon dediğine göre o da benim hakkımda her bir boku biliyor anlaşılan.

“Nasıl şapşal Oğuz?” Samimi iki arkadaş, yıllar sonra karşılaşmışız da eski günleri anıyormuşuz gibi sormuştu. “Duyduğuma göre azrail tepesin- de bekliyormuş onun da.”

Sigarasından derin bir nefes daha çekip yere atıyor.

“Beş-altı yıl önce peşime düştüğünüzde, ikinizin de defterini açtım baktım. Oğuz da sen de akıllı adamlardınız. Gereğinden fazla akılhydınız hem de. Eskiden olsa o defterlerinizi öyle bir dürerdim ki, belanızı öyle bir sikerdim ki, yanmış cesetlerinizden kim olduğunuz bile anlaşılmazdı. Ama ikinize de acıdım. Bak sayemde emekli oldunuz, kötü mü?”

“Sayende mi?” diyorum şaşkınlıkla.

“Lan sizin götünüzden haberiniz yokmuş be. Sayemde tabii. Ben her- kesi inandırmışım öldüğüme. Gazeteler, televizyonlar patır patır Bekir Tunç öldü haberleri yapıyor, siz tutup Beşiktaş’taki evde benim kılımı yü- nümü topladınız. O dangalak Oğuz da tutup Bekir Tunç yaşıyor haberleri yaydı sağa sola. N’oldu? Olan size oldu. İkiniz de kıçınıza tekmeyi yediniz” deyip birden susuyor.

Devam etmesi için yüzüne bakıyorum.

“Siz o haberi sağa sola fısıldadınız da ne oldu? Hiçbir şey.” Elini bir silah gibi yapıp başına dayıyor. “Sizin gibiler dirilttikçe ben öldürdüm. Sen hiç gazete okumuyor musun? Öldüğüme dair onlarca haber çıktı gazeteler- de.”

Hatırlamıştım elbette. En son savcının biri çıkıp, dokuz el ateş edilerek öldürülmüş bir ceset bulduğunu ve o cesedin Bekir Tunç’a ait olduğunu söylemişti. Ginayetin profesyonelce işlendiğini, cesette bir tek kurşuna bile rastlamadıklarını, yüzü tanınmasın diye gözlerinin oyulup, hem elleri- nin hem de ayaklarının derisinin soyulduğunu söylemişti.

“Anlıyor musun beni?” diyor. “Yeni bir dünya kurdum. Mehmet Faruk Çermikli’yim artık. Dedim ya, bıraktım ben o işleri, hoca oldum artık, ders veriyorum. Bak, gelmişim altmış yaşına, ne işim olur benim bu saatten sonra itle köpekle.”

“Güzel isim bulmuşsun.”

“Siktir et ismi mismi. Ne diyorsun sen teklifime onu söyle. Kim var ar- kanda?” diyor.

“Kimse yok, dedim ya, Ahmet Çınar’ın kızı iki yüz bin lira verdi ve babamı bir ay ara, dedi. Kim olacak ki arkamda?” diyorum sakinlikle.

“Haydi kardeşim” diyor gözlerimin içine bakarak, “o bembeyaz dişleri- ni tek tek kırmadan önce söyle istersen. Bak adam gibi bir anlaşma öneri- yorum sana. Sen arkanda kim var onu söyle, ben de seni bırakayım. Hem ben herkese yapmam bu teklifı, senin özel bir nedenin var.”

Özel nedenimin ne olduğunu merak ediyorum ama sormuyorum.

“Bizim çocuklar seni nereden aldılarsa aynen oraya bırakacaklar. İstersen evine bıraksınlar. Hatta istersen evine bırakmadan önce kamını da doyursunlar. Sen hayatına, ben hayatıma. Ahmet Çınar’ın salak kızının
verdiği para sana bir süre yeter. Babanı aradım ama bulamadım dersin; o salak da dönsün İngiltere’ye, orada bir Toni bulup evlensin. Bak, her şey mis gibi. Sen beni unut, ben de seni.” Durup soluklandı. Bembeyaz gözleri daha da beyazlaştı. “Yoksa” dedi sakin bir sesle “günün birinde, o çok sev- diğin Elif’in aniden ortadan kaybolur ve sen ömrünün sonuna kadar kızını ararsın. Duyuyor musun beni. Ömrünün sonuna kadar ararsın kızını. Anam avradım olsun sikimde bile olmaz, bu acıyı yaşatırım sana.”

Elif’in adını duyar duymaz dilim damağıma yapışmıştı.

“Duydun mu beni? Kızın kaybolur” diyor bağırarak. “Bu teklifı de o küçük kızın

hatırı için yapıyorum. O da senin gibi babasız büyümesin.”

“Kimse yok arkamda. Hem bunu senin çok iyi bilmen lazım, her şeyi bildiğine göre” diyorum.

“Oğluuum” diyor tıslayarak. Hızla ayağa kalkıyor, “Lan dangalak, tabii ki her şeyi biliyorum. Aslı denilen o zillinin Oğuz Sipahi’yi aradığı günden beri gözüm üzerinizde. Sığır oğlu sığırlar, mesaj gönderdim size, anlarsınız diye. O bardaki dangalakla sen, sikinizin keyfine göre takıldınız. Ne demiş- tim ben mesajımda. Biz ona Büyük Çiftçi derdik. Ne demek bu, biliyor musun? Kimmiş o büyük çifçi? Yok, onu da bilmiyorsun. Ahmet Çinar kim, biliyor musun? Onu da bilmezsin. Vay satranç şampiyonu. Vay strateji uz- manı... Zaten bu ülke ne çektiyse senin gibiler yüzünden çekti. İstihba- rat’ta on yıl dalğa geçip durmuşsun. Varsa yoksa oyun oynamışsın. Bir dönüp etrafında neler oluyor bir kez bile bakmamışsın.”

“Çok zor bir mesaj seçmişsin sen de. İnsan daha kolay bir şey seçerdi. Hem o mesajı senin gönderdiğini bilseydim hemen bırakırdım bu işin peşini.”

Gururla sırıtıyor. “Zor mesajmış öyle mi? E tabii, kıçı kirik bir satranç- çıyı tutup İstihbarat’a alırlarsa olacağı budur” diyor. Sonra eğilip gözlerini gözlerime dikiyor. “Bak şampiyon. O mesajı, beni tüm Türkiye’ye deşifre eden adamın kitabından aldım. Ben beş yıldan beri oturdum kitap okuyo- rum. Hakkımda yazılanları değil yalnızca, her şeyi okuyorum. Siz de azıcık okusaydınız, o mesajı pat diye çözerdiniz.”

Paketten yeni bir sigara çekip yakıyor. Şeytani bir gülümseme beliriyor yüzünde. “Ne anlattı Medet sana? Bekir Tunç gelip babamı ahp öldürdü mü dedi?”

“Onu da anlattı” deyip bir süre sustum. “Yavuz Ziya’yı da.”

“Vaaay... Demek öğrendin Ahmet Çinar’ın kim olduğunu?” deyip tavana doğru bakıyor. “Yavuz Ziya” diyor dalgınca. “Yavuz Ziya... O adı ben taktım ona. Yirmi yıl önce yanıma geldiğinde gözü kara bir adamdı. Ermeni terö- ristlerin kökünü kazıyıp gelmişlerdi Avrupa’dan. Sırada Kürt teröristler vardı. Onların kökünü de birlikte kazıyacaktık. Sağ kolumdu Yavuz Ziya. Sağ kolum, hem de on yıl... Sonra herkes kendi yoluna gitti. Benim sayem- de kazandığı parayla yüzlerce ev aldı. Hatırı sayılır bir işadamı oldu. Sonra birden onun da götü kalktı. İnsan parayı bulunca her şey değişti sanıyor. E, noldu? Geçen yıl sıktılar kafasına bir kurşun, attılar bir çukura.”

Göğsü körük gibi inip kalkıyordu.

“Ben nice Ahmet Çinarlar gördüm... Hepsini çöpe attım... Hepsini...”

“Ben, seni de çöpe attıklarını sanıyordum” diyorum alayla.

“Beni kimse çöpe atamaz oğlum” diyor burnundan soluyarak. “Ben eşeğimi sağlam kazığa bağladım. Ahmetlerle Mehmetlerle karıştırma beni. Kimse kılıma bile dokunamaz benim. Yirmi yıldır benim bildiklerimi bilen biri nasıl sağ kalıyor sanıyorsun. Öyle belgeler var, öyle belgeler var ki elimde, benim diyen adamın götü düşer. Bir-iki tane de değil, yüzlerce. Bir tekini, sadece bir tekini bile açıklasam Hakkari’den Edirne’ye kadar çöker bu ülke. Beni çöpe atacak adamın amma koyarım.”

Kızgın bir boğaya dönüşmüştü. Bana doğru eğildi, “Siktir et şimdi sen onu bunu. Ne diyorsun teklifime?” diye bağırdı.

“Arkamda kimse yok” dedim bir kez daha.

“Demek söylemeyeçeksin amma koyduğumun çocuğu” diyor yüzüme sert bir tokat savurarak.

Yüzümün sol tarafı alev almış gibi yanıyor.

“Sen beni ne sandın lan orospu çocuğu” diye bağırıyor. “Kim var arkan- da, söyle?”

Boş gözlerle yüzüne bakıyorum.

Dönüp kapıya doğru bakıyor.

Ben de bakıyorum.

“Gençler” diye bağırıyor.

Dördü birden giriyor içeriye.

Dişlerini sıkıp, vahşi bir hayvan gibi bağırıyor. Sağ ayağını kaldırıp göğ- süme doğru bir tekme savuruyor. Ani bir refleksle ayağını havada yakala- yıp olanca gücümle geriye doğru savuruyorum. Dengesini kaybedip, önce koltuğa çarpıyor sonra da koltukla birlikte yere yuvarlanıyor.

Ayağa kalkmama fırsat kalmadan dört ayı kıskıvrak yakalıyor beni.

Ağır hareketlerle yerden kalkıp işaret parmağını sertçe sallıyor.

“Alın bu amına koyduğumun çocuğunu götürün. Arkasında kim varmış öğrenin” diyor bağırarak. “Eğer arkasında kim olduğunu söylemezse, yarın sabah erkenden dışarıdaki duvarın önüne dikin bunu.”

Bütün gücüyle kamıma bir yumruk atıyor.

41
“Bu işler satranç oynamaya benzemez”

Namlunun ucundan, filmlerdeki gibi bir ateş çıktı mı bilmiyorum; çünkü uzaklardaki geçit vermez dağların ardından yükselmekte olan güneşin do- ğaya bin bir can katan o pırıl pırıl ışıkları, hain gecenin karanlık hükmü- nün bittiği şu saatlerdeki alacakaranlıkla iç içe geçmişti.

Ben sesi duyduğum anda namludan peş peşe fırlayan altı kurşun, çok- tan bedenime saplanmıştı bile. Sağ elinin işaret parmağının tetiğe dokun- masıyla birlikte, namussuz silah, göğsümden göbeğime doğru kan akıtan altı küçük delik açtı. Namludan alev çıkıp çıkmadığını bilmiyorum ama alçak delik demirden fırlayan ve uçup bana doğru gelen kurşunların hepsi- ni birden havada gördüğüme yemin edebilirim.

Ancak işini bilen bir usta katil böylesine incelikli yollayabilirdi bu kur- şunları. Ne de olsa son yirmi yılın en azılı katiliydi o.

Cesedim kurda kuşa yem olacak, kanlar içinde kurumuş yaralarıma böcekler dolacaktı... Kurtlar, kokuşmuş cesedimin çürümüş etlerini sıyıra sıyıra yiyecek, kemiklerimi de sırada bekleyen çakallara bırakacaklardı.

İşte bu renkli katil, öldürdüğü her insanda kendini biraz daha geliştir- miş, işinde biraz daha ustalaşmıştı.

İlk kurşunu göğsümün tam ortasına doğru göndermişti, ikincisini onun iki santim altına, diğer dört kurşunu ikişer santim arayla alt alta sı- ralamıştı.

Altı kurşun birden saplanınca göğsüme, iki günden beri bıkıp usanmadan vücudumda kırılmadık kemik bırakmamak için çırpınıp duran diğer üç ayı oğlu ayının, elinde silah olan pezevengin daha rahat ateş etmesi için beni sürükleyerek getirip diktikleri taş duvara doğru savruldum hızla. Du- varla şırtım arasındaki uzaklığı tahmin etmediğim açıkti; kurşunların etki- siyle önce şırtımı sonra da kafamı duvara çarptım. Kurşunların yakarak girdiği yerlerin değil, şırtımın ve kafamın acısını hissettim. Eğer ellerim ar- kamdan bağlı olmasaydı, göğsümdeki delikleri değil başımın arkasını tutup ovuşturacağım keşindi. Kurşunları yiyince ben geriye doğru savrul- mamıştım da duvar öne doğru savrulmuştu sanki.

Yere düşmemek için direndim.

Sağıma doğru hafifçe eğilirken parmaklarımda kalan son enerjiyle du- varda tutunacak küçücük bir yer aradım, yoktu...

“Bu işlere bulaşmamalıydın harika çocuk” dedi katil. “Bu işler satranç oynamaya benzemez.”

Haklıydı. Satranç oynamaya benzemiyordu.

Ne diyordu satrancın altın kuralı: Satrancı çok iyi bilmeniz değil hangi hamleyi ne zaman yapacağınızı iyi bilmeniz önemlidir.

Dün gece, şimdi şuraya dizilmiş dört ayının çıkardığı başarılı iş, yü- zümden okunuyordu: Sağ gözüm patlamış (şişen -ve muhtemelen mora- ran- gözkapağım gözümü tamamen kapatmıştı, kaşımdan süzülen kan kir- piklerimde birikmiş ve kurumuştu); sol gözümü de sağ gözüme benzetmiş- lerdi, patlamıştı (kapanmıştı kapanmasına ama az da olsa görebiliyor- dum); burnum, bir boksörün burnuna dönmüştü (gece boyunca burnuma burnuma inmişti yumruklar, kemiğinin paramparça olduğuna eminim); üst dudağım alt dudağıma göre daha fazla şişmişti (alt dudağım nedense pat- lamamıştı); burnumdan ve dudaklarımdan süzülen kan çenemden göğsüme doğru akmış, beyaz gömleğimde kuruyup siyahlaşmıştı; çenemin kırılıp kırılmadığını bilmiyorum, her yumruktan sonra ağzıma dolan kanın yarısını yutmuş, yarısını da tükürmeye çalışmıştım. Güçlü, kuwetli çocuklardı ne de olsa. Haklarını vermek lazımdı, iyi iş çıkarmışlardi: afferin onlara.

Kurşunlar bedenime saplanınca önce dizlerimin üzerine düştüm sonra da sağ kolumun üzerine yıkıldım.

Ayıcıklar gece boyunca yaptıkları gibi yapmayacaklardı ama ben yine de geberip gitmeden önce kamıma gelecek tekmelerden korunmak için dizlerimi kamıma doğru çekmeye çalıştım.

Sol gözkapağımı kaldırmaya çalıştım. İçime hafıf bir ışık doldu, sonra yeniden karanlık. Ayak seslerini duyuyordum. Gözümü açmayı yeniden

denedim. İçime yeniden ışık doldu. Önümde bir çift ayak duruyordu.

"Ne diyorlar sizin oyunda buna, şah-mat mı?" dedi.

Zamanı gelmişti: Ruhum kanlar içindeki bedenimden ayrılmış gökyü- züne doğru havalanıyordu. Dünya gençler satranç şampiyonu olarak girdi- ğim İstihbarat'tan, iki yıl önce laçıma tekmeyi vurarak kovmuşlardı beni... Bir tekme de karım vurmuştu. Benden boşandıktan üç ay sonra yeniden evlenmiş, kızımı, Elif'imi de alıp Ankara'ya yerleşmişti... İstanbul'a mis gibi kar yağıyordu... Bir kadın, bir yıldan beri pinekliediğim Cengiz'in 41 adlı barında beni bulmuş ve kayıp babasını aramam için iki yüz bin lira teklif et- mişti... İşi kabul ettim. Çünkü beş parasızdım ve kadın çok güzeldi... Üste- lik her geçen gün korkaklaşarak çürümeye başlayan içimdeki adamı da kurtarabilirdim belki...Yolumun, bir dönemin en azılı katili Bekir Tunç'la kesişeceğini nereden bilirdim ki...

Ayağını, sol yanağıma sertçe bastırdı, yüzümün sağ tarafı toprağa biraz daha gömüldü.

"Şah-mat, muhallebi çocuğu" dedi.

Üç el silah sesi daha duydum.

Kafama sıkmış olmahydı.

Hiçbir şey hissetmedim.

Sıcaktı... Çok sıcak...